Библиотека Любов и Съдба
лайза клейпас
любов на разсъмване
Ергон

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС
ЛЮБОВ НА РАЗСЪМВАНЕ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

От авторката на „Мой до полунощ“ — бестселър на Ню Йорк Таймс

„Любов на разсъмване“ — един блестящ роман за забранена любов и дълго отхвърляна мечта, за страст, каквато се случва само веднъж в живота…

Книга втора от прочутата сага „Хатауей“ на Лайза Клейпас.

Той много би искал да я забрави…

Кев Мерипен копнее за красивата, благовъзпитана Уинифред Хатауей още от времето, когато той е момче, чийто живот нейното семейство спасява на ръба на смъртта. Но симпатичният мургав младеж е човек с мистериозен произход — и се бои, че мракът на неговото минало би съкрушил деликатната, блестяща Уин. Така че Кев отказва да се предаде на съблазънта… и не след дълго Уин се оказва наранена и изтерзана от него при един изненадващ, опустошителен обрат на съдбата…

Може ли тя да го запомни такъв, какъвто е бил преди?

Тогава Уин се завръща в Англия… само за да открие, че Кев се е превърнал в коравосърдечен човек, решен да отхвърли любовта й на всяка цена.

Междувременно, привлекателен и съблазнителен ухажор гласи мрежите си около Уин. Време е Кев да направи своя ход — сега или никога. Но първо трябва да се изправи срещу опасната тайна на своята съдба — или рискува да загуби единствената жена, заради която живее…

„Ще ви остави без дъх!“

Romantic Times BOOKreviews

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1848 г.
Зимата

Уин винаги беше възприемала Кев Мерипен за красив по онзи начин, по който един суров пейзаж или зимен ден могат да бъдат красиви. Той беше едър, удивителен мъж, упорит във всяко отношение. Екзотичната дързост на чертите му пасваше идеално на очите — толкова тъмни, че ирисите едва се различаваха от зениците. Косата му беше гъста и черна като гарваново крило, а веждите изразителни и прави. Широката му уста беше с постоянна мрачна извивка, която Уин намираше за неустоима.

Мерипен. Неин любим, но не и любовник. Познаваха се от деца, когато семейството й го бе прибрало в дома им. Макар Хатауей да се отнасяха с него като с един от тях, Мерипен се държеше като слуга. Като защитник. Като външен човек.

Той се приближи до спалнята на Уин и спря на прага, гледайки я как взема от тоалетната си масичка няколко лични вещи и ги слага в един куфар. Четка за коса, шнола, пет-шест кърпички, които сестра й Попи бе избродирала за нея. Докато ги пъхаше в кожения си куфар тя усети присъствието му, макар той да не помръдваше. Знаеше какво се крие под спокойствието му, защото същото подводно течение измъчваше и нея.

Мисълта, че го оставя, късаше сърцето й. Но нямаше избор. Беше болнава, откакто преди две години бе прекарала скарлатина. Чувстваше се слаба и немощна, бързо се задъхваше и се изморяваше. „Слаби дробове“ беше всичко, което казаха лекарите. Нищо не можеше да се направи. Цял живот на легло, който щеше да завърши с ранна смърт.

Уин нямаше да приеме подобна съдба.

Тя копнееше да оздравее, да се радва на нещата, които повечето хора възприемаха за даденост. Да танцува, да се смее, да се разхожда

сред природата. Мечтаеше за свободата да обича, да се омъжи… да има собствено семейство един ден.

Заради влошеното си здраве не можеше да се надява да направи тези неща. Но това щеше да се промени. Днес заминаваше за прочута френска клиника, където един енергичен млад лекар, д-р Джулиан Хароу, бе постигнал забележителни резултати при подобни пациенти. Лечението му беше нетрадиционно, спорно, но Уин не я интересуваше. Щеше да направи всичко, за да бъде излекувана. Защото докато този ден не настъпеше, никога не би могла да има Мерипен.

— Не отивай. — Той произнесе думите толкова тихо, че тя едва ги чу.

Уин се насили да остане спокойна въпреки горещите, и едновременно с това ледени тръпки, които преминаха по гърба й.

— Ако обичаш, затвори вратата — опита се да каже тя. Нуждаеха се от усамотение за разговора, който трябваше да проведат.

Мерипен не помръдна. По смуглото му лице бе избила червенина и черните му очи блестяха толкова диво, сякаш не беше той. В момента приличаше на истински ром, емоциите му бяха избили на повърхността, нещо, което никога досега не си бе позволявал.

Тя отиде сама да затвори вратата, а той се отмести, сякаш и най-малкият контакт между тях щеше да доведе до ужасно зло.

— Защо не искаш да отида, Кев? — попита го тя тихо.

— Няма да си напълно защитена там.

— Ще бъда. Имам пълно доверие на д-р Хароу. Методът му на лечение ми се струва подходящ за мен, освен това има висока успеваемост…

— Успехите му са толкова, колкото и неуспехите. В Лондон има по-добри лекари. Трябва да опиташ първо при тях.

— Мисля, че при д-р Хароу имам по-добри шансове. — Уин се усмихна и надникна в черните очи на Мерипен — разбираше много добре думите, които не би могъл да изрече. — Ще се върна при теб. Обещавам.

Той не обърна внимание. Всеки неин опит да изясни чувствата им винаги се сблъскваше с каменна съпротива. Никога не би си признал, че го е грижа за нея, нито пък би се отнасял с нея другояче освен като с крехка болна, която се нуждае от закрилата му. Цвете в саксия.

Въпреки предпазливостта на Мерипен в личните дела, Уин беше сигурна, че е имало не малко жени, които са му отдавали телата си и са го използвали за свое собствено удоволствие. Нещо мрачно и гневно се надигна от дълбините на душата й при мисълта, че Мерипен си ляга с някоя друга. Всеки, който я познаваше, би бил шокиран ако разбереше силата, с която го желаеше. А Мерипен сигурно би бил най-шокиран от всички.

Като гледаше безизразното му лице, Уин си помисли: *Много добре, Кев. Ако това е, което искаш, аз ще проявя стоицизъм. Ще се сбогуваме любезно и хладно*.

По-късно, останала сама, щеше да страда, знаейки, че няма да го види цяла вечност. Но беше по-добре, отколкото да живеят така, винаги заедно, но разделени заради болестта й.

— Е — започна тя бодро, — скоро ще тръгвам. Няма защо да се притесняваш, Кев. Лео ще се грижи за мен по време на пътуването до Франция и…

— Брат ти не може да се грижи за себе си, камо ли… — започна Мерипен. — Не заминавай. Остани тук, където мога да…

Той спря на средата на думата.

Но Уин вече бе доловила намек за ярост или терзание, заровени в дълбокия му глас.

Ставаше интересно.

Сърцето й започна да бие учестено.

— Има… — Трябваше да направи пауза, за да си поеме дъх. — Има само едно нещо, което може да ме спре да замина.

Той я погледна разтревожено.

— Какво е то?

Отне й дълго време, докато събере смелостта да заговори:

— Кажи ми, че ме обичаш. Кажи ми го, и ще остана.

Черните очи се разшириха. Той си пое рязко дъх, което прозвуча като разсичане на въздуха с брадва. Стоеше замръзнал и тих.

Смесица от развеселеност и отчаяние се надигнаха в душата на Уин, докато чакаше отговора му.

— Аз… се грижа за всички в семейството ти…

— Не. Знаеш много добре за какво те моля. — Уин пристъпи към него, вдигна бледата си ръка към гърдите му и сложи длани върху коравите мускули. Усети отговора, който премина през него. — Моля

те — каза тя, ненавиждайки изтънелия си от отчаяние глас. — Няма да ми е мъчно да умра утре, ако можех да чуя поне веднъж…

— Недей — промърмори той и се отдръпна назад.

Нарушавайки всяка предпазливост, Уин го последва и го дръпна за ризата.

— Кажи ми. Нека истината най-после излезе наяве…

— Мълчи! Сама се разболяваш!

Това, което я разяри, беше, че наистина е прав. Усети познатата слабост, замайването, което се появи заедно с оглушителното сърцебиене и усилията на белите й дробове. Прокле немощното си тяло.

— Обичам те — произнесе тя нещастно. — И ако бях здрава, нямаше да има сила на земята, която да ме задържи далеч от теб. Ако бях здрава, щях да те заведа в леглото си и да ти покажа цялата страст, на която една жена е способна…

— Не. — Ръката му се вдигна към устата й, сякаш да я заглуши, след това се дръпна, усетила топлината на устните й.

— Щом аз не се страхувам да го призная, защо ти се страхуваш? — Удоволствието, което изпитваше да е до него, да го докосва, приличаше на някаква лудост. Дръзко пристъпи към него. Той се опита да я отблъсне, без да я наранява, но тя се притисна към него с цялата сила, която й бе останала. — Ами ако това беше последният момент, в който си с мен? Нямаше ли да съжаляваш, че не си ми казал какво чувстваш? Нямаше ли…

Мерипен покри устата й със своята в отчаян опит да я накара да замълчи. Двамата ахнаха и замлъкнаха, погълнати от обзелото ги чувство. Всеки негов дъх върху бузата й бе като гореща приливна вълна. Ръцете му я обгърнаха силно и тя усети твърдостта на тялото му. След това искрата се възпламени и те се изгубиха в непреодолимото желание.

Можеше да усети сладостта на ябълка в дъха му, горчивия намек на кафе, но най-вече собствения му аромат. Искайки повече, жадувайки го, Уин се притисна към него. Той прие невинното предлагане с нисък, див звук.

Тя почувства докосването на езика му и го пое по-дълбоко, приличаше на хлъзгане на коприна в коприна, а той потрепери и я стисна по-здраво. Обхвана я нова слабост, сетивата й искаха, молеха за

неговите ръце и уста, и тяло… жадуваха тежестта му, силата му вътре в нея. О, колко страстно го искаше, искаше…

Мерипен я целуна с дива ярост, устата му търсеше нейната. Заля я удоволствие и тя се изви и го стисна по-силно.

Дори през пластовете дрехи можеше да усети тласъка на бедрата му срещу своите, стегнатия, умел ритъм. Инстинктивно спусна ръка да го почувства, да го утеши и треперещите й пръсти докоснаха твърдата му мъжественост.

Той простена глухо. Пресегна се и притисна ръката й силно към себе си. Очите й се разшириха, когато усети пулсиращия му заряд, горещината и напрегнатостта му, готови всеки миг да експлодират.

— Кев… леглото — прошепна тя, поруменяла от главата до пръстите на краката. Желаеше го толкова отчаяно, от толкова дълго и сега най-накрая то щеше да се случи. — Вземи ме…

Мерипен изруга и я отблъсна от себе си, извръщайки се настрани. Задъхваше се.

— Кев…

— *Стой далеч!* — извика той с такава сила, че тя отскочи уплашено.

Гласът му беше натежал от ярост и възмущение, независимо че не можеше да се разбере дали е насочен към нея, или към самия него.

— Това никога повече няма да се случи.

— Защото се страхуваш, че можеш да ме нараниш?

— Защото не те искам по такъв начин.

Тя замръзна от възмущение и се изсмя невярващо:

— Ти ми отвърна току-що. Усетих го.

Червенината му се сгъсти.

— Щеше да се случи с която и да е жена.

— Ти… опитваш се да ме накараш да повярвам, че нямаш по-специални чувства към мен?

— Никакви, освен желанието да закрилям всеки член на семейството ти.

Знаеше, че това е лъжа, *знаеше* го. Но категоричният начин, по който й отговори направи тръгването й малко по-лесно.

— Аз… — Беше й трудно да говори. — Колко благородно от твоя страна.

Опитът й да звучи иронично се провали от това, че не й достигна въздух. Глупавите й слаби бели дробове.

— Превъзбудена си — произнесе Мерипен и пристъпи към нея. — Трябва да си починеш…

— *Добре* съм. — Тя се подпря на умивалника. Когато възвърна равновесието си, намокри една ленена кърпа и я допря до пламналите си бузи. Погледна в огледалото и лицето й надяна обичайната си маска на ведрост. Успя да накара гласа си да звучи спокойно: — Искам от теб или всичко, или нищо — произнесе тя. — Знаеш думите, които ще ме накарат да остана. Ако не ги изречеш — заминавам.

Въздухът в стаята натежа от чувства. Дългата тишина опъна нервите на Уин. Тя погледна пак в огледалото, но там видя само отражението на широкото му рамо и ръката. В следващия миг вратата се отвори и бързо се затвори след него.

Тя продължи да притиска към лицето си мократа кърпа. Изтри бликналите от очите й сълзи с рязко движение. Ръката й още усещаше твърдостта на неговата мъжественост, още пазеше спомена за плътта му, устните й пламтяха от сладките му груби целувки, а гърдите й бяха пълни с болката на отчаяната любов.

— Е, добре — каза тя на пламналото си отражение, — сега си мотивирана. — Засмя се несигурно и избърса бликналите отново сълзи.

* * *

Докато надзираваше товаренето на багажа, който скоро щеше да отпътува към лондонското пристанище, Кам Роан не можеше да не се запита дали не прави грешка. Беше обещал на новата си съпруга, че ще се грижи за семейството й. Но по-малко от два месеца, след като се бе оженил за Амелия, той изпращаше една от сестрите й за Франция.

— Можем да почакаме — бе казал той на Амелия миналата нощ, докато я притискаше към гърдите си и милваше буйната й кестенява коса, която се сипеше върху раменете му. — Ако искаш да задържиш Уин още малко, можем да я изпратим в клиниката през пролетта.

— Не, трябва да тръгне колкото се може по-скоро. Д-р Хароу даде ясно да се разбере, че и без това твърде много време е било

пропиляно. Най-голямата надежда Уин да се оправи е да започне лечението веднага.

Кам се бе усмихнал на практицизма в гласа на жена си. Беше отлична в умението да скрива емоциите си, поддържайки такава равнодушна фасада, че малцина можеха да доловят колко уязвима е под повърхността. Кам бе единственият, пред когото тя сваляше гарда.

— Трябва да разсъждаваме трезво — бе добавила Амелия.

Кам я повали на леглото, загледан в красивото й нежно лице, осветено от лампата. Тези кръгли сини очи, тъмни като сърцето на нощта.

— Да — добави той меко. — Поне винаги е лесно да разсъждаваш трезво и да проявяваш благоразумие, нали?

Тя поклати глава и очите й се напълниха.

— Бедничката ми — прошепна той и я погали по гърба. — Толкова неща преживя през изминалите месеци, дори се омъжи за мен. А сега изпращаш сестра си далече оттук.

— В клиника, за да оздравее — беше казала Амелия. — Знам, че ще е добре за нея. Само че… ще ми липсва. Уин е най-сладката, най-нежната в семейството. Тя е миротворецът. Сигурно ще се избием един друг, докато я няма. — Тя му се усмихна слабо. — Не казвай на никого, че съм плакала, иначе много ще ти се ядосам.

— Не, скъпа — успокои я той, придърпвайки я по-близо до себе си. — Всички твои тайни са на сигурно у мен. Знаеш го.

После изтри сълзите й с целувки и свали нощницата й бавно. Правиха любов бавно и нежно.

— Малко любов — бе прошепнал той, докато тя трепереше под него. — Нека те накарам да се почувстваш по-добре… — И когато й помогна да заеме правилната позиция й каза на странния език, че тя го задоволява по всички начини, че обича да е в нея, че никога няма да я напусне. Въпреки че Амелия не разбираше чуждите думи, техният звук я възбуждаше, ръцете й се движеха по гърба му като котешки лапи, бедрата й се повдигаха, за да го приемат. Правиха любов, докато тя изпита наслада и той взе своето удоволствие, докато най-накрая съпругата му потъна в сладък сън.

Дълго след това Кам я беше държал в ръце. Сега той отговаряше за Амелия, както и за цялото семейство.

Семейство Хатауей бяха група чудаци — четири сестри, един брат и Мерипен, който беше ром, както впрочем и самият Кам. Никой изглежда не знаеше много за Мерипен, освен факта, че е бил прибран в семейството още като момче, след като бил ранен по време на лов и оставен да умре от циганите. Той беше нещо повече от слуга, но не съвсем част от семейството.

Не можеше да се предвиди как Мерипен щеше да издържи отсъствието на Уин, но Кам беше сигурен, че няма да е лесно. Тези двама души не биха могли да бъдат по-различни — бледата болнава блондинка и едрият ром. Тя — изискана и непрактична, той — груб и недодялан, останал встрани от цивилизацията. Но връзката съществуваше. Като маршрут на ястреб, който винаги се връща в същата гора, следвайки невидимата карта, гравирана в самата природа.

Когато файтонът беше натоварен и багажът привързан с кожени ремъци, Кам отиде в хотелския апартамент, където чакаше семейството. Бяха се събрали, за да се сбогуват.

Отсъствието на Мерипен бе подозрително.

Хатауей бяха изпълнили малкото помещение, сестрите и брат им Лео, който щеше да придружи сестра си в пътуването ѝ до Франция.

— Хайде сега — произнесе Лео сърдито и потупа по гърба най-малката, Биатрикс, която току-що бе навършила шестнайсет. — Не е нужно да се правят сцени.

Тя го прегърна силно.

— Ще се чувстваш самотен далече от дома. Не искаш ли да вземеш един от моите домашни любимци да ти прави компания?

— Не, скъпа. Ще се задоволя с присъствието на хората, с които се запозная на борда. — Той се обърна към Попи, осемнайсетгодишна червенокоса красавица. — Довиждане, сестричке. Наслаждавай се на първия си светски сезон в Лондон. И гледай да не хлътнеш по първия младеж, който ти направи предложение.

Попи прекрачи към него и го прегърна.

— Скъпи Лео — каза тя, притисната към гърдите му, — опитай се да се държиш прилично, докато си във Франция.

— Никой не се държи прилично във Франция — отвърна Лео. — Тъкмо затова всички я харесват. — Той се обърна към Амелия. Точно тогава маската му на самоувереност се разпадна. Той си пое мъчително въздух. От всички в семейство Хатауей Лео и Амелия спореха най-

често и най-разпалено. А ето че тъкмо Амелия бе станала неговата несъмнена любимка. Бяха минали заедно през много неща, бяха се грижили за останалите си сестри след смъртта на родителите си. Амелия беше наблюдавала превръщането му от обещаващ млад архитект в развалина. Наследяването на графска титла не му бе помогнало особено много. Всъщност новопридобитата титла и статус само бяха ускорили разпада на Лео. Това не бе спряло Амелия да се бори за него, да се опитва да го спаси през цялото време. Което впрочем силно го дразнеше.

Амелия отиде до него и сложи глава на гърдите му.

— Лео — каза тя и подсмръкна. — Ако позволиш нещо да се случи с Уин, да знаеш, че ще те убия.

Той нежно я погали по главата.

— Все заплашваш да ме убиеш, а така и не го правиш.

— Чаках основателната причина.

Лео се усмихна и я целуна по челото.

— Ще я върна невредима и здрава.

— А себе си?

— И себе си.

Амелия поглади сакото му. Устните й трепереха.

— Тогава е по-добре да спреш да водиш живот на непрокопсан пияница — каза тя.

Лео се ухили.

— Но аз винаги съм вярвал, че природните дарби трябва да се развият до краен предел. — Той наведе глава така, че тя да може да го целуне по бузата. — Пък и ти ли ще ми говориш за добро държание — продължи той. — Ти, която се омъжи за човек, когото едва познаваш?!

— Това беше най-доброто нещо, което съм правила някога.

— След като той плати пътуването ми до Франция, предполагам, че не мога да не се съглася. — Лео се протегна и разтърси ръката на Кам. След трудното начало двамата мъже бързо се бяха сближили. — Довиждане, *фрал* — каза Лео, използвайки ромската дума за брат, която бе научил от самия Кам. — Не се и съмнявам, че ще се грижиш възможно най-добре за семейството. Вече се отърва от мен, което е обещаващо начало.

— Ще завариш ремонтирана къща и процъфтяващо имение, господарю мой.

Лео се засмя ниско.

— Нямам търпение да видя какво ще направиш. Знаеш ли, не всеки благородник би поверил всичките си дела на двама цигани.

— Бих казал дори — отвърна Кам, — че ти си единственият.

* * *

След като Уин се сбогува със сестрите си, Лео я настани във файтона и седна до нея. Люшнаха се леко при потеглянето на конете и поеха към лондонското пристанище.

Лео се загледа в профила й. Както обикновено, емоциите й бяха овладени и скулестото й лице изразяваше сдържаност и спокойствие. Но той забеляза лека руменина върху бледите й страни и начина, по който пръстите й стискаха и разпускаха кърпичката в скута й. Не му беше убягнало, че Мерипен не е дошъл да се сбогува. Лео се запита дали той и сестра му не си бяха разменили остри думи.

Той въздъхна и обгърна крехките й рамене. Тя се скова, но не се дръпна. След малко кърпичката й се вдигна и той я видя да бърше сълзите си. Беше уплашена, болна и отчаяна.

И той бе всичко, което тя имаше.

Господ да й е на помощ.

Той направи опит да се пошегува.

— Не позволи на Биатрикс да ти даде някой от домашните си любимци, нали? Предупреждавам те, ако носиш таралеж или плъх, ще избягат още щом стъпим на борда.

Тя поклати глава и издуха носа си.

— Знаеш ли — продължи Лео, без да я пуска, — от всичките ми сестри ти си най-малко забавната. Не мога да се начудя как склоних да тръгна към Франция с теб.

— Повярвай ми — очите й се насълзиха, — нямаше да съм толкова скучна, ако имах какво да кажа по темата. Когато оздравея един ден, обещавам да се държа наистина като много лошо момиче.

— Е, ще поживеем, ще видим. — Той допря бузата си в меката й руса коса.

— Лео — обади се тя след малко, — защо поиска да дойдеш с мен в клиниката? Ти също искаш да се оправиш, нали?

Лео бе едновременно трогнат и раздразнен от невинния въпрос. Уин, като всички останали в семейството, гледаше на прекомерното му пиене като на болест, която може да бъде излекувана от период на въздържание и здравословно обкръжение. Но всъщност пиянството му изобщо не бе симптом на истинска болест — една мъка толкова настойчива, че понякога заплашваше да спре сърцето му да бие.

Нямаше лечение за загубата на Лора.

— Не — отвърна той на Уин. — Не възнамерявам да се подлагам на лечение. Просто искам да продължа развратния си живот по нов сценарий. — Беше възнаграден от лек кикот. — Уин, да не би да сте се карали с Мерипен? Затова ли не дойде да те изпрати? — Когато мълчанието й продължи, Лео завъртя театрално очи. — Ако продължаваш да си мълчиш, сестрице, пътуването наистина ще е много дълго.

— Да, карахме се.

— За какво? Заради клиниката на д-р Хароу?

— Всъщност не. Само отчасти, по… — Тя сви рамене. — Прекалено сложно е. И е дълго за обяснение.

— Предстои ни да прекосим един океан и половината Франция. Повярвай ми, разполагаме с време.

* * *

След тръгването на каретата Кам отиде зад хотела — в малката постройка с конски ясли и впрягове на първия етаж и помещения за прислугата отгоре. Както очакваше, завари Мерипен да чеше конете. Хотелските конюшни бяха отчасти на самообслужване, което означаваше, че някои от задълженията се поемаха от собствениците на животните. В момента Мерипен се занимаваше с черния скопен жребец на Кам, тригодишния Пуука.

Движенията на Мерипен бяха леки, бързи и методични, когато прокарваше четката по блестящите хълбоци на коня.

Кам го гледа известно време, оценявайки сръчността му. Приказките, че циганите се справят изключително добре с конете, не бяха мит. Циганите гледаха на коня като на другар, като на достойно за поезия създание, водено от героични инстинкти. И Пуука възприемаше

присъствието на Мерипен с уважение, което демонстрираше само към определени хора.

— Какво искаш? — попита Мерипен, без да го поглежда.

Кам се приближи бавно към отворената клетка в обора и се усмихна, когато жребецът наведе глава и го побутна по гърдите.

— Не, момче, сега няма бучки захар. — Той го потупа по мускулестия гръб. Навитите му над лактите ръкави разкриваха татуировката на черен летящ кон върху горната част на ръката му. Не помнеше от кога я има… Стоеше си там открай време, по причини, които баба му така и не му бе казала.

Символът беше ирландски конски вампир, наречен *пуука*, кон, който беше ту великодушен, ту отмъстителен и който можеше да говори с човешки глас, и да лети нощем с широко разперени крила. Според легендата *пуука* отивал в полунощ до вратата на нищо неподозиращия човек и го вземал на пътешествие, което завинаги го променяло.

Кам никога и върху никого не бе виждал подобен знак.

С изключение на Мерипен.

По каприз на съдбата Мерипен навремето беше ранен в пожар. И докато лекуваха раната, семейство Хатауей откриха татуировката върху горната част на ръката му.

Това събуди много въпроси в съзнанието на Кам.

Видя, че Мерипен гледа татуировката му.

— Какво кара един ром да носи ирландска рисунка? — попита Кам.

— В Ирландия също има роми. Какво толкова?

— Има нещо странно в тази татуировка — спокойно произнесе Кам. — Никога не съм виждал подобна, освен на теб. А онова, което изненадва семейство Хатауей, е, че ти очевидно си се опитвал изключително старателно да я криеш. Защо така, *фрал*?

— Не ме наричай така!

— Ти си част от семейство Хатауей от дете. А аз съм женен в това семейство. Което ни прави братя, не е ли така?

Единственият отговор беше презрителен поглед.

Кам намираше перверзно удоволствие да се държи приятелски с ром, който съвсем определено го ненавиждаше. Беше съвсем наясно какво предизвиква неприязънта на Мерипен. Влизането на нов мъж в

семейството никога не беше лесно за приемане и обикновено мястото му бе ниско в йерархията. За Мерипен някакъв си чужденец да влезе и да се държи като главен беше почти непростимо. Не помагаше, че Кам беше наполовина ром — майка му беше циганка, а баща му — ирландец. И за да стане още по-лошо — Кам беше богат, което бе неприлично в очите на рома.

— Защо винаги я криеш? — настоя Кам.

Мерипен спря да движи четката и му хвърли студен поглед.

— Беше ми казано, че е знак за проклятие. Че в деня, в който разбера какво означава и за какво е, аз или мой близък ще бъдем сполетени от смърт.

Кам външно не реагира, но почувства как кожата на гърба му настръхна.

— Кой си ти, Мерипен? — попита той меко.

Едрият ром поднови работата си.

— Никой.

— Някога си бил част от племе. Трябва да си имал семейство.

— Не си спомням изобщо баща си. Майка ми е умряла по време на раждането ми.

— Като моята. Бях отгледан от баба ми.

Четката остана във въздуха. Никой от тях не помръдна. Конюшнята притихна напълно, чуваше се само сумтенето на конете и движението им.

— Мен пък ме отгледа чичо ми.

— А-а-а… — Кам изтри всеки намек за съжаление от изражението си, но си помисли: *Копеле нещастно*!

Нищо чудно, че Мерипен се биеше толкова добре. Някои цигански племена отделяха силните момчета и ги превръщаха в истински побойници, като ги насъскваха един срещу друг по панаири или в кръчми и караха зяпачите да залагат. Някои от тези момчета биваха обезобразявани или дори убивани. А онези, които оцеляваха, ставаха опитни бойци и биваха определяни за воини на племето.

— Това обяснява любезния ти характер — подхвърли Кам. — Затова ли избра да останеш у Хатауей, след като са те взели? Защото не си искал повече да живееш като *ашариб*?

— Да.

— Лъжеш, *фрал* — каза Кам и го изгледа с присвити очи. — Останал си по друга причина. — От избилата по лицето на рома гъста червенина, той разбра, че е уцелил истината.

Кам добави тихо:

— Останал си заради нея.

ВТОРА ГЛАВА

Дванайсет години по-рано

Нямаше доброта в него. Нямаше мекота. Беше възпитан да спи на твърда земя, да яде обикновена храна, да пие студена вода и да се бие с другите момчета за главатарство. Ако откажеше някога да го направи, чичо му, *циганският барон*, най-главният мъжкар в рода, го пребиваше. Нямаше майка, която да го защити, нито баща, който да се намеси в суровото наказание на *барона*. Никой никога не го бе докосвал, освен за да упражни насилие над него. Той съществуваше единствено за да се бие, за да прави неща против *гаджос*, не-циганите.

Повечето цигани не мразеха бледите, с отпуснати лица англичани, които живееха в спретнати къщи, носеха джобни часовници и четяха книги край камината. Само не им вярваха. Но родът на Кев ги презираше, главно защото *циганският барон* ги презираше. И независимо дали по прищявка на главатаря, по убеждение или вродена склонност, хората го правеха.

И в края на краищата, тъй като родът на ромския барон причиняваше неприятности всеки път, когато стануваше някъде, англичаните бяха решили да ги прогонят от страната.

Дойдоха на коне и носеха оръжия. Имаха пушки, тояги, нападнаха спящите роми в леглата им, жените и децата пищяха и плачеха. Станът беше разбит и разпръснат, всички избягаха, каруците бяха подпалени, а много от конете — откраднати от белите.

Кев се беше опитал да се бие с тях, да защити племето, но получи удар по главата с тежкия приклад на една пушка. Друг го прониза в гърба с щик. Племето го остави да умре. Сам в нощта, той лежеше в полусъзнание край реката, заслушан в ромона на тъмната вода, усещайки студа на твърдата влажна земя под себе си, но едва съзнаващ, че собствената му кръв изтича на топли поточета от тялото му. Беше чакал без страх голямото колело да се търкулне в тъмнината. Нямаше желание или причина да живее.

Но тъкмо когато нощта отстъпи, за да даде път на утрото, Кев откри, че са го вдигнали и го отнасят в малка груба каручка. Един бял го беше намерил и бе наредил на местно момче да му помогне да пренесат умиращия ром в неговата къща.

За пръв път тогава Кев се оказа под покрива на нещо различно от шатра. Усети, че е разкъсван от любопитство към обкръжението и ярост от унижението да умре между стени, под грижите на някакъв бял. Но беше прекалено слаб, прекалено много го болеше, за да вдигне и пръст в собствена защита.

Стаята, в която се намираше, не беше много по-голяма от конски ясли, в нея имаше само легло и стол. Имаше декоративни възглавнички, възглавници, рамкирани гоблени по стените, една лампа с ресни от мъниста. Ако не беше толкова болен, той щеше да полудее в претъпканата малка стая.

Мъжът, който го беше пренесъл тук… Хатауей… беше висок, строен мъж със светла жълта коса. Любезното му държание, неговата скромност караха Кев да изпитва враждебност. Защо Хатауей го беше спасил? Какво можеше да иска от едно циганче? Кев отказа да говори с белия мъж и не искаше да пие лекарства. Отблъсна всеки опит за любезност. Не дължеше нищо на тези Хатауей. Не беше ги молил да го спасяват, не искаше да живее. Ето защо лежеше там треперещ и тих, когато мъжът сменяше превръзката на гърба му.

Кев заговори само веднъж, когато Хатауей го беше попитал за татуировката.

— Какво означава?

— Това е проклятие — бе отвърнал Кев през стиснати зъби. — Не казвай на никого за нея, защото иначе и теб ще те застигне.

— Разбирам. — Гласът на мъжа беше сърдечен. — Ще запазя тайната ти. Но като рационално мислещ човек ти казвам, че не вярвам в подобни суеверия. Едно проклятие има толкова сила, колкото човек му придава.

Глупак, помисли си Кев. Всички знаеха, че като отричаш проклятие, си навличаш лош късмет.

Къщата беше шумна, пълна с деца. Кев ги чуваше зад затворената врата на стаята, в която се намираше. Но имаше някакво друго… плахо, сладко присъствие наблизо. Той го чувстваше да се рее

извън стаята, на една ръка разстояние. И жадуваше за него, копнеещ за облекчение от тъмнината, треската и болката.

Сред врявата, смеха и песните на децата той чу шепот, който накара всяко косъмче по тялото му да настръхне. Момичешки глас. Прелестен, утешителен. Искаше му се тя да влезе. Докато раните му заздравяваха мъчително бавно. *Ела при мен.…*

Но тя никога не се появи. Единствените, които влизаха, бяха Хатауей и съпругата му, приятна, но предпазлива жена, която гледаше Кев сякаш бе диво животно, попаднало в цивилизования им дом. И той се държеше като такова, сопваше се и се зъбеше винаги, когато те бяха наблизо. Веднага щом бе в състояние да се движи сам, той се изми в умивалника с топла вода, която бяха оставили в стаята му. Не искаше да се храни пред тях, затова беше изчакал да оставят подноса до леглото му. Единственото му желание бе да оздравее час по-скоро, за да може да избяга.

Един-два пъти децата надникнаха в стаята му през полуотворената врата. Имаше две малки момиченца Попи и Биатрикс, които се кикотеха и изпискваха с престорен ужас всеки път, когато той изръмжаваше срещу тях. Имаше и друга, по-голяма дъщеря, Амелия, която го гледаше по същия скептичен начин като майка си. Имаше и едно високо синеоко момче, Лео, което не беше много по-голямо от самия Кев.

— Искам да е ясно — беше казало веднъж момчето с тих глас, изправено на прага, — че никой не иска да те нарани. Веднага, щом можеш да си тръгнеш, си свободен да го сториш. — Той изгледа мрачното, трескаво лице на Кев, преди да добави: — Баща ми е милостив човек. Самарянин. Но аз не съм. Така че не си и помисляй да нараниш или да обидиш някого от семейство Хатауей, защото в противен случай ще отговаряш пред мен.

Кев изпита уважение при думите му. Достатъчно, за да кимне мълчаливо. Разбира се, ако беше добре, щеше да надвие лесно момчето, да го изпрати кървящо и с изпочупени крайници на земята. Но бе започнал да схваща, че това странно малко семейство наистина няма намерение да го нарани. Нито пък иска нещо от него. Бяха се грижили за него и го бяха подслонили, сякаш беше загубило се куче. И явно не очакваха нищо в замяна.

Това не намаляваше неговото презрение към тях и към техния абсурдно спокоен, удобен свят. Мразеше ги всичките почти толкова, колкото мразеше самия себе си. Той беше боец, крадец, потънал в насилие и лъжа. Не го ли виждаха? Изглежда не разбираха каква опасност са вкарали в собствената си къща.

След седмица температурата му спадна и раната заздравя достатъчно, за да му позволят да се движи. Трябваше да си тръгне преди нещо ужасно да се е случило, преди да е направил нещо. Така че Кев се събуди рано една сутрин и се облече със старателна бавност в дрехите, които му бяха дали, и които принадлежаха на Лео.

Болеше го, когато се движеше, но той игнорира жестокото туптене в главата и пробождащия огън в гърба. Пъхна в джобовете на сакото си един нож и една вилица от подноса за храна, остатък от свещ и парче сапун. Първата светлина на утрото проникваше през малкото прозорче над леглото. Семейството скоро щеше да се събуди. Той тръгна към вратата, усети, че му се завива свят и се свлече на дюшека. Поемайки си въздух с отворена уста, се опита да се стегне.

В този момент на вратата се почука и тя се отвори. Той отвори уста да се озъби на посетителя.

— Може ли да вляза? — чу той едно момиче да пита любезно.

Ругатнята замръзна на устните му. Объркa се. Затвори очи, дишайки тежко, и зачака.

Това си ти. Ти си тук.

Най-после.

— От толкова време си сам — каза тя и се приближи към него. — Помислих си, че може би искаш компания. Аз съм Уинифред.

Кев вдъхна аромата й и попи звука на гласа й, сърцето му заби бързо. Той внимателно се обърна по гръб, без да обръща внимание на болката, която го прониза. Отвори очите си.

Никога не си беше мислил, че кое и да е бяло момиче може да се сравнява с циганка. Но тази беше забележителна, едно изключително създание, бледо като лунна светлина, косите й бяха сребристоруси, чертите й оформени с нежна строгост. Изглеждаше сърдечна и невинна, и деликатна. Всичко, което той не беше. Цялото му същество откликна толкова остро на присъствието й, че той се пресегна и я хвана с тихо сумтене.

Тя ахна, но не каза нищо. Кев знаеше, че не бива да я докосва. Но не знаеше как да бъде внимателен. Можеше да я нарани дори без да се опитва. Но тя се отпусна и го погледна с онези свои спокойни сини очи.

Защо не се изплаши от него? Той например се уплаши за нея, защото знаеше много добре на какво е способен.

Не осъзнаваше, че я е придърпал толкова близо до себе си. Единственото, което знаеше беше, че се е облегнала на него с почти цялата си тежест, докато той лежеше на леглото и върховете на пръстите му се забиваха в гъвкавата кожа на раменете й.

— Пусни ме — каза му тя меко.

Не искаше да го прави. Изобщо. Искаше да я държи до себе си, да разпусне сплетената й коса и да прокара пръсти през светлата коприна. Искаше да я носи, да я пренесе до края на света.

— Ако те пусна — попита той дрезгаво, — ще останеш ли?

Нежните й устни се извиха. Сладка, възхитителна усмивка.

— Глупаво момче. Разбира се, че ще остана. Дойдох да те видя.

Пръстите му бавно се разхлабиха. Помисли си, че ще избяга, но тя остана.

— Легни си — каза му. — Защо си се облякъл толкова рано? — Очите й се разшириха. — О! Не бива да си тръгваш! Не и докато не си оздравял!

Тя нямаше за какво да се тревожи. Плановете му да избяга се бяха стопили в секундата, когато я беше видял. Той се отпусна върху възглавниците, като я гледаше съсредоточено как сяда на стола. Беше облечена в розова рокля, украсена около врата и китките с малки волани.

— Как се казваш? — попита тя.

Кев мразеше да говори. *Мразеше* да води разговор с когото и да било. Но искаше да направи нещо, за да я задържи при себе си.

— Мерипен.

— Това собственото ти име ли е?

Той поклати глава.

Уинифред наклони глава на една страна.

— Няма ли да ми го кажеш?

Не можеше. Един ром имаше право да сподели истинското си име само с други цигани.

— Кажи ми поне първата буква — помоли тя.

Кев я гледаше объркан.

— Не знам много цигански имена — призна тя. — Да не би да си Лука? Марко? Или Стивън?

Имаше чувството, че тя се опитва да си играе с него. Да го измъчва. Не знаеше как да отговори. Обикновено когато някой го тормозеше, той му отвръщаше като забиваше юмрук в лицето му.

— Някой ден ще ми кажеш — каза тя и се усмихна леко. Направи движение сякаш да стане от стола и ръката на Кев се вдигна да я хване. По лицето й мина изненада.

— Каза, че ще останеш — произнесе той дрезгаво.

Свободната й ръка кацна върху неговата, която стискаше китката й.

— Ще остана. Успокой се, Мерипен. Искам само да отида да взема хляб и чай за нас. Ще се върна веднага. — Дланта й беше лека и топла, когато потърка неговата. — Ще остана при теб през целия ден.

— Ще ти разрешат ли?

— Разбира се, че ще ми разрешат. — Тя нежно натисна пръстите му. — Не се тревожи толкова. Мили боже! Винаги съм си мислела, че циганите са весели и безгрижни.

Това почти го накара да се усмихне.

— Имах лоша седмица — каза той важно.

Тя продължаваше да разтваря пръстите му, вкопчени в ръката й.

— Да, сама виждам. Как стана така, че са те ранили?

— Белите нападнаха племето ми. Може да дойдат и тук. — Той я гледаше алчно, но се насили да я пусне. — Не съм в безопасност. Трябва да бягам.

— Никой няма да посмее да те отвлече от нас. Баща ми е много уважаван човек в селото. Учен. — Виждайки недоверчивото изражение на Мерипен, тя добави: — Перото е по-мощно от меча, да знаеш.

Това му прозвуча съвсем като нещо, което някой бял би казал. Изобщо нямаше смисъл.

— Хората, които нападнаха катуна ни миналата седмица, не бяха въоръжени с пера.

— Горкият, нищо не разбираш — произнесе тя съчувствено. — Съжалявам. Раните ти сигурно те болят като се движиш. Ще ти донеса някакво лекарство.

На Кев никога до този момент не му се беше случвало да бъде обект на симпатия. Не му харесваше. Гордостта му бе засегната.

— Няма да го изпия. Церовете на белите не действат. Ако го донесеш, ще го хвърля на…

— Добре. Не се горещи толкова. Сигурна съм, че не е полезно за теб.

Тя отиде до вратата и го прониза тръпка на отчаяние. Беше сигурен, че няма да се върне. А толкова много искаше тя да е наблизо. Ако имаше сила, щеше да се наведе от леглото и да я хване отново. Но това не бе възможно.

Затова я погледна мрачно и промърмори:

— Отивай, тогава. Да те вземат дяволите!

Уинифред спря на прага и му хвърли поглед през рамо с въпросителна усмивка.

— Какъв инат и заядливец си само! Ще донеса хляб и чай, и една книга, и ще стоя докато не те накарам да се усмихнеш.

— Никога не се усмихвам — каза той.

За негова огромна изненада Уин се върна. Прекара по-голямата част от деня като му чете, някаква скучна и безкрайна история, която го приспа. Никоя музика, никое шумолене на дърветата в гората, никоя птича песен не бе толкова приятна за ушите му, колкото нейният нежен глас. От време на време някой друг член на семейството влизаше за малко, но Кев не можа да се надигне и да се сопне на никого от тях. За пръв път, откак се помнеше, бе изпълнен със спокойствие. Не би могъл да мрази никого, когато се намираше толкова близко до щастието.

На следващия ден Хатауей го заведоха в главната стая в къщата, всекидневна, натъпкана с изтъркана мебелировка. Всяка възможна повърхност бе покрита от схеми, ръкоделия и купчини книги. Човек не можеше да мръдне, без да събори нещо.

Докато Кев стоеше полуоблегнат на дивана, по-малките момичета си играеха на килима и се опитваха да научат на различни номера малката катеричка на Биатрикс. Лео и баща му играеха шах в ъгъла. Амелия и майка й готвеха в кухнята. А Уин седеше близо до Кев и се занимаваше с косата му.

— Имаш грива като на див звяр — каза му тя, като внимателно се опитваше да оправи разбърканите му черни къдрици. — Не мърдай. Опитвам се да те направя да изглеждаш по-цивилизовано. О, спри да

се въртиш най-после! Главата ти не може да е чак толкова чувствителна.

Кев се въртеше не заради оплетената коса или гребена, а защото не бе докосван с такава нежност от никого през целия си живот. Чувстваше се унижен, вътрешно разтревожен, но когато се огледа предпазливо, забеляза, че никой не обръща внимание на онова, което Уин прави.

Той се облегна назад със затворени очи. Гребенът мина малко по-силно и Уин промърмори някакво извинение, след което разтърка с върховете на пръстите си засегнатото място. Съвсем нежно. Това накара гърлото му да се свие и очите го засмъдяха. Силно развълнуван и озадачен, Кев преглътна чувствата си. Остана напрегнат, но неподвижен под докосванията й. Едва дишаше от удоволствието, което тя му даваше.

После дойде кърпата около врата, а след това ножицата.

— Много ме бива в това — каза Уин и притисна главата му напред, разресвайки къдриците на врата му. — А косата ти направо плаче за подстригване. Имаш толкова много, че с нея може да се напълни цял дюшек.

— Внимавай, момко — каза господин Хатауей весело, — не забравяй какво се е случило на Самсон.

Кев вдигна глава.

— Какво?

Уин отново натисна главата му надолу.

— В косата на Самсон се криела силата му — каза тя. — След като Далила я отрязала, той станал слаб и филистимците го хванали.

— Не си ли чел Библията? — попита Попи.

— Не — каза Кев. Той остана неподвижен, докато ножицата се движеше из къдриците на тила му.

— Тогава значи си езичник?

— Да.

— От онези ли, дето ядат хора? — попита Биатрикс силно заинтригувана.

Уин отговори, преди Кев да е успял да каже нещо.

— Не, Биатрикс. Човек може да е езичник, без да е канибал.

— Но циганите наистина ядат таралежи — продължи Биатрикс. — А това е точно толкова лошо, колкото да ядеш хора. Защото

таралежите имат чувства, нали така. — Тя спря, когато един тежък кичур черна коса падна на пода. — Ау, колко е красива! — възкликна малкото момиче. — Може ли да я взема, Уин?

— Не — мрачно отговори Мерипен, все още с наведена глава.

— Защо винаги не? — настоя Биатрикс.

— Някои хора използват косата да правят черни магии. Или любовни заклинания.

— О, аз не бих сторила такова нещо — сериозно каза Биатрикс. — Искам само да направя едно гнездо с нея.

— Няма значение, скъпа — спокойно й каза Уин. — Ако това притеснява нашия приятел, домашните ти любимци ще трябва да се задоволят с нещо друго, където да се подслонят. — Ножицата отряза още една тежка къдрица.

— Всички цигани ли са толкова суеверни като теб? — попита тя Кев.

— Не. Повечето са още по-суеверни.

Лекият й смях погъделичка ухото му, а от топлия й дъх косъмчетата му настръхнаха.

— От кое се страхуват повече, Мерипен… от лошия късмет, или от любовното заклинание?

— От любовното заклинание — каза той без колебание.

По някаква причина цялото семейство се засмя. Мерипен пламна и ги изгледа, но не откри подигравка в очите им, само доброжелателство.

Той не каза нищо, заслушан в бърборенето, докато Уин режеше пласт подир пласт от косата му. Това бе най-странният разговор, който някога бе чувал — момичетата разговаряха свободно с баща си и брат си. Скачаха от тема на тема, обсъждаха неща, които не ги засягат изобщо, ситуации, които бяха далеч от живота им. Нямаше никакъв смисъл в това, но те изглежда се наслаждаваха страхотно.

Той не бе подозирал, че такива хора съществуват.

Представа нямаше как бяха оцелели толкова дълго.

* * *

Семейство Хатауей бяха ужасно непрактични, ексцентрици и веселяци, заети винаги с книги, изкуство и музика. Живееха в порутена къщурка, но вместо да поправят рамката на вратата или дупката в тавана, те подрязваха рози и пишеха стихове. Ако се счупеше кракът на някой стол, слагаха купчина книги под него. Приоритетите им бяха за него пълна загадка. Но най-много го учуди това, че след като раната му заздравя, те го поканиха да си направи стаичка на тавана над конюшнята.

— Можеш да останеш колкото искаш — каза му господин Хатауей, — макар да очаквам, че някой ден ще поискаш да потърсиш племето си.

Само че Кев нямаше вече племе. Те го бяха оставили да умре. Това беше мястото, където да се спре.

Започна да се грижи за нещата, на които Хатауей не обръщаха внимание — да поправя счупените неща, да сменя изгнилите дървени греди на тавана, да запълва изронените фуги на комините. Макар да се страхуваше от високото, подмени керемидите. Грижеше се за конете и кравата, плевеше зелените подправки в градината и дори кърпеше обувките на членовете на семейството. Не след дълго госпожа Хатауей му даде пари да отиде до селото и да купи храна и други продукти.

Тогава за пръв път присъствието му в къщата бе подложено на опасност, когато го хванаха да се бие с някакви момчета от селото.

Госпожа Хатауей бе разтревожена от вида му — раздърпан, с кървящ нос, и поиска да знае какво се е случило.

— Изпратих те до млекаря, а ти се връщаш с празни ръце и в такова състояние! — извика тя. — Какво си направил и защо?

Кев не отговори, само стоеше с мрачно лице до вратата, докато тя го гълчеше.

— Няма да толерирам грубостта в това семейство. Ако не можеш да обясниш какво се е случило, събирай си нещата и си тръгвай.

Преди обаче Кев да е мръднал или изрекъл нещо, Уин влезе в къщата.

— Не, майко — каза тя спокойно. — Знам какво се е случило, приятелката ми Лора току-що ми каза. Брат й е бил там. Мерипен е защитавал семейството ни. Две други момчета са крещели обиди по адрес на Хатауей и Мерипен се е сбил с тях.

— Какви са били тези обиди? — попита объркана госпожа Хатауей.

Кев гледаше в земята, беше стиснал юмруци.

Уин не спести истината.

— Критикували са ни — каза тя, — че сме приютили ром. На някои от съселяните ни това не им харесвало. Страхували се, че Мерипен може да ги окраде или да прокълне някого, ей такива безсмислици. Укоряват ни, че сме го взели у дома.

В тишината, която последва, Мерипен трепереше от ярост. В същото време бе залят от вълна огорчение. Беше пречка за семейството. Нямаше никога да може да живее сред белите без конфликти.

— Ще си вървя — каза той. Това беше най-доброто, което можете да направи за тях.

— Къде? — Гласът на Уин прозвуча с изненадваща острота, сякаш намерението му да си тръгне я беше разстроило. — Ти принадлежиш на това място. Няма къде да отидеш.

— Аз съм циганин — рече просто той. Циганите не принадлежаха на никое място и същевременно принадлежаха навсякъде.

— Няма да си тръгнеш — изненада го госпожа Хатауей. — Не и заради някакви селски хулигани. На какво ще научи това децата ми — че подобно невежо и презряно поведение може да възтържествува? Не, ще останеш. Това е единствено правилното. Но не бива да се биеш, Мерипен. Не им обръщай внимание и те постепенно ще изгубят интерес да те дразнят.

Глупаво мнение на бял човек. Игнорирането никога не даваше резултат. Най-бързият и ефикасен начин да накараш някого да замлъкне беше да забиеш юмрук в устата му и да я напълниш с кръв.

В разговора се намеси нов глас.

— Ако остане — отбеляза Лео, влизайки в кухнята, — той определено ще трябва да се бие, майко.

Както Кев, и той не изглеждаше по-добре с насиненото си око и разцепена устна. Той се усмихна с крива усмивка на възклицанията на майка си и сестрите си. После се обърна към Кев.

— Изхвърлих един-двама от приятелчетата, които ти беше пропуснал — каза той.

— О, скъпи. — Госпожа Хатауей го хвана за издрасканата и окървавена ръка. — Тези ръце са създадени да държат книги. А не да се бият.

— Приятно ми е да си мисля, че мога да върша и двете — сухо заяви Лео. Изражението му стана сериозно и той отново погледна Кев. — Проклет да съм, ако позволя някой да ми казва кой може да живее в къщата ми. Докато живееш с нас, Мерипен, ще те защитавам като свой брат.

— Не искам да ти създавам неприятности — промърмори Кев.

— Нямам неприятности — отвърна Лео, като предпазливо изви ръката си. — В края на краищата някои принципи си струва да бъдат отстоявани.

ТРЕТА ГЛАВА

Принципи. Идеали. Грубата реалност на предишния живот на Кев никога не му бе позволявала да мисли за такива неща. Но постоянното им демонстриране от страна на Хатауей го бяха променили, извисявайки мислите му до ниво отвъд оцеляването. Определено никога нямаше да е учен или джентълмен. Беше прекарал обаче години, слушайки оживените дискусии в къщата на Хатауей за Шекспир, Галилео, фламандското и венецианското изкуство, демокрацията и монархията, теокрацията и всички възможни теми. Беше се научил да чете и дори понаучи малко латински и малко френски. Беше се превърнал в нещо, което никой от бившето му племе не би разпознал.

Кев никога не помисли за господин и госпожа Хатауей като за родители, въпреки че би направил всичко за тях. Не обичаше да се привързва към хората. Това би изисквало повече доверие и интимност, отколкото бе способен да прояви. Но се грижеше за всички от семейството, дори за Лео. А колкото до Уин, би умрял сто пъти по сто за нея.

Никога не би принизил Уин с докосване, нито пък би си позволил да мечтае за място в живота й, освен като защитник. Тя бе прекалено изискана, прекалено необикновена. Когато порасна и се превърна в жена, всички мъже в селото бяха омагьосани от красотата й.

От други места идваха да я видят, сякаш бе ледена девица, изящна и невъзмутима, интелектуалка. Но чужденците представа нямаха за лукавото й остроумие и топлотата, която се таеше под перфектната й външност. Те не бяха видели как Уин учи Попи да танцува кадрил, докато накрая двете паднат на пода и се залеят в смях. Не знаеха как ловят жаби с Биатрикс, нито забавния начин, по който четеше роман на Дикенс като си променяше гласа, докато цялото семейство се превиваше от смях и се дивеше на находчивостта й.

Кев я обичаше. Не по начина, по който романистите и поетите го описваха. Обичаше я повече от земята и небето. Всеки миг, в който я нямаше, беше агония, всеки миг с нея бе единственият мир, който му бе известен. Дори докосването на ръцете й оставяше отпечатъци в душата му. Но по-скоро би се убил, отколкото да го признае пред някого. Истината беше заровена дълбоко в сърцето му.

Кев не знаеше дали Уин го обича. Знаеше само, че не иска тя да го обича.

* * *

— Ето — каза Уин един ден, след като се бяха разхождали през сухата ливада и бяха седнали на любимото си място да си починат. — Ето че почти го направи.

— Какво съм направил? — попита я лениво той. Намираха се до група вечнозелени дървета, а наблизо минаваше поток, пресъхнал през летните месеци. Тревата беше осеяна със сини камбанки и коча билка, последната разпръскваше подобен на бадеми аромат в топлия въздух.

— Усмихна се. — Пръстите й докоснаха устните му.

Кев спря да диша.

Една птица на близкото дърво се обади.

Погълната от заниманието си, Уин продължи да очертава с пръсти устните му.

Възбуден и очарован, Кев се засмя и отблъсна ръката й.

— Трябва да се смееш по-често. — Тя продължаваше да го гледа. — Много си красив, когато се смееш.

Беше по-ослепителна от слънцето, косата й приличаше на течна коприна, устните й бяха меки и розови, а пръстите — бавни и топли.

На пръв поглед не приличаше на нещо повече от приятелски разговор, но той осъзна, че тя се опитва да прочете тайните му.

Прииска му се да я блъсне и да покрие тялото й със своето. Бяха изминали четири години, откак бе заживял у Хатауей. И с времето ставаше все по-трудно да контролира чувствата си към Уин.

— Какво мислиш, когато ме гледаш по този начин? — попита го тя тихо.

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

Той усети как усмивката повдига отново ъгълчетата на устните му, този път с огорчение.

— Това ще те изплаши.

— Мерипен — тонът й беше решителен, — нищо, което можеш да кажеш или да направиш, не би ме изплашило. — Тя се намръщи. — Ще ми кажеш ли някога първото си име?

— Не.

— Ще го направиш. Аз ще те накарам. — Тя се престори, че го удря с юмруци.

Кев хвана тънката й китка и я възпря. Тялото му последва движението, тя се претърколи и се оказа под него. Беше грешка, но не можеше да се спре. И когато я притисна с цялата си тежест и я усети как се извива и инстинктивно се нагажда към него, бе напълно парализиран от първично удоволствие. Очакваше тя да се съпротивлява, да го удря, но вместо това се укроти в ръцете му и му се усмихна.

Неясно си спомни една от историите, които Хатауей обичаха да разказват… за гръцкия бог Хадес, богът на подземното царство, който отвлякъл девойката Персефона от покритата с цветя поляна, и я отнесъл долу през един отвор в земята. Долу, в своя тъмен, собствен свят, където можел да я притежава. Въпреки че дъщерите Хатауей бяха възмутени от стореното с Персефона, симпатиите на Кев бяха на страната на Хадес. В циганската култура отвличането на булка беше нещо красиво и романтично.

— Не разбирам защо изяждането на половин дузина нарове би трябвало да накаже Персефона толкова жестоко — беше се възмутила Попи. — Никой не й е казал правилата. Не е било честно. Сигурна съм, че не би докоснала и един нар, ако знаеше какво ще се случи.

— Отгоре на всичко не е било пълна закуска — добави Биатрикс развълнувано. — Ако бях аз, щях да поискам пудинг или филийка с конфитюр най-малкото.

— Може би тя не е била съвсем нещастна, че трябва да остане — бе предположила Уин, очите й блестяха. — В края на краищата Хадес я е направил своя кралица. А историята разказва, че владеел „богатствата на земята“.

— Един богат съпруг — беше се намесила и Амелия — не променя факта, че основното място, където трябвало да стои Персефона, било неприятно и оттам нищо не се виждало.

Всички се бяха съгласили, че Хадес е истински негодник.

Но Кев разбираше защо богът на подземното царство е откраднал Персефона и я е направил своя жена. Беше искал малко слънчева светлина и топлина за себе си долу в безрадостния мрак на тъмния си палат.

— Значи членовете на племето ти, които са те оставили да умреш… — каза Уин, връщайки мислите на Кев към настоящото, — … значи, че имат право да знаят името ти, а аз не?

— Точно така. — Той гледаше играта на слънчевите петна и сянката от листата върху лицето й. Запита се какво ли е чувството да притисне устни към тази мека, блестяща кожа. Между светлите й вежди се появи възхитителна бръчка.

— Защо? Защо да не мога да знам?

— Защото си бяла жена. — Тонът му бе по-нежен, отколкото възнамеряваше.

— *Твоята* бяла жена.

Засягането на тази опасна тема накара сърцето му да се свие болезнено. Не беше негова, нито някога щеше да бъде. Освен в сърцето му.

Той се изтърколи от нея и се изправи.

— Време е да се връщаме — произнесе рязко. Протегна ръка, хвана малката й длан и я дръпна нагоре. Тя не прецени момента и се блъсна в гърдите му. Надиплената й пола прошумоля около краката му и тънката й фигура се притисна силно към него. Той отчаяно се опита да събере сили и да я отблъсне.

— Ще се опиташ ли някога да ги намериш, Мерипен? — попита тя. — Ще ме оставиш ли някога?

Никога, помисли си той пламенно, но вместо това произнесе:

— Не знам.

— Ако го направиш, ще те последвам. И ще те върна обратно вкъщи.

— Съмнявам се, че мъжът, за когото си омъжена, ще ти позволи да го направиш.

Уин се усмихна, сякаш беше казал нещо нелепо. Тя се освободи от ръката му. Двамата тръгнаха мълчаливо към къщата.

— Тобар? — предположи тя след известно време. — Гаридън? Пало?

— Не.

— Рей?

— Не.

— Купър?… Стенли?

— Не.

* * *

За гордост на цялото семейство Хатауей Лео беше приет в Академията за изящни изкуства в Париж, където следва изкуство и архитектура в продължение на две години. Толкова обещаващ бе талантът му, че част от учебната му такса бе изплатена от известния лондонски архитект Роуланд Темпъл, който каза, че Лео би могъл да му се отплати като работи при него като чертожник след завръщането си.

Малцина биха оспорили, че Лео е узрял и се е превърнал в стабилен и добър млад мъж с остър ум и винаги готов да се засмее. И предвид таланта и амбицията му се очакваше да постигне дори още повече. При завръщането си в Англия той се установи в Лондон, за да изпълни задълженията си към Темпъл, но често се връщаше да посети семейството си в имението Праймроуз. И да ухажва Лора Дилард — красивото тъмнокосо момиче от селото.

По време на отсъствието на Лео Кев правеше всичко възможно да се грижи за семейството. А господин Хатауей се опитваше всячески да помогне на Кев да планира собственото си бъдеще. Подобни разговори оставяха и двамата обаче с чувство на неудовлетворение и безсилие.

— Похабяваш се — каза веднъж господин Хатауей, гледайки го с безпокойство.

Кев изсумтя при тези думи, но Хатауей настоя:

— Трябва да обсъдим бъдещето ти. И преди да си казал каквото и да е, позволи ми да заявя, че знам за предпочитанието на ромите да

живеят в настоящето. Но ти си се променил, Мерипен. Ти се издигна и стигна твърде далеч, за да пренебрегнеш и изоставиш онова, което пусна корени в теб.

— Искате да си тръгна? — попита бързо Кев.

— О, небеса, не! Съвсем не. Както съм ти казвал и преди, можеш да останеш при нас докогато искаш. Но чувствам, че е мой дълг да те накарам да видиш, че оставайки тук жертваш много възможности за саморазвитие. Трябва да излезеш в света, както направи Лео. Да почиракуваш, да изучиш занаят, може би да постъпиш във войската…

— Какво ще получа оттам? — попита Кев.

— Да започнем с това, че ще можеш да вземаш повече от оскъдната надница, която съм в състояние да ти давам.

— Не ми трябват пари.

— Но както е тръгнало, няма да можеш да се ожениш, да си купиш собствено парче земя, да…

— Не искам да се женя. И не мога да притежавам земя. Никой не може.

— Според британското правителство, Мерипен, всеки човек определено може да има своя собствена земя, както и къща.

— Шатрата ще остане дори когато дворецът се събори — отвърна Кев прозаично.

Хатауей се бе изсмял раздразнено.

— По-скоро ще победя в спор десетима учени — каза той на Кев, — отколкото един циганин. Много добре, засега ще оставим така нещата. Само че мисли по въпроса, Мерипен… животът е нещо повече от следване на първичните инстинкти. Един истински мъж трябва да остави своя знак в света.

— Защо? — попита Кев озадачен, но Хатауей вече бе излязъл и отиваше при жена си в розовата градина.

* * *

Почти година по-късно, след като Лео се върна от Париж, семейството бе застигнато от трагедия. Дотогава никой от тях не бе изпитвал истинска скръб, страх или горест. Бяха живели в нещо като магически защитен семеен кръг. Но една вечер господин Хатауей се

оплака от странна остра болка в гърдите, което накара съпругата му да заключи, че страда от разстройство в храносмилането в резултат на доста обилната вечеря. Той отиде да си легне рано, мълчалив и с посивяло лице. Повече нищо не се чу от стаята им до сутринта, когато госпожа Хатауей излезе, ридаейки, и съобщи на слисаното семейство, че баща им е мъртъв.

Но това бе само началото на нещастията, които ги сполетяха. Сякаш цялото семейство бе застигнато от проклятие, което бе обърнало в миг предишното им щастие в страдание.

— Бедите идват по три — спомни си Мерипен, че е чувал някой да казва в детството му, и за съжаление, то се оказа вярно.

Госпожа Хатауей бе завладяна от скръб и остана в леглото си след погребението на съпруга си, обхваната от такава меланхолия, че едва успяваха да я накарат да яде и да пие. Нито едно от децата й не можа да я върне в предишното й състояние. За поразително кратко време тя се отдалечи от почти всичко.

— Възможно ли е да умре от разбито сърце? — попита Лео мрачно една вечер, след като лекарят си тръгна с мнението, че не вижда никаква физическа причина за влошеното състояние на майка им.

— Би трябвало да иска да живее поне заради Попи и Биатрикс — каза Амелия с нисък глас. В този момент Попи бе отишла да слага Биатрикс да спи в другата стая. — Те са още прекалено малки да останат без майка. И ако аз бях, нямаше да има значение колко разбито е сърцето ми, щях да се насиля да живея дори само за да се грижа за тях.

— Само че ти имаш желязно сърце — каза Уин и потупа по-голямата си сестра по гърба. — Ти си нашият извор на сила. Боя се, че майка е черпела винаги силата си от татко. — Тя погледна Мерипен с отчайващо сини очи. — Мерипен, какво препоръчват циганите при меланхолия? Нещо, без значение колко е необичайно, което би й помогнало? Как биха погледнали на това твоите хора?

Кев поклати глава и се замисли.

— Щяха да я оставят сама. Ромите имат страх от прекомерната скръб.

— Защо?

— Защото изкушава мъртвите да се върнат и да преследват живите.

Четиримата замълчаха, заслушани в съсъка и пращенето на огъня.

— Тя иска да е с татко — каза накрая Уин замислено. — Където и да е той. Сърцето й е разбито. Бих искала да не е така. Бих сменила своя живот, сърцето си за нейните, ако беше възможно. Бих искала… — Тя спря насред изречението, когато Кев сложи ръката си върху нейната.

Нямаше намерение да я докосва, но думите й го провокираха по необясним начин.

— Не го изричай — промърмори той. Не се беше отдалечил чак дотолкова от ромското си минало, че да забрави силата на думите, предизвикващи съдбата.

— Защо? — прошепна тя.

Защото не тя беше тази, която решава.

Сърцето ти е мое, помисли си той безжалостно. *То ми принадлежи.*

И въпреки че не бе произнесъл думите гласно, имаше чувството, че Уин ги е чула. Очите й се разшириха, потъмняха и ярка червенина, породена от силните емоции, обля лицето й. И точно тогава, в присъствието на брат си и сестрите си, тя наведе глава и притисна буза към ръката му.

Прииска му се да я успокои, да я покрие с целувки, да я обгради със силата си. Но вместо това внимателно пусна ръката й и се осмели едва-едва да вдигне очи към Амелия и Лео. Амелия бе взела няколко подпалки от коша до камината и ги слагаше в огъня. Лео гледаше напрегнато Уин.

* * *

По-малко от шест месеца след смъртта на съпруга й, госпожа Хатауей бе положена да лежи до него в земята. И преди сестрите и братът да осъзнаят, че са осиротели толкова бързо, застигна ги трета трагедия.

* * *

— Мерипен. — Уин стоеше на прага на къщата, колебаейки се да влезе. Толкова странно бе изражението й, че той рязко стана.

Беше уморен и мръсен, току-що беше приключил работата в една съседска къща, бе правил порта и ограда около двора. За да сложи стълбовете, беше копал дупки в земята, просмукана вече от студа на приближаващата зима. Току-що беше седнал за миг на масата с Амелия, която се приготвяше да чисти едно петно от роклята на Попи с перо, натопено в терпентин. Миризмата на химикал опари ноздрите му и той бързо си пое дъх. От изражението на Уин разбра, че се е случило нещо много лошо.

— Днес бях с Лора и Лео — каза Уин. — Лора се почувства зле… каза, че я болят гърлото и главата, затова веднага я заведохме у тях и семейството й извика лекар. Лекарят обяви, че има скарлатина.

— Господи — въздъхна Амелия и цветът се дръпна от лицето й. Останалите трима мълчаха, изпълнени с ужас.

Нямаше друга треска, която да изгаря толкова силно и да се развива толкова бързо. Тя се проявяваше чрез яркочервен обрив по кожата, придавайки й леко зърниста структура като шкурка за изглаждане на дърво, минаваше опустошително през тялото, докато накрая унищожи всички органи. Заразата се задържаше в издишания въздух, в кичурите коса, по самата кожа. Единственият начин да се предпазят другите беше пациентът да бъде изолиран.

— Сигурен ли е? — попита Кев.

— Да, каза, че симптомите не могат да бъдат сбъркани. Каза също…

Уин млъкна, когато тръгна към нея.

— *Не*, Мерипен! — Тя вдигна слабата си бяла ръка толкова властно, че той спря на средата на пътя. — Никой не трябва да се приближава до мен. Лео е в къщата на Лора. Няма да я остави. Казват, че няма проблем за него да остане, а… ти трябва да се грижиш за Попи и Биатрикс, а също за Амелия, и да ги заведеш при братовчедката ни в Хеджърли. Сигурно няма да се зарадват, но ще ги приемат и…

— Никъде няма да отида — намеси се Амелия, както винаги хладнокръвна, макар леко да трепереше. — Ако ти получиш треска, ще

трябва да се грижа за теб.

— Ами ако и ти…

— Като съвсем малка съм прекарала лека скарлатина, което означава, че няма опасност да се заразя сега.

— Ами Лео?

— Боя се, че не е боледувал. Което означава, че е застрашен. — Амелия погледна Кев. — Мерипен, ти прекарвал ли си скарлатина?

— Не знам.

— Тогава ще останеш при децата, докато всичко премине. Ще ги доведеш ли? Излязоха да играят при потока. Ще им приготвя багажа.

Кев осъзна, че му е почти невъзможно да остави Уин в момент, когато може да е болна. Но нямаше избор. Някой трябваше да заведе сестрите й на безопасно място.

Преди да е изтекъл и час, Кев откри Попи и Биатрикс, настани изненаданите момичета във файтона и ги поведе на половин дневно пътуване към Хеджърли. Докато ги настани у родните и се върне в къщата, мина полунощ.

Амелия беше във всекидневната, облечена в нощница и заметната с халат, косата й се спускаше по гърба на дълга плитка. Тя седеше край камината с отпуснати рамене.

Погледна изненадано, когато Кев влезе вътре.

— Не бива да си тук. Опасността…

— Как е тя? — прекъсна я Кев. — Получи ли някакви симптоми?

— Треска. Болки. Не е вдигнала температура, доколкото знам. Може би е добър знак. Може би означава, че ще я прекара леко.

— Някакви новини от семейство Дилард? От Лео?

Амелия поклати глава.

— Уин каза, че той щял да спи в дневната и да влиза при нея, когато му разрешат. Не е съвсем правилно, но ако Лора… ако не го преживее… — Гласът на Амелия секна и тя се опита да преглътне сълзите си. — Предполагам, че ако се стигне до това, няма да искат да разделят Лора от мъжа, когото обича.

Кев седна до нея и се опита да намери изтърканите фрази, които беше чувал белите да си казват един на друг. Неща за твърдост и търпение, за приемането на Божията воля, за свят далеч по-добър от този. Но не можа да се застави да повтори нищо от това пред Амелия.

Мъката й беше толкова естествена, любовта към семейството — толкова голяма и истинска.

— Това е прекалено много — чу я той да прошепва след малко. — Не мога да понеса да изгубя и друг. Толкова се страхувам за Уин. Страхувам се за Лео. — Тя разтърка челото си. — Звуча като ужасна страхливка, нали?

Кев поклати глава.

— Би трябвало човек да е пълен глупак, за да не се страхува.

Думите му бяха последвани от сух, безрадостен смях.

— Тогава определено не съм глупачка.

* * *

На сутринта Уин гореше и я втрисаше, краката й се движеха неспокойно под завивката. Кев отиде до прозореца и дръпна завесите, пропускайки вътре слабата утринна светлина.

Тя се събуди, когато той спря до леглото й, сините й очи изглеждаха огромни върху зачервеното лице.

— Не бива да си тук. Не се приближавай до мен, ще се заразиш. *Моля те, махни се…*

— Тихо — каза Кев и седна на края на матрака. Хвана Уин, когато тя се опита да се обърне, и сложи ръка на челото й. Усети изгарящия пулс под нежната й кожа, вените, запалени от високата температура.

Когато се опита да го отблъсне, той се уплаши от това колко немощна е станала. Вече.

— Недей — изхлипа тя и се сгърчи. От очите й потекоха сълзи. — Моля те, не ме докосвай. Не искам да стоиш тук. Не искам да се разболееш. О, *моля те*, иди си…

Кев я придърпа към себе си, тялото й пламтеше под тънката нощница, светлата коприна на косите й се посипа върху двамата. И той взе главата й в загрубялата си от битки ръка.

— Ти си луда — произнесе той тихо, — ако мислиш, че мога да те оставя сега. Ще го направя едва когато видя, че няма опасност и че си здрава, без значение колко ще трае.

— Няма да оживея — прошепна тя.

Кев беше шокиран от думите, но бе още по-шокиран от собствената си реакция.

— Ще умра — каза тя — и не искам да те повлека след себе си.

Хвана я още по-здраво и я задържа срещу себе си. Тя дишаше на пресекулки. Без значение колко се извиваше, нямаше да я пусне. Пое дъха й, изпращайки го дълбоко в дробовете си.

— *Престани* — извика тя, като отчаяно се гърчеше и се опитваше да се изплъзне от ръцете му. От усилието червенината върху лицето й потъмня. — Това е лудост… Ти, упорит нещастник такъв, пусни ме да си отида!

— Никога. — Кев погали разбърканата й коса, потъмнелите къдрици, мокри от сълзи. — Успокой се — промърмори. — Не се изтощавай. Отпусни се.

Ръцете й охлабиха хватката си, когато осъзна, че е безполезно да се бори.

— Толкова си силен — произнесе тя слабо, думите изразяваха не възхищение, а проклятие. — Толкова си силен…

— Да — каза той и като хвана ъгълчето на чаршафа, се опита да изтрие лицето й. — Аз съм груб, но ти вече го знаеш, нали?

— Да — прошепна тя.

— И ще правиш каквото ти кажа.

Той я облегна на гърдите си и й даде вода.

Тя отпи няколко болезнени глътки.

— Не мога — успя да каже единствено и изви лицето си.

— Още — настоя той и поднесе чашата отново към устните й.

— Остави ме да спя, моля те…

— След като изпиеш водата.

Кев не отстъпи, докато тя не се подчини.

После я върна обратно върху възглавницата, изчака я няколко минути да подремне, след което излезе и се върна с малко препечен хляб, надробен в бульон. Принуди я да изяде няколко лъжици.

Междувременно Амелия се беше събудила и влезе в стаята на Уин. Тя примига бързо при вида на сестра си, отпусната в ръцете на Кев, който я хранеше.

— Дойде ми до гуша от него — пресипнало каза Уин на сестра си, неспособна да повдигне глава. — Тормози ме.

— Ами че ние си го знаем, че е злодей — пошегува се Амелия и се приближи до леглото. — Как си позволяваш, Мерипен? Да влизаш в стаята на нищо неподозиращо момиче и да го храниш с препечена филийка?

— Обривът изби — каза Кев, забелязвайки грапавината по шията и бузите на Уин. Копринената й кожа беше песъчлива и зачервена. Той усети ръката на Амелия да докосва гърба му, сякаш се опитваше да се хване за него, за да запази равновесие.

Но гласът й прозвуча уверено и весело.

— Ще разтворя малко сода във водата. Това ще облекчи сърбежа, скъпа.

Кевин се възхити на Амелия. Без значение какви беди ги застигаха, тя се държеше. От всички Хатауей бе показала най-голяма издръжливост и най-силен дух.

— Докато ти я къпеш — каза той на Амелия, — ще извикам доктора.

Не че имаше кой знае колко голямо доверие на белия доктор, но трябваше да успокои по някакъв начин сестрите. Освен това искаше да разбере как са Лео и Лора.

След като повери Уин на грижите на Амелия, Кев отиде в дома на Дилард. Но прислужницата, която отвори врата, му каза, че Лео не може да излезе.

— Той е вътре при госпожица Лора — каза тя отчаяно. — Госпожицата не познава вече никого, почти в безсъзнание е. Бързо ще свърши, сър.

Кев усети, че забива късо подрязаните си нокти в грапавата кожа на дланите си. Уин не беше толкова жизнена, нито с толкова силен организъм колкото Лора Дилард. Щом Лора угасваше толкова бързо, изглеждаше малко вероятно Уин да издържи треската.

След това мисълта му отиде към Лео, който, макар да не му бе кръвен брат, бе повече от роднина. Лео обичаше Лора толкова силно, че не би могъл да възприеме смъртта й рационално, ако се случеше. Кев се тревожеше за него.

— Какво е състоянието на господин Хатауей? — попита той. — Има ли някакви симптоми на болестта?

— Не, сър. Не мисля. Всъщност, не знам.

Но от начина, по който влажните й очи отбягваха неговите, Кев разбра, че Лео не е добре. Искаше да го отведе оттук, да му спести сцената на умирането, да го сложи в леглото, за да съхрани силите си за дните, които идваха. Но щеше да е жестоко да лиши Лео от последните часове с любимата му.

— Когато тя си замине — каза направо той, — изпратете го вкъщи. Но не му позволявайте да си тръгва сам. Нека някой го придружи до дома. Разбрахте ли?

— Да, сър.

Два дни по-късно Лео се прибра.

— Лора почина — съобщи той и потъна в бълнуването на треската и мъката.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скарлатината, която върлуваше, беше от онзи вид, който засягаше най-младите и най-възрастните. Лекарите не достигаха, а никой от околните селища не смееше да дойде. След като прегледа двамата пациенти, изтощеният доктор предписа горещи оцетни лапи за гърлото. Беше оставил също така лекарство, съдържащо тинктура от самакитка. Както изглежда, без никакъв ефект върху Уин и Лео.

— Не правим достатъчно — каза Амелия на четвъртия ден. Нито тя, нито Кев бяха спали достатъчно — двамата се редуваха да се грижат за болните брат и сестра. Амелия бе влязла в кухнята, където Кев чакаше да се стопли водата за чая. — Само облекчаваме западането им. Трябва да има нещо, което да може да смъкне температурата. Няма да позволя най-лошото да се случи. — Тя стоеше твърда и се опитваше да прикрие треперенето си, нареждайки дума подир дума, сякаш се мъчеше да извлече сила от тях.

Изглеждаше толкова уязвима, че Кев изпита съжаление. Не обичаше да докосва други хора или да го докосват, но братското чувство го накара да пристъпи към нея.

— Не — произнесе Амелия бързо, когато осъзна, че той ще протегне ръка към нея. Като отстъпи назад, тя тръсна силно глава: — Аз… аз не съм от типа жени, които могат да се опрат на другиго.

Разбра я. За хора като нея и като него самия близостта означаваше прекалено много.

— Какво да направим? — прошепна Амелия и обгърна тялото си с ръце.

Кев потърка зачервените си очи.

— Чувала ли си за едно растение, наречено беладона?

— Не. — Амелия познаваше само растенията, използвани като подправки в кухнята.

— Цъфти само през нощта. Когато слънцето изгрее, цветовете увяхват. Имаше един *драбенгро* в племето ми, човек, който се занимава с отрови. Той ми каза, че смъртоносната беладона била най-силната

билка, която му била известна. Можела да убие човек, но също така да го върне от смъртта.

— Виждал ли си я как действа?

Кев кимна, хвърляйки й кос поглед, докато разтъркваше стегнатите си мускули на тила.

— Виждал съм да лекува треска — промърмори той. И зачака.

— Донеси от нея — произнесе Амелия накрая с несигурен глас. — Може да се окаже фатално. Но без да опитаме, двамата със сигурност ще умрат.

* * *

Кев направи отвара от растението, което откри в края на селското гробище, и я сгъсти до плътен черен сироп. Амелия стоеше до него, докато разреждаше смъртоносната течност и я изливаше в малки чашки за варени яйца.

— Първо Лео — произнесе решително тя, въпреки че изражението й изразяваше колебание. — Той е по-зле от Уин.

Двамата отидоха до леглото на Лео. Беше учудващо колко бързо скарлатината може да влоши състоянието на един мъж, колко се беше съсухрил едрият й брат. Красивото му преди лице бе неузнаваемо, подпухнало и лишено от цвят. Последните му ясни думи бяха предишния ден, когато бе заклевал Кев да го остави да умре. Желанието му скоро щеше да се изпълни. Както изглежда, от комата го деляха само часове, ако не и минути.

Амелия отиде директно до прозореца и го отвори. Студеният въздух щеше да отнесе мириса на оцет.

Лео простена и се размърда леко, неспособен да се съпротивлява, когато Кев отвори устата му и изля четири-пет капки от тинктурата върху сухия му, напукан език.

Амелия седна на края на леглото до брат си, погали разрошената му коса и го целуна по челото.

— Ако се окаже, че… че има противоположен ефект — каза тя и Кев разбра, че има предвид: „ако го убие“ — колко дълго ще трае?

— От пет минути до час.

Това бе най-дългият час в живота на Кев, докато седяха и гледаха Лео, който се въртеше и стенеше, сякаш в кошмар.

— Горкото момче — прошепна Амелия и избърса лицето му със студена кърпа.

Когато се увериха, че няма да има нови гърчове, Кев взе чашката за варени яйца и стана.

— Сега ще дадеш ли и на Уин от него? — попита Амелия, като продължаваше да гледа брат си.

— Да.

— Да ти помогна ли?

Той поклати глава.

— Остани при Лео.

Кев отиде в стаята на Уин. Тя лежеше неподвижно на леглото. Не го позна, умът и тялото й бяха погълнати от червения огън на треската. Когато я повдигна и облегна главата й върху ръката си, тя се изви.

— Уин — произнесе той тихо. — Любов моя, стой спокойно. — Очите й се отвориха при звука на гласа му. — Тук съм — прошепна той. Взе една лъжичка и я потопи в чашката. — Отвори устата си, малко, бяло момиче. Направи го заради мен. — Но тя отказа. Извърна лице, а устните й помръднаха в безгласен шепот.

— Какво казваш? — промърмори той. — Уин, трябва да изпиеш лекарството.

Тя отново прошепна.

Когато схвана дрезгавите думи, Кев я изгледа невярващо.

— Ще го вземеш, ако ти кажа името си?!

Тя се опита да повтори.

— Да.

Гърлото му се свиваше все повече, ъгълчетата на очите му пламтяха.

— Кев. Казвам се Кев.

След това тя му позволи да пъхне лъжичката между устните й и индиговата течност се спусна по гърлото й.

Тялото й се отпусна срещу неговото. Беше толкова леко и горещо, като пламък в ръцете му.

Ще те последвам, каквато и да е съдбата ти.

Уин бе единственото нещо на земята, което някога бе искал. Тя нямаше да си замине без него.

Наведе се над нея и докосна сухите й горещи устни със своите.

Целувка, която тя не би могла да усети и да си спомни.

Усети вкуса на отровата, когато устните му се задържаха върху нейните. След миг вдигна глава и погледна масичката отстрани, където бе сложил остатъка от отровната беладона. Имаше достатъчно да убие здрав човек.

Струваше му се, че единственото нещо, което не позволяваше духът на Уин да напусне тялото й, е хватката на ръцете му. И той продължи да я държи и да я люлее. Помисли си да се помоли. Но не би признал съществуването на нито едно същество — свръхестествено или смъртно, което заплашва да я отнеме от него.

Светът се бе свил до тази малка сенчеста стая, до крехкото тяло в ръцете му, до дъха, който мъчително влизаше и излизаше от дробовете й. Той следваше този ритъм със собственото си дишане, със собствения си сърдечен ритъм. Облегнат назад върху таблата на леглото, той изпадна в тъмен транс, сякаш очакваше тяхната обща участ.

Нямаше представа колко време е минало, стоеше неподвижно, докато едно движение на прага и ярък светлик не го изтръгнаха от това състояние.

— Мерипен — долетя пресипналият глас на Амелия. Държеше свещ.

Кев опипа сляпо наоколо, търсейки бузата на Уин и го прониза паника, когато ръката му докосна хладна кожа. Потърси пулса на шията й.

— Температурата на Лео спадна — каза Амелия. Кев едва я чу от кръвта, която бучеше в ушите му. — Оправя се.

Върховете на пръстите му усетиха слабо, но стабилно тупкане. Пулсът на Уин… пулсът, който държеше неговата вселена.

ПЕТА ГЛАВА

Лондон, 1849 г.

Присъединяването на Кам Роан към семейство Хатауей доведе до слагането на масата на допълнителен комплект прибори. Беше объркващо как един човек може да промени всичко. Да не споменаваме раздразнението.

Но тогава всичко вбесяваше Кев. Уин бе заминала за Франция и той не виждаше причина да е любезен или дори възпитан. Отсъствието й го довеждаше до разкъсващата ярост на диво животно, откъснато от половинката му. Винаги бе съзнавал нуждата си от нея и мисълта, че е някъде далече и че не би могъл да я достигне, бе непоносима.

Беше забравил това чувство на черна омраза към целия свят и всички негови създания. Бе неприятно напомняне за детството и юношеството, когато не познаваше нищо, освен насилие и мъка. А Хатауей продължаваха да очакват от него да се държи както обикновено, да участва в семейните дела, да се преструва, че земята се върти.

Единственото, което поддържаше разсъдъка му, беше мисълта какво би искала тя. А тя би искала той да се грижи за сестрите й. И да се въздържа да не убие новия си зет.

Макар едва да понасяше този нещастник.

Останалите го обожаваха. Кам Роан бе дошъл и запленил заклетата мома Амелия, беше завъртял напълно главата й. Беше я прелъстил, всъщност нещо, за което Кев още не можеше да си прости, че е допуснал. Но Амелия бе безкрайно щастлива с новия си съпруг, независимо че беше наполовина ром.

Никой от тях още не бе срещал човек като Роан, чийто произход да е толкова мистериозен, колкото този на Кев. През по-голямата част от живота си Роан беше работил в хазартен клуб за джентълмени, „Дженърс“, като момче за всичко, а след това бе създал свой собствен високодоходен бизнес. Нарастващото му състояние го бе накарало да го инвестира колкото е възможно по-лошо, за да се защити от

върховното неудобство да бъде циганин с пари. Не беше проработило. Парите продължаваха да идват, дори глупавото инвестиране носеше по чудодеен начин дивиденти. Роан смутено го наричаше „магия за късмет“.

Но както се оказа, магията на Роан излезе полезна, тъй като грижата за Хатауей беше скъпо начинание. Семейното им имение в Хемпшир, което Лео бе наследил миналата година заедно с титлата, беше изгоряло и наскоро бе наново построено. Освен това Попи се нуждаеше от дрехи за новия си лондонски сезон, а Биатрикс искаше да завърши училище. И като връх на всичко дойдоха сметките от клиниката за Уин. А както Роан бе изтъкнал пред Кев, той можеше да направи страхотни неща за Хатауей, което би трябвало да е достатъчна причина Кев да го търпи.

И заради това Кев го търпеше.

Едва.

* * *

— Добро утро — любезно поздрави Роан на влизане в трапезарията на апартамента на Хатауей, нает в хотел „Рътлидж“. Те вече бяха преполовили закуската. За разлика от останалите, Роан не беше ранобудник, бе прекарал по-голямата част от живота си в хазартни клубове, където кипеше дейност през цялата нощ. *Градски циганин,* помисли си Кев с презрение.

Току-що изкъпан и облечен в дрехи, с каквито се обличаха белите, Роан излъчваше екзотична красота с тъмната си дълга коса и диамантеното камъче, проблясващо на ухото му. Беше жилав и гъвкав, с лека походка. Преди да седне на стола до Амелия, той се наведе и целуна ръката й, отявлена проява на привързаност, която я накара да се изчерви. Имаше време в съвсем недалечното минало, когато не би одобрила подобна демонстрация. А сега поруменя и изглеждаше очарована.

Кев се намръщи и се наведе над почти празната си чиния.

— Още ли ти се спи? — чу той Амелия да пита Роан.

— Както изглежда, няма да мога да се събудя до обяд.

— Изпий едно кафе.

— Не, благодаря. Не го понасям.

Биатрикс се обади:

— Мерипен пие много кафе. Той го *обича*.

— Разбира се, че го обича — каза Роан. — То е тъмно и горчиво. — Той се ухили, когато Кев му хвърли предупредителен поглед. — Как си тази сутрин, *фрал*?

— Не ме наричай така. — Въпреки че Кев не повиши тон, в гласа му прозвуча гневна нотка, която накара всички да млъкнат.

След малко Амелия се обърна към Роан преднамерено ведро.

— Днес ще ходим при шивачка — Попи, Биатрикс и аз. Сигурно ще се забавим до вечерта. — Докато тя описваше роклите, шапките и труфилата, които щяха да си шият, Кев усети малката ръчица на Биатрикс да докосва неговата.

— Всичко е наред — прошепна тя. — И на мен ми липсват.

На шестнайсет, най-малката сестра Хатауей бе в онази уязвима възраст между детството и зрелостта. Малко палаво дяволче, тя бе любознателна като многобройните домашни любимци, които бе събрала. След като Амелия се омъжи за Роан, Биатрикс започна да я моли да й позволи да завърши училище. Кев предполагаше, че е чела прекалено много сантиментални романи за героини, които се учат на обноски и маниери в „академиите за млади девици“. Той се съмняваше, че завършването на училище ще е полезно за свободолюбивата Биатрикс.

Като отдръпна ръката си от неговата, момичето насочи вниманието си отново към разговора, който бе стигнал до последната инвестиция на Роан.

За този човек се бе превърнало в нещо като игра да открива инвестиционни възможности, които не биха донесли успех. Последния път, когато опита, беше купуването на една фабрика за каучук в Лондон, която едва креташе. Още щом стана негова собственост, обаче, компанията получи патентни права за вулканизация и изобрети някакви гумени ремъци. И сега хората купуваха милиони от тези неща.

— … този със сигурност ще е истинска напаст — казваше Кам. — Има двама братя, ковачи, които дойдоха с проект за превозно средство. Наричат го волоцикъл. Поставят се две колела на една метална цилиндрична рамка, колелата се задвижват от педали, които се въртят с крака.

— Само с две колела? — попита Попи озадачена. — Как е възможно човек да се движи, без да падне?

— Човекът, който го кара, трябва да пази равновесие върху колелата.

— А как може да го накара да тръгне?

— По-важното е — намеси се Амелия сухо — как може да бъде спряно?

— Може би като човек легне на земята? — предположи Попи.

Кам се разсмя.

— Може би. Ще го пуснем в производство, разбира се. Уестклиф казва, че никога не е виждал по-пагубна инвестиция. Волоцикълът изглежда дяволски неудобен и изисква равновесие далеч над способностите на обикновен човек. Не е нито рентабилно, нито практично. Освен това няма разумен човек, който да избере да върти педалите на някаква двуколесна измишльотина, вместо да язди кон.

— Звучи обаче доста забавно — произнесе с копнеж Биатрикс.

— Не е изобретение, което едно момиче може да изпробва — изтъкна Попи.

— Защо не?

— Защото полите ни ще се веят по пътя.

— А защо трябва да носим поли? — попита Биатрикс. — Смятам, че панталоните дори са по-удобни.

Амелия изглеждаше едновременно ужасена и възхитена.

— Скъпа, по-добре е подобни забележки да си останат в семейството. — Като взе една чаша с вода, тя се обърна и я вдигна по посока на Роан. — Е, добре тогава. За първия ти провал. — Веждите й отскочиха нагоре. — Надявам се, че няма да подложиш на риск цялото състояние на семейството, преди да сме стигнали до шивачката?

Той се засмя.

— Не цялото. Пазарувай разумно, *мониша*.

Когато закуската завърши, жените напуснаха масата за хранене, докато Роан и Кев стояха учтиво.

Отпускайки се обратно на стола си, Роан погледна към Кев, който се готвеше да излезе.

— Къде отиваш? — Гласът му прозвуча лениво. — Да се срещнеш с шивача си, може би? Или да обсъждаш последните политически събития в местното кафене?

— Ако целиш да ме дразниш — информира го Кев, — не са нужни усилия. Дразни ме самото ти дишане.

— Извинявай. Бих опитал да се откажа от този дразнещ навик, но съм много привързан към него. — Роан посочи един стол. — Остани, Мерипен. Трябва да обсъдим някои неща.

Кев се подчини с пламнало лице.

— Ти си човек, който не обича много да приказва, нали? — изгледа го Роан.

— По-добре, отколкото да бръщолевя празни приказки.

— Съгласен съм. Ще мина право на въпроса тогава. Докато Лео… Лорд Рамзи… е в Европа, цялото му имущество, всичките му финансови дела и трите му сестри са поверени на грижите на двамина роми. Не е ситуация, която бих нарекъл идеална. Ако Лео беше в състояние да остане, бих го задържал тук и бих изпратил Попи да придружи Уин.

Но Лео не беше в такова състояние, което и двамата знаеха добре. Беше разсипан човек, пройдоха, след смъртта на Лора Дилард. И въпреки че бе минало много време, за да се справи със скръбта си, процесът на лечение на тялото и духа му нямаше да е кратък.

— Вярваш ли наистина — попита Кев с глас с едва сдържано презрение, — че Лео ще се регистрира като пациент в здравна клиника?

— Не. Но ще стои наблизо до Уин и ще я държи под око. Далечна обстановка, в която възможностите за неприятности са ограничени. Преди във Франция се е справял добре, когато е следвал архитектура. Може би престоят там ще му помогне да се върне към себе си.

— Или — произнесе Кев мрачно — ще се изгуби в Париж и ще потъне в пиянство и разврат.

Роан сви рамене.

— Бъдещето му е в негови ръце. Повече се боя от това, което става тук. Амелия е убедена, че Попи трябва да излезе този сезон в обществото, Биатрикс да завърши училище. В същото време възстановяването на имението в Хемпшир трябва да продължи. Развалините трябва да се разчистят и основите…

— Знам какво трябва да се направи.

— Тогава съгласен ли си ти да ръководиш проекта? Да работиш с архитектите, строителите, зидарите, дърводелците и така нататък?

Кев го изгледа враждебно.

— Искаш да се отървеш от мен. Но проклет да съм, ако работя за теб или те помоля за…

— Почакай. — Роан вдигна ръце и направи жест да го спре, при което златните пръстени заблестяха върху тъмните му пръсти. — Успокой се, за бога. Не се опитвам да се отърва от теб. Предлагам ти партньорство. Честно, и аз не съм по-очарован от теб от перспективата. Но има много неща, които се налага да бъдат завършени. И ще ги направим по-лесно, ако работим заедно, отколкото ако си противоречим.

Кев несъзнателно взе ножа от масата и прокара пръсти по тъпото острие и богато украсената му дръжка.

— Искаш да отида в Хемпшир и да следя работните групи, докато ти си стоиш в Лондон с жените?

— Отиваш и се връщаш, когато искаш. Аз също ще пътувам непрекъснато до там и обратно, за да наблюдавам как вървят нещата. — Роан го изгледа.

Макар да не му беше приятно, Кев трябваше да признае, че в предложението имаше логика. Той не обичаше Лондон, мръсотията и врявата, претъпканите сгради, смога и шума. Копнееше да се върне на село. И мисълта имението да бъде възстановено, а той да потъне в работа до изтощение… Това щеше да му се отрази добре. Освен това той най-добре от всички знаеше от какво се нуждае имотът на Рамзи. Роан може да познаваше всяка улица, площад и съборетина в Лондон, но изобщо не беше наясно със селския живот. Дори само това да беше, имаше смисъл да се съгласи.

— Искам също така да ремонтирам някои неща на село — каза той и остави ножа. — Портите и оградите трябва да се оправят. Трябва да се изкопаят канавки и канализация. А селяните още използват млатила и сърпове, защото няма вършачки. Имението трябва да притежава своя собствена фурна, за да не се прибират работниците по домовете си да се хранят. Също така…

— Каквото ти решиш — произнесе Роан бързо, проявявайки типичната за Лондон липса на интерес към фермерството. —

Привличането на още работници ще е от полза за имението, разбира се.

— Знам, че вече си назначил архитект и строител. Но отсега нататък аз ще съм единственият, към когото те ще се обръщат с въпроси. Искам достъп до сметките на Рамзи. Освен това ще наема работници от селото и ще ги ръководя без никой да ми се меси.

Веждите на Роан се вдигнаха при властническия тон на Кев.

— Добре. Това е страна, която не съм виждал у теб преди, братко.

— Съгласен ли си с условията ми?

— Да. — Роан му подаде ръка. — Стискаме ли си ръцете?

Кев стоеше, игнорирайки предложението.

— Не е необходимо.

Белите зъби на Роан проблеснаха в усмивка.

— Мерипен, толкова ли е страшно двамата да се сприятелим?

— Никога няма да бъдем приятели. В най-добрия случай ще сме врагове с обща цел.

Роан продължаваше да се усмихва.

— Предполагам, че крайният резултат ще е същият. — Той изчака Кев да стигне до вратата, преди да произнесе предпазливо: — Между другото, възнамерявам да проуча въпроса с татуировката. Ако съществува някаква връзка между нас, искам да разбера каква е.

— Ще го направиш и без съгласието ми — хладно отвърна Кев.

— Защо не искаш? Не си ли любопитен?

— Ни най-малко.

Лешниковите очи на Кам изглеждаха замислени.

— Нямаш никакви връзки към миналото или към ромите и не знаеш защо такава уникална рисунка е изрисувана на ръката ти в ранно детство. Защо се страхуваш да разбереш?

— Ти също имаш такава рисунка — изстреля Кев. — И не си по-наясно от мен какво означава. Откъде такъв интерес сега?

— Аз… — Роан разсеяно разтърка ръката си през ръкава на ризата на мястото, където се намираше татуировката. — Винаги съм знаел, че е направена по прищявка на баба ми. Но тя така и не ми обясни никога нито защо е изрисувана, нито какво означава.

— Знаела ли е?

— Така мисля. — Устните на Роан се извиха. — Имах чувството, че знае. Беше прочута билкарка и вярваше в Бити Фоки.

— Вълшебните хора? — попита Кев и презрително сви устни.

Роан се усмихна.

— О, да. Уверяваше ме, че лично се е срещала с много от тях. — Нотката на веселие избледня. — Когато бях десетгодишен, баба ми ме изпрати далеч от племето. Каза ми, че съм в опасност. Братовчед ми Ноа ме заведе в Лондон и ми помогна да си намеря работа в един клуб за залагания. Повече така и не видях никого от племето. — Той спря да говори и лицето му потъмня. — Бях пропъден от ромите, без дори да знам защо. И нямах причина да вярвам, че татуировката има нещо общо с това. Докато не те срещнах. Имаме две общи неща, *фрал*: и двамата сме прокудени и носим знака на ирландски конски вампир. И мисля, че ако разберем откъде идва, ще е от полза и за двама ни.

* * *

През следващите месеци Кев подготви имението на Рамзи за реконструкция. Мека апатична зима настъпи в село Стоуни Крос и околностите, в които се намираше имението. Пасищата и поляните хрущяха от студ, а камъните изглеждаха полузамръзнали по двата бряга на реките Ейвън и Итчън. Ресите на върбите се полюляваха леки и гъвкави на вятъра, докато кучешкият дрян стърчеше с червените си зимни стъбла, нарушавайки бледия сивкав пейзаж.

Работните групи, наети от Джон Дашиъл, предприемачът, който щеше да възстановява имението Рамзи, работеха здраво и резултатите се виждаха. Първите два месеца изминаха в разчистване на руините на къщата, изнасяне на обгорените дървета и потрошени камъни и чакъл. Край пътя бе вдигната една малка постройка за удобство на Хатауей.

Когато през март земята омекнеше, възстановяването на главната сграда щеше да започне сериозно. Кев беше сигурен, че работниците са предупредени още в началото, че проектът се ръководи от ром, затова те не възразяваха срещу присъствието му. Дашиъл, като практичен човек, не се интересуваше дали клиентите му са англичани, роми или от други националности, щом графикът за плащане се спазва.

Към края на февруари Кев предприе двайсетчасово пътуване от Стоун Крос до Лондон. Беше получил съобщение от Амелия, че Биатрикс е напуснала училище.

Макар Амелия да бе добавила, че всичко е наред, той искаше да се увери със собствените си очи. Двумесечната раздяла бе най-дългото време, което някога бе прекарвал далеч от сестрите Хатауей и бе изненадан колко силно му липсваха.

Изглежда чувството бе взаимно. Веднага щом Кев пристигна в апартамента им в хотел „Ртлидж“, Амелия, Попи и Биатрикс се хвърлиха към него възторжено. Той понасяше със снизхождение виковете, целувките и бърборенето им, тайно изпитвайки задоволство от сърдечността на посрещането.

Последва ги във всекидневната и двамата с Амелия седнаха на канапето, докато Кам Роан и Попи се настаниха на близките столове. Биатрикс кацна на табуретка в краката на Кев. Момичетата изглеждаха добре, помисли си той… и трите стилно облечени и нагиздени, тъмните им коси бяха подредени във вдигнати нагоре къдрици, освен тези на Биатрикс, която беше с плитки.

Амелия изглеждаше щастлива, смееше се весело, излъчваше задоволство, което би могло да се дължи само на добър брак. Попи се очертаваше като красавица с финитe си черти и разкошна кестенява коса… по-топла, по-леснодостъпна версия на изящното русокосо съвършенство на Уин. Биатрикс обаче беше унила и слаба. Всеки, който не я познаваше, би я сметнал за нормално, весело момиче. Но Кев виждаше едва доловимите знаци за напрежение и изтощение върху лицето й.

— Какво се случи в училище? — попита я той с обичайната си прямота.

Биатрикс се отпусна с облекчение.

— О, Мерипен, беше по моя вина. Училището е ужасно. *Ненавиждам го.* Имах една-две приятелки и ми беше мъчно, че се разделяме. Но не можах да се разбера с учителите. Все казвах не това, което трябва в час, задавах погрешните въпроси…

— Излиза — каза Амелия огорчено, — че методът на Хатауей за учене и дискутиране не е бил посрещнат добре в училище.

— И аз влязох в спорове — продължи Биатрикс, — защото някои от момичетата признаха, че техните родители им казали да не дружат с

мен, тъй като имаме цигани в семейството и от всичко, което знаят, аз също може би съм отчасти циганка. Казах им, че не съм, но че дори да бях, това не е причина за срам, и ги нарекох сноби, след което последва драскане и скубане на коси.

Кев изруга под нос. Двамата с Роан размениха погледи. Присъствието им в семейството беше пречка за сестрите Хатауей… и не съществуваше лек за това.

— А после — каза Биатрикс, — проблемът ми се повтори.

Всички мълчаха. Кев протегна ръка и я помилва по главата.

— *Чави* — промърмори той ромската дума за младо момиче. Тъй като рядко беше използвал стария език, Биатрикс го погледна ококорено.

Проблемът на Биатрикс за пръв път бе възникнал след смъртта на госпожа Хатауей. Той се повтаряше всеки път по време на тревоги и нещастия. Момичето проявяваше натрапчив импулс да краде, обикновено дребни неща като моливи или книгоразделители, или пък някакви домашни предмети. Понякога дори не си спомняше, че е взела предмета. По-късно я измъчваха жестоки угризения и отиваше да върне задигнатото.

Кев свали ръката си от косата й и я погледна.

— Какво си отмъкнало, малко порче? — попита я той нежно.

Тя изглеждаше разочарована.

— Панделки за коса, гребени, книги… дребни неща. Опитах се да ги върна обратно, но не можах да си спомня кое откъде съм взела. Тогава стана страшен скандал, излязох отпред и си признах, а после ме помолиха да напусна училището. И сега никога няма да бъда лейди.

— Да, ще бъдеш — каза Амелия. — Ще наемем гувернантка, нещо, което трябваше да направим от самото начало.

Биатрикс я погледна недоверчиво.

— Не мисля, че искам гувернантка, която да работи в нашето семейство.

— О, не сме чак толкова лоши… — започна Амелия.

— Не, такива сме — каза й Попи. — Ние сме странни, Амелия. Винаги съм ти го казвала. Странни сме още преди ти да доведеш господин Роан в семейството ни. — Като хвърли бърз кос поглед към Кам, тя продължи: — Това не е обида, господин Роан.

Очите му проблеснаха развеселено.

— Не съм го възприел така.

Попи се обърна към Кев.

— Без значение колко е трудно да се намери подходяща гувернантка, ние трябва да намерим. Нуждая се от помощ. Сезонът ми беше пълен провал, Мерипен.

— Минали са два месеца — възрази Кев. — Как може да бъде провал?

— Нямам кавалер за бала.

— Не може да бъде.

— Дори нещо *по-лошо* — каза му тя. — Никой мъж не иска да има нищо общо с мен.

Кев погледна Роан и Амелия недоверчиво. Около красиво и умно момиче като Попи би трябвало да гъмжи от ухажори.

— Какъв им е проблемът на тези гаджос[1]? — попита изумен той.

— Всичките са идиоти — промърмори Роан. — Не пропускат възможност да го докажат.

Обръщайки се отново към Попи, Кев попита направо:

— Да не би защото имате цигани в семейството? Затова ли не те ухажват?

— Ами, във всеки случай, това не помага — призна момичето. — Но по-големият проблем е, че нямам изискани маниери. Постоянно правя гафове. И съм пълен ужас при воденето на кратки разговори. Предполага се, че трябва да минаваш с лекота от тема на тема като пеперуда. Не е лесно да се прави, а и не виждам смисъл. И младите мъже, които са се осмелили да се приближат до мен, намират извинение да изчезнат след пет минути. Защото флиртуват и говорят такива глупави неща, че представа нямам как да отговоря.

— Не бих искала подобен тип хора за нея — отривисто произнесе Амелия. — Би трябвало да ги видиш, Мерипен. По-безполезни надути пауни не могат да се намерят.

— Бих го нарекла направо сборище от надути пауни — каза Попи.

— Наречи ги направо гадняри — обади се Биатрикс.

— Колония пингвини — присъедини се Амелия.

— Кряскащи павиани — засмя се Попи.

Кев леко се усмихна, но продължаваше да изглежда мрачен и замислен. Попи винаги бе мечтала за лондонските балове. Сигурно случилото се бе огромно разочарование за нея.

— Поканиха ли ви на въпросните събития? — попита той. — На танци… на вечеря, ей такива неща?

— На баловете и вечеринките — отвърна Попи. — Да, благодарение на покровителството на лорд Уестклиф и лорд Сейнт Винсънт получихме покани. Но удовлетворението не е само да прекрачиш отвъд вратите, Мерипен. То само ти осигурява възможност да подпираш стените, докато другите танцуват.

Кев се намръщи и погледна към Амелия и Роан.

— Какво мислите да направите по въпроса?

— Смятаме, че Попи трябва да се оттегли от този сезон — каза Амелия — и да кажем, че сме размислили и сме решили, че още е прекалено млада да излиза в обществото.

— Никой няма да повярва на това — прекъсна я Биатрикс. — В края на краищата Попи е почти на деветнайсет.

— Не е нужни да ме караш да се чувствам като покрита с брадавици стара вещица, Бий — възмути се Попи.

— … а междувременно — продължи Амелия с огромно търпение, — ще намерим гувернантка, която ще научи Попи и Биатрикс на изискано поведение.

— Дано да е добра — каза Биатрикс като издърпа грухтящото морско свинче на бели и черни райета от джоба си и го притисна към брадичката си. — Имаме да учим много неща. Нали така, господин Нибълс?

* * *

По-късно Амелия дръпна Кев настрана. Бръкна в джоба на роклята си и извади сгънат на четири лист хартия. Подаде му го и се вгледа в лицето му.

— Уин изпрати писма до семейството, които разбира се, ти също ще прочетеш. Но това беше адресирано специално за теб.

Кев стисна запечатания с восък лист, без да може да каже нещо.

Отиде в хотелската си стая, която по негово искане бе отделена от останалите помещения, в които се бе настанило семейството. Седна до малката масичка и счупи печата с подчертано внимание.

Видя познатия почерк на Уин, дребните, прецизно изписани букви с перото.

„Скъпи Кев,

Надявам се това писмо да те намери в добро здраве и сила. Не мога да си те представя другояче, всъщност. Всяка сутрин се будя на това място, което ми изглежда като напълно друг свят и се изненадвам отново, че се намирам толкова далеч от моето семейство. И от теб.

Пътуването през канала беше изпитание, пътуването по суша до клиниката дори още повече. Не съм добър пътешественик, но Лео се грижи за мен. Настанен е като гост наблизо в малък дворец и може да идва да ме посещава всеки ден…“

Писмото продължаваше с описание на клиниката, която била скучна и неприветлива. Пациентите страдали от различни заболявания, но мнозинството били с белодробни и дихателни проблеми.

Вместо да им дава наркотични лекарства и да ги държи в стаите, както повечето лекари предписвали, д-р Хароу им назначил програма за упражнения, студени бани, здравословни лекарства и въздържателен хранителен режим. Да кара пациентите си да изпълняват физически упражнения било спорно лечение, но според д-р Хароу движението било господстващият при всички живи твари.

Пациентите започвали всеки ден със сутрешна разходка на открито, независимо дали вали дъжд или сняг, последвана от едночасова гимнастика като катерене по стълба или вдигане на гирички. В началото Уин едва успявала да изпълни упражненията без да се задъха, но вече смятала, че има подобрение. От всички в клиниката се изисквало да практикуват дишане върху един нов уред, наречен спиромер, с който се измервал капацитета на белите дробове при вдишване и издишване.

Имаше още разкази за клиниката и пациентите, които Кев прочете набързо. След това достигна до последния параграф.

„Заради болестта си имах сила за съвсем малко неща, с изключение на това да обичам (беше написала Уин), но го правех и още го правя в пълна степен. Съжалявам за начина, по които те шокирах сутринта, в която тръгнах, но изобщо не съжалявам за чувствата, които изразих.

Тичам след теб и след живота в отчаяно преследване. Сънувам как някой ден двамата ще се обърнете и ще ме оставите да ви хвана. Този сън ме поддържа всяка нощ. Исках да ти кажа толкова много неща, но все още нямам тази свобода.

Надявам се един ден да съм достатъчно добре да те шокирам отново с далеч по-приятни резултати.

Изпращам ти сто целувки в това писмо. Преброй ги внимателно и не пропускай нито една.

Твоя Уинифред“

Като сложи листовете хартия върху масата, Кев ги приглади и прокара върховете на пръстите си по изящните редове. Прочете ги още веднъж.

Отпусна ръката си върху писмото, смачка го силно и го хвърли в камината, където пламъкът бързо го погълна.

Гледа светлината от хартията и пушека, докато свидетелството се превърна в тъмна пепел и всяка дума до последната от Уин, изчезна.

---

[1] Презрително наименование на всички не-цигани. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Лондон, 1851 г.

Пролетта

Най-после Уин си беше дошла.

Клиперът от Кале беше спрял в пристанището, трюмът — препълнен с луксозни стоки и чували с писма и пратки, които трябваше да бъдат доставени до Кралските пощи. Беше средно голям кораб със седем просторни самостоятелни кабини за пасажерите, всяка от които облицована с готически извити панели, боядисани с лъскава отсянка на флорентинско бяло.

Уин стоеше на палубата и гледаше екипажа, който се занимаваше с връзването на такелажа. Едва тогава пътниците щяха да бъдат пуснати да слязат.

Изведнъж възбудата я обхвана толкова силно, че тя установи, че не може да диша. Връщаше се в Лондон като различна жена. Питаше се как ли семейството й щеше да реагира на промяната в нея. Те, разбира се, също се бяха променили: Амелия и Кам бяха женени от две години, а Попи и Биатрикс излизаха вече в обществото.

А Мерипен… Умът й се плашеше от мисълта за него, но беше прекалено трудно да мисли за нещо друго, освен за лични неща.

Тя се огледа наоколо, към гората от корабни мачти, безкрайните вълноломи и диги, грамадните складове за тютюн, вълна, вино и други стоки за търговия. Навсякъде цареше оживление, моряци, пътници, доставчици, докери, екипажи и добитък. Изобилие от миризми изпълваше въздуха: кози и коне, подправки, океанска сол, катран, суха плесен. А над всичко витаеше острата нотка на кominски пушек и въглищна пара, потъмняваща с напредването на нощта, която падаше над града.

Уин копнееше да бъде в Хемпшир, където пролетните ливади са зелени и изпъстрени с нишки и диви цветя, а храстите са отрупани в цвят. Според Амелия възстановяването на наследствения имот Рамзи

още не бе завършено, но имението беше обитаемо. Сякаш работата се беше движила с чудодейна бързина под ръководството на Мерипен.

Подвижният мост беше спуснат от кораба и обезопасен. Когато Уин погледна първите няколко пасажери, слизащи на пристанището, видя високата, почти дългуреста фигура на брат си да води колоната.

Франция се беше отразила благотворно и на двама им. Уин беше напълняла с няколко килограма, а Лео се бе отървал от подпухналостта си. Беше прекарвал повечето от времето навън в разходки, рисуване, плуване, от което тъмнокестенявата му коса бе изсветляла с няколко тона, а кожата му изглеждаше пропита от слънцето.

Пронизително бледосините му очи грееха блестящи върху загорялото лице.

Уин знаеше, че брат й никога вече няма да бъде галантното уязвимо момче, което беше преди смъртта на Лора Дилард. Но нямаше да е и самоубийствената развалина, което без съмнение беше огромно облекчение за останалите от семейството.

За относително кратко време Лео се върна обратно на подвижния мост. Приближи се до Уин със суха усмивка, хващайки върха на шапката си по-здраво върху главата.

— Чака ли ни някой? — попита Уин нетърпеливо.

— Не.

Тревога набразди челото й.

— Значи не са получили писмото ми. — Тя и Лео бяха изпратили съобщение, че ще пристигнат няколко дни по-рано от очакваното заради промени в разписанието на клипера.

— Писмото ти сигурно лежи на дъното на някой от чувалите в Кралската поща — каза Лео. — Не се притеснявай, Уин. Ще наемем файтон до „Рътлидж“. Не е далече.

— Но за семейството ще бъде шок да ни види, щом не са ни очаквали.

— Нали знаеш, че семейството ни обича да бъде шокирано — каза той. — Или поне е свикнало.

— Ще бъдат изненадани и от това, че д-р Хароу идва с нас.

— Сигурен съм, че няма да имат нищо против присъствието му — успокои я Лео. Ъгълчето на устата му се изви весело: — Е, поне повечето от тях.

* * *

Вечерта се беше спуснала, когато стигнаха до хотел „Рътлидж“. Лео се погрижи за стаите и пренасянето на багажите им, докато Уин и д-р Хароу чакаха на ъгъла на просторното фоайе.

— Мисля, че е добре да се срещнеш със семейството си насаме — каза Хароу. — Аз и слугата ми ще отидем в нашите стаи и ще се заемем с разопаковането на багажите ни.

— Добре сте дошъл при нас — каза Уин, макар да изпита тайно облекчение, когато той поклати глава.

— Не искам да се натрапвам. Трябва да сте сами.

— Но ще се видим сутринта, нали? — попита тя.

— Да. — Той стоеше и я гледаше, а по устните му играеше лека усмивка.

Д-р Джулиан Хароу беше елегантен мъж, изключително сдържан и невероятно очарователен. Беше тъмнокос и със сиви очи, с рязко очертана квадратна брадичка, които караха почти всички негови пациентки да се влюбват в него. Една от жените в клиниката бе отбелязала сухо, че личният магнетизъм на д-р Хароу въздейства не само на мъжете, жените и децата, но не оставя безучастни и шкафовете, столовете и златните рибки в аквариума.

А Лео бе казал:

— Хароу изобщо не изглежда като лекар. Прилича на женска фантазия за лекар. Подозирам, че половината от практиката му се състои от влюбени пациентки, които продължават да боледуват единствено за да бъдат лекувани от него.

— Уверявам те — бе казала Уин на брат си, — нито съм влюбена, нито имам и най-малкото желание да продължавам да боледувам.

Но все пак трябваше да признае, че е трудно да не почувства *нещо* към мъж, който беше привлекателен, учтив и освен това я бе излекувал от предишното й състояние на немощ и болнавост. И си мислеше, че Джулиан може би също има към нея някакви чувства. През изминалата година специално, когато здравето й напълно се бе възстановило, той бе започнал да се отнася към нея като към нещо повече от пациент. Двамата бяха излизали на дълги разходки из невероятно романтичните околности на Прованс, а той бе флиртувал с

нея и я бе карал да се смее. Вниманието му бе облекчило нараненатa й душа, след като Мерипен коравосърдечно я бе игнорирал.

Накрая Уин бе приела, че чувствата, които имаше към Мерипен, не са взаимни. Дори плака на рамото на Лео. Брат й отбеляза, че все още не е видяла света и не знае нищо за мъжете.

— Не мислиш ли, че е възможно привързаността ти към Мерипен да е просто резултат от близост? — внимателно я беше попитал той. — Нека погледнем честно на ситуацията, Уин. Ти не си имала никого, с когото да го сравняваш. Ти си прекрасна, чувствителна, образована жена, а той е… Мерипен. За забавление обича да цепи дърва. И както вече ми се е случвало неделикатно да отбележа — някои двойки си пасват отлично в леглото, но не и другаде.

Уин бе шокирана до сълзи от грубостта му.

— Лео Хатауей, да не би да искаш да кажеш…

— Лорд Рамзи вече, ако обичаш — пошегува се той.

— *Лорд Рамзи*, да не би да искаш да кажеш, че чувствата ми към Мерипен са от плътски характер?

— Определено не са интелектуални — каза Лео и се ухили, когато тя го плесна по рамото.

След много мисли, обаче, Уин трябваше да признае, че брат й има право. Разбира се, Мерипен беше далеч по-интелигентен и образован, отколкото признаваше брат й. Доколкото си спомняше, Мерипен бе предизвиквал Лео в много философски дискусии и бе научил много повече думи на старогръцки и латински от който и да е от семейството, с изключение на баща й. Но бе научил само онези неща, с които да се приспособи към Хатауей, а не защото имаше реален интерес да се образова.

Той беше природен човек. Изпитваше необходимост да чувства земята и небето. И никога нямаше да бъде напълно опитомен. Двамата с Уин бяха толкова различни, колкото рибата и птицата.

Джулиан взе ръката й в своята дълга, елегантна длан. Пръстите му бяха гладки и добре поддържани, с изострени върхове.

— Уинифред — каза той нежно, — сега, когато сме далеч от клиниката, животът няма да е чак толкова подреден и регулиран. Ти трябва да се грижиш за здравето си. Лягай си вечер да си почиваш,

независимо колко ти се иска да останеш да говориш и да се забавляваш с другите.

— Да, докторе — усмихна му се Уин. Усети, че я залива вълна на обич към него, спомняйки си първия път, когато успя да изкачи стълбата за упражнения в клиниката. Джулиан бе зад всяка нейна стъпка, шепнеше й окуражаващо в ухото, гърдите му бяха опрени в гърба й. *Малко по-високо, Уинифред. Няма да те оставя да паднеш.* Не беше извършил нищо вместо нея. Само внимаваше тя да не падне.

* * *

— Малко съм нервна — призна Уин, когато Лео я съпроводи до апартамента на Хатауей на втория етаж на хотела.

— Защо?

— Не знам. Може би защото всички сме се променили.

— Най-съществените не се е променило. — Лео стисна здраво лакътя й. — Ти си все същото възхитително момиче, което беше. А аз — същият негодник с вкус към алкохола и светлите дрехи.

— Лео! — Тя хвърли бърз намръщен поглед към него. — Не възнамеряваш да се върнеш към старите си навици, нали?

— Ще избягвам изкушенията — отвърна той, — освен ако не се изпречат право на пътя ми. — Той я спря на средата на площадката. — Искаш ли да спреш и да си починеш малко?

— Съвсем не. — Тя продължи ентусиазирано да се изкачва нагоре. — Обичам да изкачвам стъпала. Обичам да правя всичко, което не можех преди. И отсега ще живея под мотото: *Животът трябва да се живее с пълна сила*.

Лео се ухили.

— Трябва да знаеш, че това съм го казвал много пъти преди и ето до къде ме доведе.

Уин се огледа наоколо с удоволствие. След като бе прекарала толкова дълго в аскетичното обкръжение на клиниката на Хароу, сега изпитваше истинска наслада от заобикалящия я лукс.

Елегантен, модерен и изключително уютен, хотел „Рътлидж“ бе собственост на мистериозния Хари Рътлидж, за когото се носеха толкова много слухове, но никой не можеше да каже със сигурност

дали е британец или американец. Единственото, което се знаеше, беше, че е живял известно време в Америка и е дошъл в Англия да създаде хотел, който да съчетава европейския разкош и американските нововъведения.

Хотел „Рътлидж“ беше първият хотел, проектиран така, че всяка отделна спалня да е снабдена със собствена баня. Разполагаше също с такива удобства като асансьор за доставка на храна, вградени шкафове в спалните, частни салони за срещи със стъклени тавани и градини, оформени като открити помещения. Имаше също салон за хранене, за който се твърдеше, че е най-красивият в Англия, с толкова много полилеи, че таванската конструкция бе допълнително подсилена.

Уин и Лео стигнаха до вратата на апартамента на Хатауей и Лео почука леко.

Отвътре се чу движение. Вратата се отвори и разкри млада русокоса прислужница. Тя ги огледа.

— Мога ли да ви помогна, сър? — обърна се момичето към Лео.

— Дошли сме да се срещнем с госпожа и господин Роан.

— Моля за извинение, сър, но те току-що се усамотиха за вечерта.

Часът наистина бе късен, помисли си унило Уин.

— Ще трябва да отидем в стаите си и да ги оставим да си почиват — каза тя на Лео. — Ще дойдем пак сутринта.

Лео погледна прислужницата с лека усмивка и попита меко, с тих глас:

— Как се казваш, дете?

Кафявите й очи се разшириха и гъста червенина заля бузите й.

— Абигейл, сър.

— Абигейл, кажи на госпожа Роан, че сестра й е тук и иска да я види.

— Да, сър. — Момичето се засмя и ги остави да чакат на вратата.

Уин хвърли към брат си кос поглед, докато й помагаше да свали пелерината си.

— Отношението ти към жените никога няма да спре да ме изумява.

— Повечето жени изпитват непреодолимо привличане към развратници — произнесе той със съжаление. — Наистина не би трябвало да го използвам срещу тях.

Някой влезе в приемната. Той видя познатия силует на Амелия, облечена в синя роба, придружена от Кам Роан, който бе красиво размъкнат в разкопчаната си около врата риза и панталони.

Сините й очи се разшириха от изненада, когато видя брат си и сестра си. Бялата й ръка излетя към гърдите й:

— Наистина ли сте вие? — невярващо попита тя.

Уин се опита да се усмихне, но устните й се разтрепериха от силните емоции. Опита се да си представи как ли изглежда в очите на Амелия, която я беше виждала за последно като полуинвалид.

— Прибрах се — каза тя с лек трепет в гласа.

— О, Уин! Мечтаех си… толкова се надявах… — Амелия спря и се втурна напред, и двете се прегърнаха силно.

Уин затвори очи и въздъхна, най-после усетила, че наистина си е вкъщи. *Сестра ми.* Тя се отпусна в меката прегръдка на Амелия.

— Толкова си красива — възкликна Амелия и обхвана страните й с две ръце. — Толкова красива и толкова силна. О, погледни тази богиня. Кам, само я погледни!

— Изглеждаш чудесно — каза Роан на Уин, очите му блестяха. — По-добре, отколкото съм те виждал някога, сестрице. — Той внимателно я прегърна и я целуна по челото. — Добре дошла вкъщи.

— Къде са Попи и Биатрикс? — попита Уин, без да изпуска ръката на сестра си.

— Легнаха си, но ще отида да ги събудя.

— Не, остави ги да спят — каза бързо Уин. — Няма да се застояваме — и двамата сме изтощени — но трябваше да те видя, преди да си легна.

Погледът на Амелия се плъзна по Лео, който стоеше близо до вратата. Уин чу как сестра й рязко си поема въздух, когато забеляза промяната в него.

— Ето го и старият ми Лео — каза тя нежно.

Нещо като момчешка уязвимост проблесна в сардоничното изражение на Лео.

— Сега ще плачеш по други поводи — каза той на Амелия. — Защото, както виждаш, се върнах.

Тя се втурна към него и потъна в силните му прегръдки.

— Французойките не те ли харесаха? — попита тя, притисната към гърдите му.

— Напротив, обожаваха ме. Но не е забавно да стоиш там, където някой те желае.

— Тогава положението е много лошо. — Амелия се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Защото тук си *много* желан.

Лео се засмя и протегна ръка да се здрависа с Роан.

— Нямам търпение да видя подобренията, за които ми писа. Както изглежда, имението процъфтява.

— Можеш да попиташ утре сутринта Мерипен — бързо отвърна Роан. — Познава всеки сантиметър от мястото, както и името на всеки слуга и наемен работник. Той има много за разказване, така че се приготви за дълъг разговор.

— Утре — повтори Лео и хвърли бърз поглед към Уин. — Което означава, че е в Лондон, така ли?

— В „Рътлидж“. Дойде в града да посети агенцията по назначения, за да наеме още прислужници.

— Значи трябва да благодаря много на Мерипен — каза Лео с необичайна сериозност, — както и на теб, Роан. Един господ само знае защо направи за мен цялото това нещо.

— То е за цялото семейство.

Докато двамата мъже говореха, Амелия дръпна Уин и я настани да седне до камината.

— Лицето ти е напълняло — отбеляза тя промените у сестра си. — Очите ти са по-ясни, а фигурата ти — възхитителна.

— Няма вече корсети — усмихна се Уин. — Д-р Хароу казва, че корсетите притискат белите дробове, натоварват гръбнака и водят до неестествена стойка, която отслабва мускулите на гърба.

— Скандално! — възкликна Амелия с блеснали очи. — Не носиш корсети дори при официални случаи?

— Позволява ми да го правя само в редки случаи, и то хлабаво вързани.

— Какво друго казва д-р Хароу? — попита с видим интерес Амелия. — Някакво мнение за чорапите и жартиерите?

— Можеш да го чуеш сама направо от източника — каза Уин. — Доведохме д-р Хароу с нас.

— Страхотно. Някаква работа ли има тук?

— Не и такава, за която знам.

— Предполагам, че тъй като е от Лондон, сигурно иска да се види с роднини и приятели?

— Да, това също, но… — Уин усети, че леко се изчервява. — Джулиан прояви към мен личен интерес, нямащ нищо общо с клиниката.

Амелия зяпна от изненада.

— *Джулиан* — повтори тя. — Означава ли това, че те ухажва, Уин?

— Не знам. Не съм толкова опитна в тези отношения. Но така мисля.

— Харесваш ли го?

Уин кимна без колебание.

— Много.

— Тогава съм сигурна, че и аз ще го харесам. И се радвам, че лично ще мога да му благодаря за онова, което е направил.

Те се усмихнаха една на друга, радостни от срещата. Но само след миг Уин се сети за Мерипен и сърцето й започна да бие силно, нервите й се опънаха.

— Как е той, Амелия? — застави се тя да попита шепнешком.

Не беше нужно да обяснява на Амелия за кого става дума.

— Мерипен се промени — отвърна предпазливо сестра й — почти толкова, колкото ти и Лео. Кам казва, че онова, което Мерипен е свършил по имението, е не по-малко поразително. Изискват се широки умения да ръководиш строители, товарачи и копачи, както и да надзираваш наетите работници във фермата. Мерипен направи всичко това. Когато е необходимо, сваля сакото и сам подлага гръб. Спечели си уважението на работниците, не си позволяват да поставят под въпрос авторитета му.

— Не съм изненадана, разбира се — каза Уин и я прониза горчиво-сладко чувство. — Винаги е бил много способен. Но когато казваш, че се е променил, какво имаш предвид?

— Станал е по… корав.

— Коравосърдечен? Инат?

— Да, и затворен. Изглежда, сякаш изобщо не е удовлетворен от успеха си, нито показва някаква радост от живота. Научил се е да сключва страхотни сделки и управлява ефективно, освен това се облича по-добре, което подхожда на новото му положение. Но

странното е, че изглежда по-малко цивилизован от преди. Мисля, че… — Настъпи неловка пауза. — Може би това, че те вижда отново, ще му помогне? Винаги си му влияела добре.

Уин отпусна ръце в скута си.

— Съмнявам се. Съмнявам се, че когато и да било съм имала влияние върху Мерипен. Винаги е демонстрирал съвършено ясно липсата си на интерес.

— Липса на интерес? — повтори Амелия и се разсмя силно. — Не, Уин, такова нещо изобщо не може да се каже. Всяко споменаване на името ти привлича вниманието му.

— За един човек се съди по действията му. — Уин въздъхна и разтърка зачервените си очи. — Първо ме засегна начинът, по който игнорира писмото ми. След това му се ядосах. А сега просто се чувствам глупаво.

— Защо, скъпа? — попита Амелия с пълни с тревога очи.

Защото го беше обичала, а той бе отхвърлил любовта й. Защото си беше хабила сълзите отвъд океана за един коравосърдечен човек, за един грубиян.

И защото въпреки това искаше да го види.

Уин поклати глава. Разговорът за Мерипен я развълнува и я направи меланхолична.

— Изтощена съм от дългото пътуване, Амелия — каза тя с полуусмивка. — Ще имаш ли нещо против, ако…

— Не, не, тръгвай веднага — каза сестра й, дръпна я от стола и я прегърна покровителствено. — Лео, отведи Уин до стаята й. И двамата сте изтощени. Утре ще имаме достатъчно време да говорим.

— Ах, този нежен властнически тон — припомни си Лео. — Предполагам, че вече ти е дошло до гуша от навика й да раздава команди като полеви сержант, а, Роан?

— Обожавам навиците й — отвърна Роан, усмихвайки се на съпругата си.

— В коя стая е Мерипен? — попита шепнешком Уин.

— Трети етаж, номер двайсет и едно — отвърна й също шепнешком Амелия. — Но не ходи там тази вечер, скъпа.

— Разбира се. — Уин й се усмихна. — Единственото нещо, което искам в момента, е да си легна и да спя непробудно до сутринта.

СЕДМА ГЛАВА

Трети етаж, номер двайсет и едно. Уин вдигна качулката на пелерината върху главата си, скривайки лицето си, докато крачеше по тихия коридор.

Трябваше да намери Мерипен, разбира се. Беше стигнала твърде далеч. Беше прекосила половината земя, един океан и като си помислеше, бе изкачила еквивалента на хиляда стълби за упражнения в гимнастическия салон на клиниката, само за да стигне до него. Сега бяха в една и съща сграда и тя едва се сдържаше да доведе до край преждевременното си пътешествие.

Хотелските коридори бяха свързани във всеки край с редица прозорци, които да пропускат слънцето през дневните часове. Уин чуваше музиката, която се носеше от дълбините на хотела. Сигурно имаше частно парти в балната зала или някакво празненство в прочутата трапезария. Хари Ртлидж бе известен като хотелиерът на кралските особи, посрещайки известните и влиятелните личности в своя хотел.

Като оглеждаше табелките на всяка стая, Уин най-накрая намери номер 21. Стомахът й се сви и всяко мускулче в тялото й се напрегна тревожно. Усети, че челото й се покрива със ситни капчици пот. Тя задърпа ръкавиците си, най-накрая успя да ги свали и ги мушна в джобовете на пелерината.

Почука плахо на вратата и зачака неподвижно с наведена глава, едва намерила сили да диша. Не знаеше колко време е минало, преди да се чуе завъртането на ключ и вратата да се отвори.

Още не беше погледнала нагоре, когато чу гласа на Мерипен. Бе забравила колко дълбок и тъмен е и как достига до самата й сърцевина.

— Не съм изпращал за жена тази вечер.

Тази последна дума изпревари отговора на Уин.

„Тази вечер“ означаваше, че е имало и други вечери, когато той наистина е изпращал да му доведат жена. И макар да бе неопитна, Уин

ясно разбираше какво се случва, когато изпращат една жена при мъж в хотел.

Мозъкът й гъмжеше от мисли. Тя нямаше право да възразява, ако Мерипен искаше да бъде обслужен от някоя жена. Мерипен не беше нейна собственост. Не си бяха дали обещания, нито се бяха уговорили да се чакат един друг. Мерипен не й дължеше вярност.

Но не можеше да не се запита… Колко жени е имало? Колко нощи?

— Няма значение — произнесе той рязко. — Мога да те използвам. Влизай. — Едрата му ръка се протегна и я хвана за рамото, заставяйки я да прекрачи прага, без да получи възможност да се противопостави.

Мога да те използвам!

Гняв и смайване я обхванаха. Нямаше представа какво да направи или да каже. Някак си не изглеждаше подходящо да отметне назад качулката си и да извика: „Изненада!“.

Мерипен я беше сбъркал с проститутка и срещата, за която бе мечтала от толкова дълго, се бе превърнала във фарс.

— Предполагам, уведомили са те, че съм циганин — каза той.

Лицето й оставаше скрито под качулката. Тя кимна.

— И това няма значение за теб?

Уин успя да поклати глава.

Последва мек, безрадостен смях, който съвсем не прозвуча като Мерипен.

— Разбира се, че не. Щом парите са добри.

Той я остави за миг, отиде до прозореца да дръпне тежките кадифени завеси срещу мътните светлини на Лондон. В стаята една-единствена лампа пръскаше мъждивата си светлина.

Уин го погледна бързо. Беше Мерипен… но както Амелия каза, беше променен. Беше отслабнал, може би с пет-шест килограма. Беше висок, сух, почти мършав. Ризата около шията му бе разкопчана и разкриваше мургавите му, лишени от косми гърди, блестящата извивка на силните мускули. Тя си помисли за пръв път, че това е трик на светлината, здравата стена на раменете и ръцете му. Господи боже, колко силен беше станал.

Но нищо не я изненада и обърка толкова, колкото лицето му. Той беше все така дяволски красив с черните си очи и порочна уста,

строгите извивки на носа и челюстта, високите скули. Имаше обаче и нещо ново, дълбоките, горчиви резки, които се спускаха от носа към устата, постоянните бръчки между гъстите му вежди. И най-обезпокоителното от всичко някакъв намек за жестокост в изражението. Този човек изглеждаше способен на неща, които *нейният* Мерипен, никога не би могъл да направи.

Кев, помисли си тя отчаяна и учудена, *какво се е случило с теб*?

Той се приближи до нея. Беше забравила плавния начин, по който той се движеше, спиращата дъха виталност, която сякаш наелектризираше въздуха. Тя бързо сведе глава.

Мерипен протегна ръце към нея и тя усети, че трепери. Той сигурно също усети потрепването, което премина през нея, защото произнесе безмилостно:

— Май си нова в занаята.

Уин успя да прошепне:

— Да.

— Няма да те нараня. — Мерипен я поведе към близката маса. Докато стоеше извърнала лице, той посегна към закопчалките на пелерината й. Тежката дреха се свлече, разкривайки правата й руса коса, която се измъкна от фуркетите и се посипа по раменете й. Дъхът му спря. Настъпи миг на тишина. Уин затвори очи, когато ръцете му се плъзнаха по нея. Тялото й беше по-налято, с повече извивки, силно на местата, на които преди бе крехко и немощно. Не носеше корсет, въпреки че повечето благовъзпитани жени винаги обличаха корсет. От това един мъж можеше веднага да си направи нужното заключение.

Когато Мерипен се наведе да остави пелерината й отстрани на масата, Уин усети твърдото му тяло да я докосва. Ароматът му — чист, богат и мъжествен, отключи вълна от спомени. Той ухаеше на поле, на сухи листа и на измита от дъжда земя. Той ухаеше на Мерипен.

Не искаше да е до такава степен подвластна на присъствието му. Макар че не би трябвало да е изненада. Нещо в него винаги беше помитало хладнокръвието й, бе достигало до най-съкровените й чувства. Това грубо бързане беше ужасно и сладко, и нямаше друг мъж на тази земя, който да й въздейства по подобен начин.

— Не искаш ли да видиш лицето ми? — попита тя дрезгаво.

Последва студен отговор:

— Не ме интересува нито дали си обикновена, нито дали си приказно красива. — Но дишането му се ускори, когато ръцете му спряха върху нея и едната се плъзна нагоре по гърба й, принуждавайки я да се наведе напред. Следващите му думи паднаха върху ушите й като черно кадифе. — Сложи ръцете си върху масата.

Уин се подчини сляпо, опитвайки се да разбере самата себе си, внезапното парване на сълзи, възбудата, която я прониза. Той стоеше зад нея. Ръцете му продължаваха да се движат по гърба й бавно и успокояващо, от което й се прииска да извие гръбнака си като котка. Докосването му събуди отдавна заспали усещания. Тези ръце я бяха успокоявали и се бяха грижили за нея по време на болестта й, те я бяха издърпали от самия ръб на смъртта.

При това съвсем не я бе докоснал с любов, а с безлична вещина. Разбра, че той наистина се кани да я обладае, да я използва, както го беше казал. А след интимния акт с една напълно непозната, възнамеряваше да я изпрати все тъй непозната. Беше недостойно от негова страна, страхливец такъв! Нима никога нямаше да си позволи да се обвърже с някого?

Беше пъхнал ръка под полите й и ги повдигаше нагоре. Уин усети докосването на студен полъх върху глезена си и не можа да се сдържи да не си помисли какво ли ще е, ако го остави да продължи.

Възбудена и изплашена, тя погледна към свитите си юмруци и извика задавено:

— Така ли се отнасяш сега с жените, Кев?

Всичко замръзна, светът спря да се върти.

Полите й се спуснаха надолу, той я хвана рязко в болезнена хватка и я завъртя. Като дишаше безпомощно, тя погледна тъмното му лице.

Изглеждаше безизразно, само очите му бяха разширени. Докато я гледаше, по страните и носа му изби червенина.

— *Уин.* — Името й бе произнесено с дрезгав шепот.

Тя се опита да му се усмихне, да каже нещо, но устните й трепереха и очите й се замъглиха от сълзи на радост. Да бъде с него отново… това я обърквaше напълно.

Едната му ръка се вдигна нагоре. Загрубелите му пръсти се плъзнаха по мократа й кожа да изтрият блестящата влага, толкова нежно се спуснаха по овала на лицето й, че миглите й затрепкаха и тя

не издържа, когато го усети, че я придърпва по-близо. Разтворените му устни докоснаха солените й сълзи и продължиха надолу по бузите. И тогава нежността се изпари. С бързо, алчно движение той се протегна към гърба й, към бедрата й, притискайки ги здраво срещу себе си.

Устата му намери нейната с горещ, настоятелен натиск и я вкуси… Тя вдигна ръце към бузите му и плъзна пръсти по острата му брада. Той простена, глухо ръмжене, израз на удоволствие и нужда. Ръцете му се сключиха около нея здраво, в неразкъсваема прегръдка. Коленете й омекнаха.

Вдигайки глава, Мерипен я погледна с тъмните си очи.

— Как е възможно да си тук?

— Върнах се по-рано. — През нея премина тръпка, когато горещият му дъх опари устните й. — Исках да те видя. Исках те…

Той пое устата й отново, този път не толкова нежно. Пъхна езика си вътре, претърсвайки агресивно. Двете му ръце се вдигнаха до главата й и я отметнаха назад, за да има пълен достъп до устата й. Тя го докосна, обхвана го здраво, усещайки го как се възбужда все повече и повече.

Мерипен простена, усетил ръката й върху себе си. Опипа фуркетите в косата й и ги измъкна, след което прокара пръсти през дългите копринени кичури. Натисна главата й назад и затърси нежната кожа на шията, след което прокара уста по нея, сякаш искаше да я изпие. Желанието му ескалира и той задиша учестено, пулсът му се ускори и Уин осъзна, че той е близо до момента, когато ще изгуби контрол.

Взе я на ръце със смайваща лекота. Занесе я до леглото и я положи нежно на матрака. Устните му я намериха, опустошаваха я дълбоко и сладко, изпиваха я с горещи, нетърпеливи целувки.

Той се отпусна върху нея и тежестта му я прикова. Уин го усети как хваща роклята, с която бе пътувала, как я дърпа с такава сила, че тя си помисли, че платът ще се скъса. Плътната материя издържа на усилията му, въпреки че няколко от копчетата на гърба на роклята изпукаха и изхвърчаха.

— Чакай, чакай… — прошепна тя, уплашена, че може да накъса роклята й на парчета. Беше до такава степен обхванат от дивото си желание, че не чуваше нищо.

Когато напипа мекия овал на гърдите й под плата, зърната я заболяха и се втвърдиха. Главата му се наведе. Тя с изненада почувства, че той хапе и дърпа плата, докато най-накрая връхчетата й бяха хванати в меката стяга на неговите зъби. От устните й се изтръгна стон и бедрата й инстинктивно потръпнаха.

Мерипен се хвърли върху нея. С лъснало от пот лице, с разширени от бързото дишане ноздри. Полите й се надигнаха нагоре между тях. Той ги дръпна по-високо и се намести между бедрата й, докато тя усети плътната му издутина между катовете на бельото си и панталоните му. Очите й се разшириха. Потърси с поглед черния пламък на очите му. Движеше се срещу нея, караше я да чувства всеки сантиметър от онази част на тялото си, която искаше да сложи вътре в нея и тя простена и се отвори за него.

Чуваше примитивните му звуци, докато се триеше в нея и я галеше с неизразима интимност. Искаше й се едновременно да спре, но и никога да не спира.

— Кев. — Гласът й трепна. — Кев…

В този момент устата му покри нейната, проникващи дълбоко, докато бедрата му се движеха на къси тласъци. Разтреперана и обхваната от страст, тя се надигна към искащата му твърдост. Всеки тласък събуждаше нови усещания и разпалване на страст.

Уин се извиваше безпомощно, неспособна да говори под натиска на устата му. Още жарка страст, още възхитителни фрикции. Нещо се случваше, мускулите й се стегнаха, сетивата й се отвориха в готовност за… за какво? Щеше да припадне, ако той не спреше. Ръцете й намериха раменете му, но той игнорира немощното побутване. Промуши длани и я обхвана отзад, издърпвайки я по-високо, точно срещу тласкащите удари на своята мъжественост. Момент на върховно напрежение, толкова остър, че тя изпусна неволен стон.

Внезапно той се отскубна от нея, скочи и отиде в срещуположния край на стаята. Подпря ръце на стената, наведе глава и задиша тежко на пресекулки, потръпвайки като мокро куче.

Замаяна и трепереща, Уин бавно се размърда и засъбира дрехите си. Чувстваше отчаяна и болезнена празнота, нуждата от нещо, за което нямаше име. Когато се съвзе, стана бавно от леглото и се изправи на несигурните си крака.

Предпазливо се приближи до Мерипен. Беше очевидно, че е възбуден. Болезнено. Искаше отново да го докосне. Но най-много от всичко искаше той да обвие ръце около нея и да й каже колко се радва, че се е върнала.

Само че той заговори още преди да е стигнала до него. И тонът му съвсем не беше окуражаващ.

— Ако ме докоснеш — каза той гърлено, — ще те завлека отново в онова легло. И не отговарям за последствията.

Уин спря, преплитайки пръсти.

Най-накрая Мерипен задиша равномерно. И я погледна.

— Следващия път — произнесе той равно, — няма да е лошо да ме предупредиш отрано за идването си.

— Изпратих писмо. — Уин бе изумена, че изобщо е способна да говори. — Сигурно се е изгубило. — Тя направи пауза. — Това беше д-д-далеч по-топло посрещане, отколкото очаквах, като се има предвид начина, по който ме беше игнорирал през изминалите две години.

— Не съм те игнорирал.

Уин намери опора в сарказма:

— Писа ми веднъж за две години.

Мерипен се обърна и опря гръб в стената.

— Ти не се нуждаеше от писма от мен.

— Нуждаех се и от най-малкия знак на обич! А ти не ми даде никакъв. — Тя го изгледа недоверчиво, но той остана мълчалив. — За бога, Кев, няма ли да ми кажеш, че се радваш, задето ме виждаш отново?

— Радвам се, че те виждам отново.

— Тогава защо се държиш така?

— Защото нищо не се е променило.

— *Ти* си се променил! — изстреля тя в отговор. — Не те познавам вече.

— Така и трябва да бъде.

— Кев, защо се държиш по този начин? Заминах, за да оздравея. Не вярвам, че ме обвиняваш за това.

— Не те обвинявам за нищо. Но един господ знае само какво искаш сега от мен.

Да ме обичаш, искаше й се да му изкрещи. Беше пътувала толкова надалеч, а сега между тях имаше по-голяма дистанция от

когато и да било.

— Мога да ти кажа какво *не искам*, Кев, и то е, че не искам да бъда отблъсната от теб.

Изражението му остана каменно и безчувствено.

— Не си отблъсната. — Той се наведе, вдигна пелерината й и й я подаде. — Облечи я. Ще те заведа до стаята ти.

Тя я наметна, поглеждайки тайно към Мерипен, който изглеждаше изпълнен с мрачна енергия и потисната сила, докато пъхаше ризата в панталоните си. Кръстоската на тирантите на гърба му подчертаваше великолепното му телосложение.

— Не е нужно да ме изпращаш до стаята ми — произнесе тя с унил глас. — Мога да намеря пътя и без…

— Никъде няма да ходиш в този хотел сама. Не е безопасно.

— Прав си — съгласи се тя мрачно. — Но не обичам да моля някого.

Отговорът й попадна точно в целта. Той стисна устни в твърда черта и я погледна ядосано, докато обличаше връхната си дреха.

Колко много й напомняше точно сега на грубото, гневно момче, каквото беше някога, когато за пръв път бе дошъл у семейство Хатауей.

— Кев — каза тя нежно, — не можем ли да подновим приятелството си?

— Аз все още съм ти приятел.

— Но нищо повече?

— Не.

Тя не се сдържа и погледна към леглото, към смачканата кувертюра върху него и я прониза нова гореща вълна.

Мерипен притихна, когато проследи погледа й.

— Това не биваше да се случва — произнесе той грубо. — Не трябваше да… — Той спря и преглътна мъчително. — Не съм имал… не съм имал жена от много време. Ти попадна на неподходящото място в неподходящото време.

Уин никога не се беше чувствала толкова унижена.

— Казваш, че би се държал по този начин с която и да е жена?

— Да.

— Не ти вярвам!

— Вярвай на каквото искаш! — Мерипен отиде до вратата, отвори я и погледна коридора в двете посоки. — Ела.

— Искам да остана. Имам нужда да поговоря с теб.

— Не и сама. Не и в този час. — Той направи пауза. — Казах ти да дойдеш.

Последното беше изречено с тиха властност, която я накара да настръхне. Но се подчини.

Когато стигна до него, той дръпна качулката, за да скрие лицето й. Увери се, че в коридора няма никого, изведе я от стаята и затвори вратата.

Останаха мълчаливи, докато вървяха към стълбището в края на коридора. Уин усещаше ръката му, отпусната леко върху гърба й. Стигнаха до площадката и тя се изненада, когато той я спря.

— Хвани ме за ръка.

Уин осъзна, че иска да й помогне, докато слизат надолу, както бе правил винаги, докато беше болна. Стълбите тогава бяха истинско изпитание за нея. Цялото семейство се ужасяваше, че може да припадне, когато слиза или се изкачва нагоре, и да счупи врата си. Мерипен често я бе пренасял на ръце.

— Не, благодаря — отказа тя. — Мога да го направя и сама.

— Хвани се — повтори той и протегна ръката си.

Уин я отблъсна и гърдите й се изпълниха с раздразнение.

— Не ми трябва помощта ти! Вече не съм инвалид. Макар да изглежда, че предпочиташ да съм такава.

Въпреки че не виждаше лицето му, тя го чу как поема рязко въздух. Засрами се, че е толкова дребнава, макар да се запита дали нямаше грам истина в обвинението й.

Мерипен обаче не отговори. Ако го беше засегнала, понесе го стоически. Слязоха по стъпалата поотделно, в мълчание.

Беше объркана. Беше си представяла тази нощ по стотици различни начини. Но не и по този. Тя стигна до вратата на стаята си и бръкна в джоба си за ключа.

Мерипен взе ключа от нея и отключи.

— Влез и запали лампата.

Едрият му тъмен силует чакаше на прага. Уин отиде до помощната масичка. Свали внимателно стъкленото шише на лампата, запали фитила и върна обратно шишето.

След като пъхна ключа от вътрешната страна на вратата, Мерипен каза:

— Ела да заключиш след мен.

Уин се обърна и го погледна. Усети в гърлото й да се надига горчив смях.

— Това беше мястото, докъде бяхме стигнали, нали? Аз, която се хвърлям към теб. И ти, който ме отблъскваш. Мислех, че съм разбрала преди. Не бях достатъчно здрава за онзи вид отношения, които исках с теб. Но сега не разбирам. Защото няма нищо, което да ни попречи да разберем дали… дали… — Изтощена и унижена, тя не можеше да намери нужните думи. — Освен ако не съм разбрала погрешно какво си изпитвал към мен? Желал ли си ме някога, Кев?

— Не. — Гласът му едва се чу. — Винаги е било само приятелство. И дълг.

Тя усети, че лицето й пребледнява. Очите й засмъдяха. Една гореща сълза се търкулна по бузата й.

— Лъжец! — прошепна тя и се обърна.

Вратата се затвори леко.

* * *

Кев не помнеше как се е върнал в стаята си, само това, че най-накрая се бе озовал до леглото си. Като не спираше да ругае, той се отпусна на колене, стисна в юмруци покривката на леглото и зарови лице в нея.

Имаше чувството, че е в ада.

Господи боже, Уин го беше смазала. Беше я жадувал толкова дълго, бе мечтал за нея толкова нощи, толкова горчиви утрини се беше събуждал без нея, че в първия момент не повярва, че е реална.

Представи си красивото й лице, меките й устни и начина, по който се извиваше в ръцете му. Беше се променила, бе станала по-силна. Но душата й беше същата, лъчезарна, изпълнена с гальовна ласкавост и мекота, които стигаха до най-дълбоките кътчета на сърцето му. Беше употребил цялата сила, която имаше, за да не падне на колене пред нея.

Уин го беше помолила за приятелство. Беше невъзможно. Как би могъл да отдели някакво парче от сложната плетеница от чувства и да й го предаде? Пък и тя го знаеше много добре. Дори в ексцентричния свят на Хатауей някои неща бяха забранени.

Кев нямаше какво да й предложи, освен падение. Дори Кам Роан бе в състояние да подсигури Амелия със значителното си богатство. А Кев нямаше никакви материални притежания, никакви маниери, никакво образование, никакви полезни познанства, нищо от онова, което бе ценно за англичаните. Беше изолиран и малтретиран от собственото си племе по причини, които така и не разбра никога. Но на някакво елементарно равнище знаеше, че сигурно го е заслужил. Нещо около него го бе предопределило за живот, свързан с насилие. И нямаше разумно същество на този свят, което да твърди, че има логика Уин Хатауей да обича такъв мъж като него — груб, и в същността си истински звяр.

Ако беше достатъчно здрава да се омъжи някой ден, то щеше да е за джентълмен.

За благородник.

ОСМА ГЛАВА

На сутринта Лео срещна гувернантката.

Попи и Биатрикс му бяха писали, че са се сдобили с гувернантка година преди това. Казваше се мис Маркс, и двете я харесваха, въпреки че не описваха точно защо трябва да харесват подобно създание. Както изглежда, тя бе незначителна, мълчалива и строга. Помагаше не само на сестрите, но и на цялото семейство да се научат да се държат правилно в обществото.

Лео си помисли, че това социално обучение сигурно е полезно нещо за останалите, но не и за него.

Когато ставаше дума за изискано поведение, обществото бе далеч по-взискателно към жените, отколкото към мъжете. А ако един мъж имаше титла и не прекаляваше с алкохола, можеше да направи или да каже почти всичко, което иска, и пак да бъде канен навсякъде.

По каприз на съдбата Лео бе наследил виконтство, което съставяше първата част на уравнението. А след дългия си престой във Франция той бе ограничил пиенето си до чаша-две вино на вечеря. Което означаваше, че ще е поканен почти със сигурност на всяко скучно и почтено събитие в Лондон, на което нямаше желанието да присъства.

Безпокоеше се само, че страшната мис Маркс ще се опита да го поправя. Може би пък щеше да се окаже забавно да я постави на мястото й.

Лео не знаеше почти нищо за гувернантките, освен прочетеното от романите, че са скучни създания, които имат склонност да се влюбват в господаря на имението, нещо, което винаги завършваше лошо. Но мис Маркс беше в пълна безопасност по отношение на него. За късмет, той не проявяваше никакво желание да я прелъстява. Предишният му разгулен живот бе загубил пред него своето очарование.

При една от безцелните му разходки из Прованс, когато бе отишъл да посети някакви гало-римски архитектурни останки,

случайно бе срещнал един от старите си професори от Академията за изящни изкуства. Случайната среща бе завършила с подновено познанство. През следващите месеци Лео прекара много от следобедите в рисуване, четене и проучване в ателието на професора или в работилницата му. Бе стигнал до някои решения, които възнамеряваше да изпробва сега, когато се беше върнал в Англия.

Докато крачеше безгрижно по дългия коридор, който водеше към апартамента на Хатауей, той чу бързи стъпки. Някой тичаше срещу него. Дръпна се настрана и изчака с ръце, мушнати в джобовете на панталоните.

— Ела тук, малко дяволче! — чу той да казва женски глас. — Огромен плъх такъв! Само да те пипна, ще ти изтръгна вътрешностите!

Кръвожадният тон съвсем не подхождаше на жена. Лео беше изключително заинтригуван. Стъпките се приближиха още… поспряха. Кого, по дяволите, преследваше тя?

Бързо се изясни, че жената гони не някого, а нещо. Космат хлъзгав пор препускаше по коридора, понесъл в уста някаква дреха с волани. Повечето гости на хотела биха се объркали при вида на малък месояден бозайник, тичащ срещу тях. Но Лео бе живял години наред с домашните любимци на Биатрикс: в джобовете му понякога се пъхаха мишки, малки зайчета се настаняваха в обувките му, около масата важно крачеха таралежи. Той се усмихна, когато порчето прелетя покрай него.

Жената, която го гонеше, се появи, грамада от шумолящи сиви фусти. А ако имаше нещо, което да не бе предвидено в женското облекло, то това беше улесняването на движението. Непознатата залитна, краката й се оплетоха в многобройните волани на роклята и тя падна на няколко крачки от Лео. Настрани излетяха чифт очила.

Лео веднага се приближи и се наведе над шумолящата камара от волани и фусти.

— Ударихте ли се? Сигурен съм, че някъде тук има жена… А, ето къде сте. А сега, леко. Позволете ми…

— *Не ме докосвайте* — озъби се тя, замахвайки към него с юмруци.

— Не съм ви докоснал. Всъщност… докоснах ви с… о, по дяволите… с единственото намерение да ви помогна. — Шапката й,

малко парче вълнен филц с периферия, обрамчена с евтин шнур, беше паднала върху лицето й. Лео успя да я вдигне и да я сложи на главата й, едва избягвайки удара в челюстта. — Исусе. Няма ли да спрете за момент?

Като се опитваше да се надигне и да седне, странната особа го погледна.

Лео изпълзя до очилата и й ги подаде. Тя ги грабна от него, без да благодари.

Беше суха жена, с тревожно изражение. Млада, с приближени очи, от които струеше лошо настроение. Светлокестенявата й коса беше опъната стегнато назад като вече, което накара Лео да потръпне при вида й. Човек би се надявал на нещо, което да компенсира това — меки устни, може би, или хубави гърди. Но не, налице бе една присвита уста, плоски гърди и хлътнали бузи. Ако бе заставен да прекара известно време с нея, което, слава богу не се изискваше от него, Лео първо би започнал с това да я нахрани.

— Ако искате да помогнете — изрече тя хладно, като закачи очилата на ушите си, — върнете ми онзи отвратителен пор. Може би съм го изтощила достатъчно, за да го хванете.

Все още пълзейки по пода, Лео погледна към порчето, което бе спряло на няколко метра от тях и ги гледаше с лъскавите си като мъниста очи.

— Как му е името?

— Доджър.

Лео подсвирна леко и изцъка с език.

— Ела тук, Доджър. Причини достатъчно неприятности тази сутрин. Макар да не мога да те виня за вкуса ти към… женските жартиери. Това ли си понесъл?

Жената гледаше изумена как дългото слабо животно тръгва към него. Цвърчейки усърдно, Доджър допълзя до бедрото на Лео.

— Добро момче — каза Лео и го погали по лъскавата козина.

— Как го направихте? — попита жената с раздразнение.

— Имам си начин да общувам с животните. Приемат ме като един от тях. — И той нежно измъкна украсеното с волани и панделки бельо от дългите предни зъби на животното. Беше жартиер, възхитителен и непрактичен. Той погледна жената подигравателно, докато й го подаваше: — Без съмнение е ваш.

Не го мислеше, разбира се. Беше разбрал, че жартиерът е на някой друг. Не можеше да допусне, че такава отблъскваща особа може да носи нещо толкова фриволно. Но когато видя червенината, която обагри страните й, внезапно осъзна, че жартиерът всъщност е неин. Интересно.

Като посочи порчето, той попита:

— Предполагам, че не е ваш?

— Не, на една от моите повереници.

— Да не би да сте гувернантка?

— Това не ви засяга.

— Защото ако сте, тогава една от повереницте ви трябва да е мис Биатрикс Хатауей.

Тя се намръщи.

— Откъде знаете?

— Сестра ми е единствената от познатите ми, които биха донесли порче-крадец в хотел „Рътлидж“.

— *Сестра ви?*

Той се усмихна.

— Лорд Рамзи, на вашите услуги. А вие сигурно сте мис Маркс, гувернантката?

— Да — промърмори тя, игнорирайки ръката, която бе протегнал към нея. Изправи се без помощта му.

Лео усети непреодолимото желание да я провокира.

— Какво удоволствие. Винаги съм искал да имаме гувернантка в семейството, която да дразня.

Коментарът изглежда я вбеси повече от очакваното.

— Известна ми е вашата репутация на женкар, господине. Не намирам хумора ви за уместен.

Лео не смяташе, че тя намира хумора за уместен, когато и да било.

— Моята репутация се е задържала въпреки двугодишното ми отсъствие? — попита той, придавайки на тона си нотка на приятна изненада.

— *Гордеете* ли се с това?

— Ама разбира се. Лесно е да имаш добра репутация — стига да не правиш нищо. Но спечелването на лоша репутация… виж, това изисква усилие.

Презрителният й поглед сякаш прогаряше лещите на очилата й.

— Презирам ви — обяви тя. Завъртя се на пети и се отдалечи от него.

Той я последва, носейки порчето.

— Не можете да ме презирате, докато наистина не ме опознаете.

Тя не му обърна внимание, докато той вървеше след нея към апартамента на Хатауей. Не му обърна внимание и когато бяха поканени вътре от прислужницата.

В апартамента цареше някаква суматоха, което не би трябвало да е изненадващо, като се имаше предвид, че това е семейството му. Чуваха се ругатни, възклицания и сумтене като при борба.

— Лео? — появи се Биатрикс от приемната и забърза към него.

— Биатрикс, скъпа! — Той бе изумен от промяната, която бе настъпила със сестра му за две и половина години. — Колко си пораснала…

— Да, няма значение — каза тя нетърпеливо и грабна порчето от него. — Влез и помогни на господин Роан!

— Да му помогна за какво?

— Опитва се да възпре Мерипен да убие д-р Хароу.

— Вече? — попита равнодушно той, но изтича в приемната.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След опитите си да заспи на превърналото се в истинско изтезание легло, Кев се събуди с натежало сърце. И с още една тревога.

Беше изтормозен от възбуждащи сънища, в които голото тяло на Уин се извиваше под него. Всичките желания, които бе държал потиснати през деня, избухнаха в съня с пълна сила… Сънува, че държи Уин, че прониква в нея, че поема виковете й в устата си… че я целува от главата до пръстите на краката и обратно. И в тези същите сънища тя се бе държала по съвсем нетипичен за Уин начин, като му се наслаждаваше изтънчено с палава уста и го изследваше с любопитните си малки ръце.

Наплискването със студена вода му помогна донякъде да се съвземе, но той още усещаше страстта, избила прекалено близо до повърхността.

Трябваше да се срещне с Уин днес и да говори с нея пред останалите, сякаш всичко е било в реда на нещата. Трябваше да я гледа и да не мисли за мекотата между бедрата й и начина, по който го прегръщаше, когато той се притискаше към нея, и за това как усещаше топлината й въпреки многобройните катове дрехи. И за това как я беше излъгал и я бе накарал да плаче.

Нещастен и раздразнен, той се облече в градските дрехи, които семейството настояваше да носи, когато е в Лондон.

— Знаеш колко много англичаните държат на външния вид — беше му казал Роан и го беше замъкнал в „Севил Роу“. — Трябва да изглеждаш порядъчен, иначе ще се отрази лошо върху сестрите ти, когато ги видят с теб.

Бившият господар на Роан, лорд Сейнт Винсънт, беше препоръчал магазин, специализиран в ушиването на дрехи по поръчка. *Няма да намерите готово нищо сносно* — бе казал Сейнт Винсънт, хвърляйки преценяващ поглед към Кев. — *Никой от моделите няма да му стане.*

Кев бе преглътнал унижението при вземането на мярка, обличането в безброй материи и снабдяването с безчет принадлежности. Роан и сестрите Хатауей бяха доволни от резултата, но Кев не виждаше никаква разлика между новото и старото си облекло. Дрехи като дрехи, нещо, което покрива тялото, за да го защити от стихиите.

Като се мръщеше, той надяна бяла плисирана риза и черно шалче, жабо с назъбена яка и тесни панталони. Сложи си вълнено градско сако с джобове с капачета и цепка на гърба. (Въпреки презрението към дрехите на англичаните трябваше да признае, че това беше красиво, удобно сако.)

По навик отиде в апартамента на Хатауей на закуска. Лицето му беше безизразно, въпреки че вътрешностите му бяха свити, а пулсът му препускаше. Само от мисълта, че ще види Уин. Но щеше да държи ситуацията под контрол. Щеше да бъде спокоен и внимателен, а Уин щеше да бъде сдържана по обичайния си начин и така щяха да преодолеят неловкостта от първата среща.

Всичките му благи намерения обаче се изпариха, когато влезе в апартамента, прекрачи в приемната и видя Уин на пода. По долни дрехи.

Гледката избухна във вътрешността му. С кръвожадно ръмжене стигна до нея за миг и я сграбчи собственически.

— Почакай — ахна тя. — Какво… о, *недей*! Почакай да ти обяс… *не*!

Той я сложи безцеремонно на дивана отзад и се обърна към другия мъж. Единствената му мисъл в момента беше да го разкъса светкавично, като започне с откъсването на главата на този нещастник.

Мъжът благоразумно се изтегли зад един близък стол.

— Вие трябва да сте Мерипен — предположи той. — А аз съм…

— Мъртвец — изръмжа Кев, тръгвайки към него.

— Той е лекарят ми! — извика Уин. — Той е д-р Хароу и… Мерипен, да не си посмял да го нараниш!

Игнорирайки я, Кев направи няколко крачки, преди да усети, че някой му подлага крак, изпращайки го на земята. Беше Кам Роан, който се хвърли върху него, затисна с колене ръцете му и го хвана за врата.

— Мерипен, ти си *идиот* — каза Роан, докато се опитваше да го задържи долу. — Това е проклетият доктор. Какво си мислиш, че правиш?

— Мисля си… че го убивам — изсумтя Кев и се надига нагоре въпреки тежестта на Роан.

— По дяволите! — възкликна Роан. — Лео, помогни ми да го удържим! Веднага!

Лео изтича да помогне. Наложи се двамата да напрегнат сили, за да го задържат на пода.

— Обичам семейните сбирки — произнесе Лео. — Мерипен, какъв ти е проблемът, по дяволите?

— Уин е по бельо, а този мъж…

— Това не е бельо — раздразнено се намеси Уин. — А костюм за упражнения.

Мерипен се изви към нея да я види. Тъй като Роан и Лео продължаваха да го притискат долу, той не можа да погледне нагоре. Но видя, че Уин е облечена в широки долни гащи и корсаж без ръкави.

— Знам какво е бельо, когато го видя — озъби се той.

— Това са турски шалвари и напълно приличен корсаж. Всички жени в клиниката носеха такива. Упражненията са необходими за здравето ми и не се каня да ги изпълнявам по рокля и корс…

— Той те докосваше! — прекъсна я грубо Кев.

— Проверяваше дали съм заела правилната стойка.

Докторът се приближи предпазливо. В умните му сиви очи проблясваха искрици смях.

— Това всъщност е индийско упражнение. Част от тренировъчна система за издръжливост, развита от мен. Всички мои пациенти я включват в дневния си график. Моля ви да повярвате, че намеренията ми към госпожица Хатауей са напълно почтени. — Той направи пауза, след което попита шеговито: — А сега в безопасност ли съм?

Лео и Кам, които продължаваха да държат Кев, отговориха едновременно:

— Не.

През това време Попи, Биатрикс и мис Маркс бяха изтичали в стаята.

— Мерипен — каза Попи, — д-р Хароу не е засегнал Уин с нищо и…

— Той наистина с много приятен, Мерипен — съгласи се Биатрикс. — Всичките ми домашни любимци го харесват.

— Спокойно — каза Роан на Кев, преминавайки на ромски, така че останалите да не разбират. — Това, което правиш, не е добро за никого.

— Но той я докосваше — повтори той на древния език, въпреки че не обичаше да го използва.

Беше наясно, че Роан разбира колко е трудно за един ром, дори невъзможно, да понесе друг мъж да пипне жена му, независимо от причината.

— Тя не е твоя, *фрал* — произнесе Роан на ромски, не без съчувствие.

Кев се насили да се успокои.

— Сега мога ли да го пусна? — обади се Лео. — Има само един вид усилие, от което изпитвам удоволствие преди закуска. И това не е от тях.

Роан позволи на Кев да се изправи, но продължи да държи едната му ръка извита на гърба.

Уин застана до Хароу. Всички мускули на Кев се стегнаха, докато я гледаше така, облечена съвсем леко, да стои до друг мъж. Можеше да види очертанията на бедрата и краката й. Сигурно цялото семейство се беше побъркало, щом й позволяваше да стои облечена по този начин пред чужд мъж и да се държи като че ли всичко е в реда на нещата. *Шалвари*… сякаш името им променяше факта, че става дума за бельо.

— Настоявам да се извиниш — каза Уин. — Държа се много грубо с госта ми, Мерипен.

Нейният гост? Кев я погледна възмутено.

— Не е необходимо — побърза да се обади Хароу. — Предполагам как е изглеждало отстрани.

Уин погледна към Кев.

— Той ме излекува, а ти се държиш така с него?

— Вие сама се излекувахте — възрази Хароу. — Това е резултат от собствените ви усилия, госпожице Хатауей.

Изражението й омекна, когато върна погледа си върху доктора.

— Благодаря ви.

Щом очите й се преместиха отново върху Мерипен, тя се намръщи.

— Е, Мерипен, ще се извиниш ли?

Роан изви ръката му още по-здраво.

— Направи го, по дяволите! Заради семейството.

Без да откъсва очи от доктора, Кев произнесе на цигански:

— Ка кслиа ма пе туте. *Мамка ти!*

— Което означава — побърза да каже Роан, — моля да ме извините за недоразумението; нека се разделим като приятели.

— Те малавел лес и менкива — добави Кев. — *Дано чумата да те тръшне.*

— В груб превод — продължи Роан — това ще рече: Нека градината ти е пълна с охранени таралежи. Което, ще добавя, се счита за истинска благословия сред ромите.

Хароу изглеждаше скептичен, но все пак промърмори:

— Приемам извинението ви. Нищо не е станало.

— Извинете ни — любезно произнесе Роан, все още без да изпуска ръката на Кев, — идете да закусите… Ние имаме да изпълним някои поръчки. Моля ви, кажете на Амелия, когато се качи, че ще се върна по пладне. — И той побутна Кев към изхода на стаята, следван от Лео.

Веднага щом излязоха от апартамента и се озоваха в коридора, Роан пусна Кев и прокара ръка през косата си. След което го попита с раздразнение:

— Какво се надяваше да получиш от убийството на доктора на Уин?

— Удоволствие.

— Няма съмнение, че щеше да го изпиташ. Но, както изглежда, Уин нямаше да го сподели.

— Защо Хароу е тук? — попита Кев напрегнато.

— Мога да отговоря — каза Лео, накланяйки рамо към стената с небрежна лекота. — Хароу иска да опознае по-добре семейство Хатауей. Защото двамата със сестра ми са… близки.

Кев внезапно усети, че стомахът му натежава и му се гади, сякаш е глътнал шепа речни камъни.

— Какво означава това? — попита той, макар вече да знаеше. Нямаше мъж, който да е видял Уин и да не се е влюбил в нея.

— Хароу е вдовец — каза Лео. — Почтен човек е. Привързан към клиниката и пациентите си повече от всичко на света. Но е

изискан мъж, пътувал е много и в допълнение е дяволски богат. Освен това е колекционер на красиви вещи. Познавач на изящното.

Нито един от двамата мъже не пропусна намека. Уин наистина щеше да бъде една изискана добавка към колекцията от изтънчени предмети.

Беше му трудно да зададе следващия въпрос, но се насили да го направи:

— Уин интересува ли се от него?

— Не вярвам да е наясно до каква степен онова, което чувства, е благодарност и до каква — обич. — Лео погледна Кев остро. — Но съществуват и няколко нерешени въпроса, на които тя сама трябва да си отговори.

— Ще говоря с нея.

— Не бих го направил, ако бях на твое място, не и докато не се успокои. В момента ти е бясна.

— Защо? — Кев се запита дали Уин е споделила с брат си случката от предишната нощ.

— *Защо ли?* — изкриви устни Лео. — Имам такъв заслепяващ избор, че изпитвам затруднение с кое да започна. Да оставим това, което се случи тази сутрин, какво ще кажеш например за факта, че изобщо не си й писал?

— Писах й — отвърна Кев с възмущение.

— Едно писмо — призна Лео. — Отчет за фермата. Тя ми го показа всъщност. Как може да се забрави възвишената проза за торенето на полето близо до източната порта? Ще ти кажа, частта за овчия тор направо ме накара да се просълзя, беше толкова романтична и…

— Тя какво е очаквала да й пиша? — поиска да знае Кев.

— Не се хабете да му обяснявате, господарю — застъпи се Кам, когато Лео отвори уста. — Ромите не излагат мислите си върху хартия.

— Нито пък управляват имение и ръководят работници и фермери — отвърна Лео. — Но той го прави, нали? — Лео се усмихна сардонично на мрачното изражение на Кев. — По всяка вероятност, Мерипен, ти ще си далеч по-добър виконт на имението, отколкото аз. Погледни се… Като ром ли си облечен? Край огъня на табора ли се излежаваш, или се потиш над счетоводните книги на имението? На

открито ли спиш, или вътре, на хубаво пухено легло? Дори не говориш вече като ром! Не, загубил си дори акцента. Звучиш като…

— Какво искаш да кажеш? — прекъсна го рязко Кев.

— Само това, че си се променил всячески, откакто си в това семейство. Направи каквото трябваше, за да си близо до Уин. Така че не се дръж като проклет лицемер и не се превръщай в циганин сега, когато най-сетне имаш шанс да… — Лео спря и вдигна очи нагоре: — Господи боже. Това е прекалено дори за мен. А си мислех, че съм привикнал на драми. — Той погледна раздразнено Роан. — Говори ти с него. Отивам да си изпия чая.

И той се върна в апартамента, оставяйки ги в коридора.

— Не съм писал за никакъв овчи тор — промърмори Кев. — Ставаше въпрос за друг вид тор.

Роан се опита безуспешно да потисне усмивката си.

— Каквото и да е, *фрал*, думата „тор“ вероятно трябва да се пропусне в писмо до една лейди.

— Не ме наричай така.

Роан огледа коридора.

— Ела с мен. Наистина има поръчка, за която си ми нужен.

— Не ме интересува.

— Става въпрос за нещо опасно — опита се да го придума Роан. — Може да се наложи да се сбиеш с някого. Дори да започнеш кавга. А-а-а… Знам какво би те убедило.

* * *

Една от чертите, която Кев намираше за особено дразнеща у Роан, беше настойчивостта, с която се опитваше да разбере произхода на татуировките. Вече две години, откак преследваше тази мистерия.

Въпреки множеството отговорности, с които бе натоварен, Роан никога не пропускаше възможността да се порови по въпроса. Беше проучил старателно собственото си племе, разпитваше всеки минаващ вардо, не пропускаше да се отбие в циганско катун. Но сякаш племето му бе напълно изчезнало от лицето на земята, или най-малкото — бе отишло от другата страна на планетата. Сигурно никога нямаше да ги

открие — може би бяха отишли страшно далече и нямаше гаранция, че някога ще се върнат в Англия.

Роан бе прегледал брачните архиви, свидетелствата за раждане и смъртните актове, за да открие поне думичка за майка си Соня, или за себе си. Но дотук нищо. Беше се съветвал с хералдически експерти и ирландски историци, за да разбере възможното значение на символа *пуука*. Единственото, което те можаха да направят, бе да изровят познатите легенди за коня-вампир: че въпросният кон говорел с човешки глас, че се явявал в полунощ и те викал да го последваш, а ти никога не си можел да откажеш. И когато отидеш с него, ако си оцелял при ездата, се завръщаш завинаги променен. Кам така и не успя да намери смислена връзка между имената Роан и Мерипен, често срещани сред ромите. Затова най-накрая реши да потърси племето на Кев или някой, който знае нещо по въпроса.

Кев се ядоса необяснимо, когато Роан сподели с него плана си веднага щом излязоха от хотела.

— Оставиха ме да умра — каза той. — А ти искаш от мен да ти помогна да ги намериш? Ако видя някого от тях, и по-специално циганския барон, ще го убия с голи ръце.

— Добре — спокойно отвърна Роан. — Само че след като ни кажат за татуировката.

— Ще ти кажат единствено това, което аз ти казах, че е знак за проклятие. И ако разбереш какво означава…

— Да, да, знам. Обречени сме на смърт. Но ако нося проклятие върху ръката си, Мерипен, искам поне да знам какво е то.

Кев му хвърли свиреп поглед и спря в ъгъла на конюшнята, където подкови, стригачи и пили бяха спретнато подредени по рафтовете.

— Не съм навит. Ще трябва да ги търсиш без мен.

— Нужен си ми — не се предаваше Роан. — За едно нещо. Мястото, към което бяхме тръгнали, е *кекено мъшис пъв*.

Кев го изгледа невярващо. *Кекено мъшис пъв*, преведено като „ничия земя“ беше запусната долина, разположена отвъд Темза. Откритото кално пространство беше претъпкано с цигански шатри, няколко разнебитени *вардос*, диви кучета и почти подивели роми. Но не това беше истинската опасност. Имаше друга група, които не бяха цигани, наричаха ги короди, потомци на измамници и бездомници,

предимно саксонци по произход. Кородите бяха наистина подли, мръсни и свирепи, лишени от всякаква следа за добро поведение. Да се приближиш до тях означаваше да си просиш белята. Беше трудно човек да си представи по-опасно място в Лондон с изключение на няколко от източните бедняшки квартали.

— Защо мислиш, че някой от племето ми би могъл да е на такова място? — попита Кев повече от шокиран от идеята. Дори под водачеството на царския барон не си представяше, че могат да слязат толкова ниско.

— Неотдавна срещнах един *чал* от племето босвил. Каза ми, че най-малката му сестра, Шури, се била омъжила преди време за твоя циганин барон. — Роан гледаше Мерипен настоятелно. — Изглежда онова, което ти се е случило, е било разказано на всички цигани.

— Не виждам защо — промърмори Кев и усети, че се задушава. — Не е толкова важно.

Роан сви рамене, но не отклони поглед от лицето му.

— Ромите се грижат за своите. Никое племе не би изоставило ранено и умиращо момче, без значение на обстоятелствата. И както изглежда, това е донесло проклятие на племето на ромския барон… Късметът ги напуснал и повечето от тях били съсипани. Справедливостта е възтържествувала.

— Не ме е грижа за справедливостта. — Кев бе изненадан от дрезгавината в гласа си.

Роан говореше с тихо съпричастие.

— Странно нещо е животът, нали?… Ром без племе. Няма значение колко твърд изглеждаш, никога няма да намериш дом. Защото за нас домът не е сграда, шатра или *вардо*… домът е семейство.

Кев усети, че му е трудно да срещне погледа на Роан. Думите отекнаха право в сърцето му. През цялото време, откак познаваше Роан, никога не бе изпитвал чувство на близост към него до този момент. Но не можеше повече да игнорира факта, че те имат дяволски много общи неща помежду си. Бяха двама аутсайдери с минало, пълно с неразрешени въпроси. И всеки от тях бе привлечен от Хатауей и бе намерил семейство в тяхно лице.

— Ще дойда с теб, по дяволите — каза Кев грубо. — Но само защото знам, че Амелия ще ми натяква, ако нещо ти се случи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Някъде в Англия пролетта бе покрила земята със зелено кадифе и бе накарала цветята да разпукат пъпки. Някъде небето беше синьо, а въздухът — сладък. Но не и в ничията земя, където пушекът от милионите комини разваляше впечатлението от града с жълтата мъгла, която дневната светлина едва успяваше да пробие. Нямаше нищо друго, освен кал и мизерия на това безплодно място. Намираше се приблизително на четвърт миля от реката и граничеше с хълм и железница.

Кев беше мрачен и мълчалив, докато двамата с Роан яздеха на конете си през циганския стан. Шатрите бяха разхвърляни на голямо разстояние една от друга, пред тях стояха мъже и дялаха колчета или плетяха кошници. Кев чу някакви викове. Когато заобиколи една шатра, видя малка групичка, събрана около борещи се момчета. Мъжете сърдито крещяха инструкции и заплахи срещу тях, сякаш те бяха животни в капан.

При гледката Кев спря и закова очи в момчетата, докато образите от собственото му детство не избухнаха в мозъка му. Болка, насилие, страх… яростта на циганския барон, който щеше да бие Кев, ако загубеше. А ако спечелеше, изпращайки на земята друго момче окървавено, с изпочупени крайници, нямаше награда. Само разбиващата вина, че си наранил човек, който не ти е сторил нищо лошо.

Какво е това? — беше изревал ромският барон, откривайки Кев свит на кълбо в ъгъла и плачещ, защото бе пребил едно момче, което го молеше да спре. — Ах ти, мекушаво, треперещо куче! Ще ти дам… — И той изпрати един ритник с обутия си в ботуши крак в реброто му… — за всички сълзи, дето си ги пролял. Що за идиот трябва да си, за да плачеш, че си победил. Да плачеш, след като си направил единственото нещо, за което те бива? Кълна се, ще избия мекушавостта от теб, ревящ нещастник такъв. — И той не беше спрял да го рита, докато Кев не изгуби съзнание.

Следващия път, когато преби друго момче, Кев не чувстваше вина. Не чувстваше нищо.

Не съзнаваше, че се е заковал неподвижно, потънал в спомените си, нито че диша тежко, докато Роан не го заговори:

— Хайде, *фрал*.

Като откъсна очи от биещите се момчета, Кев видя състрадание и съчувствие в погледа на другия мъж. Тъмните спомени избледняха. Кев кимна кратко и го последва.

Роан спря пред група шатри, за да попита къде живее жена на име Шури. Отговорите бяха дадени с неохота. Както се очакваше, ромите наблюдаваха Роан и Кев с нескрито подозрение и любопитство. Ромският диалект се поддаваше трудно на интерпретация, смесица от древен ромски и т.нар. „калайджийски жаргон“, използван от градските цигани.

Кев и Роан бяха насочени към една от по-малките шатри, пред чийто вход седеше момче върху захлупено надолу ведро и дялкаше нещо с малък нож.

— Търсим Шури — произнесе Кев на древния език.

Момчето погледна през рамо към шатрата.

— Мами — извика то. — Двама мъже те търсят. Роми, облечени като англичани.

На входа се появи странно изглеждаща жена. Нямаше и пет стъпки на височина, но торсът и главата й бяха едри, лицето тъмно и сбръчкано, а очите блестящи и черни. Кев я позна мигновено. Това наистина бе Шури, която беше само на шестнайсет, когато се беше омъжила за ромския барон. Кев бе напуснал племето малко след това.

Изглежда годините не бяха проявили милост към нея. Навремето момичето беше поразителна красавица, но трудният живот я беше състарил преждевременно.

Въпреки че тя и Кев бяха на почти една и съща възраст, разликата между тях изглеждаше двайсет години.

Тя изгледа Кев без особен интерес. После очите й се разшириха и загрубелите й ръце направиха жест, използван най-често за предпазване от зли духове.

— Кев — прошепна тя.

— Здравей, Шури — произнесе той с усилие и продължи с поздрав, който не бе изричал от детството си: — *Дробой туме Ромале*.

— Призрак ли си? — попита го тя.

Роан го погледна внимателно.

— Кев? — повтори той. — Това ли е племенното ти име?

Кев не му обърна внимание.

— Не съм призрак, Шури. — Той й се усмихна успокоително. — Ако бях, нямаше да порасна, нали така?

Тя поклати глава, очите й се присвиха и го изгледаха подозрително.

— Ако наистина си ти, покажи ми знака.

— Може ли да го направя вътре?

След дълго колебание Шури кимна неохотно и махна на Кев и Роан да влязат.

Кам спря на входа и заговори на момчето.

— Наблюдавай да не откраднат конете ни — каза той — и ще ти дам половин крона. — Не беше сигурен дали конете са застрашени повече от кородите, или от ромите.

— Да, *како* — отвърна момчето, използвайки уважителната форма за по-възрастен мъж.

Като се усмихна мрачно, Кам последва Мерипен в шатрата.

Шатрата беше направена от пръти, забити в земята и извити отгоре, и други поддържащи, привързани към първите с върви. Цялото това нещо бе покрито с груб кафяв плат, закован към дървените ребра. Нямаше столове, нито маси. За един ром подът служеше идеално и за двете цели. Но пък се виждаше една огромна купчина от тенджери и копанки в ъгъла и тънък сламеник, покрит с платно. Вътрешността на шатрата се топлеше от малък огън от въглища, който гореше в трикрака тава. Кам седна по турски край огъня и потисна усмивката си, когато Шури настоя да види татуировката на Мерипен, което провокира многострадален поглед от негова страна. Скромен човек и самотник, Мерипен сигурно роптаеше вътрешно, че трябва да се съблече пред тях. Но стисна челюсти, смъкна наметката и разкопча жилетката си.

Вместо да свали напълно ризата си, той я разкопча и когато тя падна надолу, разкри горната част на гърба и раменете му; мускулите му блестяха като медни. Татуировката леко сепна Кам, който не я бе виждал върху никого другиго, освен върху себе си.

Като си мърмореше нещо на цигански, Шури мина зад Кев да погледне татуировката. Мерипен наведе глава и издиша безшумно.

Веселостта на Кам изчезна, когато видя лицето на Мерипен, безизразно, само леко намръщено. За Кам би било радост и облекчение да срещне някого от своето минало. За Мерипен преживяването представляваше истинско нещастие. Но той го понасяше със стоическо търпение, което трогна Кам. И Кам установи, че не му е приятно да вижда Мерипен толкова уязвим.

След като внимателно разгледа знака, Шури се дръпна и му направи знак да се облече.

— Кой е този мъж? — попита тя и кимна по посока на Кам.

— Един от моята *компания* — промърмори Мерипен. *Компания* беше дума, която се използваше за клан, група, незадължително свързана със семейни връзки. Докато се обличаше, той попита дрезгаво: — Какво стана с племето, Шури? Къде е циганският барон?

— В земята — отвърна жената с явна липса на уважение към съпруга си. — А племето се разпиля, след като видяха онова, което той ти стори, Кев… като ни накара да те оставим да умреш… всичко потръгна зле. Никой не искаше да го последва. *Гаджос* най-накрая го обесиха, след като го хванаха да прави *уафоду лувву*.

— Какво е това? — попита Кам, неспособен да следи акцента й.

— Фалшиви пари — каза Мерипен.

— Преди това — продължи Шури — циганският барон се опита да превърне някои от малките момчета в *ашарибе*, за да изкарват пари по панаирите и по улиците на Лондон. Но нито едно от тях не можеше да се бие като теб и родителите им не можеха да сторят нищо, за да го накарат да спре да ги малтретира. — Умните й тъмни очи се обърнаха към Кам: — Циганският барон наричаше Кев бойно куче — каза тя. — Но към кучетата се отнасяха по-добре, отколкото към него.

— Шури — промърмори Мерипен навъсено. — Не е нужно той да знае…

— Моят съпруг искаше Кев да умре — продължи тя, — но дори ромският барон не би си позволил да го убие открито. Затова оставяше момчето да гладува, караше го да участва в толкова много боеве, без никакви превръзки или мехлеми за раните. Кев не получи нито одеяло, нито сламеник, на който да спи. Ние крадяхме храна и лекарства за него, когато нямаше опасност баронът да ни види. Бедното момче,

нямаше кой да го защити! — Погледът й се върна върху Мерипен: — А и не беше лесно да ти се помогне, когато ти само ръмжеше и се зъбеше. Не каза една дума за благодарност, не се усмихна ни веднъж.

Мерипен мълчеше, беше извърнал лице, когато закопча последното копче на жилетката си.

Кам си помисли, че е добре, дето ромският барон е мъртъв. Защото изпитваше силно желание да намери проклетия мръсник и да му свети маслото. Не му хареса обаче, че Шури е толкова критична към Мерипен. Не че Мерипен беше образец на галантност… но при положение че бе израснал в такава жестока среда, бе истинско чудо, че е бил в състояние да живее като нормален човек.

Семейство Хатауей бяха направили много, за да спасят живота на Мерипен. Но бяха спасили също така и душата му.

— Но защо съпругът ти е изпитвал такава омраза към Мерипен? — попита тихо Кам.

— Ромският барон мразеше всичко, свързано с англичаните. Казваше, че ако някой от племето се свърже някога с някой гаджи, ще го убие.

Мерипен я погледна остро.

— Но аз съм ром.

— Ти си *пошрам*, Кев. Половин *гаджо*. — Тя се усмихна на удивлението му. — Изобщо ли не си предполагал? Ами че ти приличаш на гаджо. Този тесен нос, формата на челюстта.

Мерипен поклати глава, не можеше да каже нищо след това разкритие.

— Мили боже — прошепна Кам.

— Майка ти се омъжила за *гаджо*, Кев — продължи Шури. — Татуировката, която носиш, е гербът на неговото семейство. Но баща ти я изоставил, както белите често правят. А след като повярва, че си умрял, ромският барон каза: сега вече остана само един.

— Само един какво? — успя да прошепне Кам.

— Брат. — Шури отиде до огъня да разбърка тенджерата. — Кев е имал по-малък брат.

Кам усети, че го залива вълна от чувства. Всичко се беше променило изведнъж. Беше прекарал целия си живот, вярвайки, че е сам-самичък на света, а сега се оказваше, че има и друг, който носи неговата кръв. Роднят му брат. Той се обърна към Мерипен, който

едва сега започваше да осъзнава какво означава това. Не мислеше, че новината ще зарадва толкова Мерипен, колкото той се беше зарадвал, но пет пари не даваше.

— Бабата се грижила известно време за децата — продължи Шури. — Но след това започнала да си мисли, че гаджос могат да дойдат и да ги вземат. Може би дори да ги убият. Затова задържала само едното момче, а Кев бил изпратен в нашето племе на грижите на вуйчо си Пов, ромския барон. Сигурна съм, че бабата не е предполагала, че баронът ще го малтретира, иначе не би го направила.

Шури погледна Мерипен.

— Сигурно си е мислила, че след като баронът е силен човек, ще ти бъде добра защита. Но той мислеше за теб с ненавист, защото си наполовина… — Тя спря да си поеме дъх, когато Кам свали сакото и ризата си и й показа ръката си. Татуировката изпъкваше с тъмния си индигов релеф върху кожата му.

— Аз съм неговият брат — каза Кам с леко дрезгав глас.

Погледът на Шури се местеше от единия върху другия мъж.

— Да, виждам — промърмори най-сетне тя. — Не е съвсем същата, но е тя. — Любопитна усмивка изви устните й. — *Девлеса авилай*. Господ ви е събрал.

Каквото и да си мислеше Мерипен за това кой или какво ги е събрало, не го сподели. Вместо това попита кратко:

— Знаеш ли името на баща ни?

Шури изглеждаше разочарована.

— Ромският барон никога не го е споменавал. Съжалявам.

— Не, ти и без това ни помогна много — обади се Кам. — Знаеш ли нещо за това защо *гаджос* може да са искали да…

— Мами — долетя момчешки глас отвън. — Кородите идват.

— Дошли са за конете — каза Мерипен и бързо се изправи. После сложи няколко монети в дланта на Шури. — Късмет и бъди здрава! — каза той.

— *Кукшти бок* — отвърна тя, връщайки му пожеланието.

Кам и Мерипен излязоха бързо от шатрата. Трима кородi се приближаваха. Със сплъстени коси, мръсен тен на лицето, зловонни уста и воня, която предхождаше пристигането им, те приличаха повече на животни, отколкото на хора. Няколко любопитни роми наблюдаваха

от безопасно разстояние. Беше ясно, че не може да се разчита на помощ.

— Е — каза Кам и си пое рязко въздух, — май ще се окаже интересно.

— Кородите обичат ножове — каза Мерипен. — Но не знаят как да ги използват. Остави тази работа на мен.

— Давай тогава — съгласи се Кам.

Един от кородите заговори на диалект, който Кам не можеше да разбере. Но той посочи към коня на Кам, Пуука, който гледаше неспокойно и местеше крака.

— По дяволите — промърмори Кам.

Мерипен отвърна на мъжа с няколко също така неразбираеми думи. И точно както бе предрекъл, кородите протегнаха ръце зад гърбовете си и извадиха назъбени ножове. Мерипен изглеждаше спокоен, но пръстите му се свиха и Кам видя как стойката му се промени в едва доловима готовност за атака.

Кородите нападнаха с груби викове, целейки се в средната и долна част на тялото. Но Мерипен пъргаво се дръпна настрани. С изумителна скорост и с ловкост той стисна ръката на нападателя. Извади го от равновесие, използвайки собствената му инерция. Преди да е минал и миг, Мерипен бе хвърлил противника си на земята, като изви междувременно ръката му. Очевидното счупване на ръката накара всички, дори Кам да се дръпнат. Кородът виеше в агония. Като измъкна ножа от осакатената ръка на мъжа, Мерипен го хвърли на Кам, който инстинктивно протегна ръка и го хвана.

Мерипен изгледа останалите двама короди.

— Кой е следващият? — попита той студено.

Макар думите да бяха произнесени на английски, смисълът им очевидно бе разбран недвусмислено. Те се понесоха без да се обръщат назад, оставяйки ранения си другар да стене и да вие.

— Браво, *фрал* — не се сдържа Кам.

— Тръгваме си — информира го рязко Мерипен. — Преди да са дошли и други.

— Да отидем в хана — предложи Кам. — Имам нужда от едно питие.

Мерипен яхна коня си, без да каже и дума. Като никога двамата с Кам бяха на едно мнение.

* * *

Хановете често се описват като отмора за заети мъже, място за безделници и убежище за тъжни и потиснати. „Хел и Бакит“, намиращ се в едно от известните с лошата си слава лондонски предгрaдия, можеше също така да бъде окачествено и като пристан за престъпниците и пияниците. Беше напълно подходящо за целта на Кам и Кев като място, където двама роми ще бъдат обслужени, без да се пулят срещу тях. Светлата бира беше с добро качество и въпреки че кръчмарите бяха груби, вършеха си добре работата — поддържаха халбите пълни и бършеха пода.

Кам и Кев седнаха на малка маса, осветена от стъклено тумбесто шише, сложено в един свещник с лой, която се стичаше по червеникавите му страни. Кев изпи половин халба, след което я остави на масата. Рядко пиеше нещо друго, освен вино, и то с мярка, не обичаше да губи контрол, нещо, което пиенето влечеше след себе си.

Кам, обаче, пресуши своята чаша. Облегна се назад в стола и огледа Кев със слаба усмивка.

— Винаги съм се забавлявал от неспособността ти да пиеш — отбеляза той. — Един ром с твоя ръст би трябвало да може да пресуши четвърт буре, ако се напъне. А сега, след като се разкри, че си и половин ирландец… това е непростимо, *фрал*. Ще трябва да поработиш над пияческите си умения.

— Не трябва да съобщаваме това на никого — каза му мрачно Кев.

— За това, че сме братя? — Кам изглежда изпита удоволствие от явното трепване на Кев. — Не е чак толкова лошо да си половин *гаджо* — каза той меко и се подсмихна на изражението му. — То определено обяснява защо и двамата сме намерили пристан, докато повечето роми избират вечното скиталчество. Ирландското в нас…

— Нито… една… дума — натъртено произнесе Кев. — Дори пред семейството.

Кам изтрезня малко.

— Не пазя тайни от съпругата си.

Кам като че ли се замисли над това, гледайки през един от тесните прозорци на таверната. Улиците бяха препълнени с

амбулантни търговци, колелата на количките им тракаха по паважа. Виковете им се носеха във въздуха, докато се опитваха да заинтригуват клиентите с кутии за бонета, играчки, кибритени клечки, чадъри и метли. От отсрещната страна на улицата прозорецът на един месарски магазин блестеше в пурпурно червено и бяло с прясно нарязано месо.

— Мислиш ли, че семейството на баща ни още може да иска да ни убие? — попита Кам.

— Възможно е.

Кам разсеяно потърка ръкава си на мястото, където се намираше татуировката му.

— Съзнаваш ли, че всичко това — татуировките, тайните, разделянето ни един от друг, кръщаването ни с различни имена, нямаше да се случи, ако баща ни беше човек с достойнство. Защото иначе *гаджос* не биха проклели две деца, които са мелези. Питам се защо ли е изоставил майка ни. Питам се…

— Пет пари не давам.

— Мисля да прегледам отново църковните регистри за раждане. Може би баща ни…

— Недей. Остави нещата каквито са.

— Да оставя лъжата? — Кам го погледна невярващо. — Наистина ли искаш да игнорираш онова, което днес разбрахме? Да игнорираш това, че сме братя?

— Да.

Като клатеше бавно глава, Кам завъртя един от златните пръстени на ръцете си.

— След днес, братко, те разбирам много по-добре. Начина, по който…

— Не ме наричай така.

— Ясно ми е, че след като си израснал като животно в капан не е възможно да изпитваш благи чувства към човешката раса. Съжалявам, че ти си бил лишеният от късмет с изпращането ти при вуйчо ни. Но това не бива да ти пречи да водиш сега пълноценен живот. Да разбереш кой всъщност си.

— Дори да разбера кой съм, това няма да ми даде онова, което искам. Нищо няма да ми даде. Така че няма смисъл.

— И какво искаш? — попита Кам меко.

Кев стисна здраво устни и погледна Кам.

— Не можеш дори да се заставиш да го кажеш? — предизвика го той. Когато брат му продължи да мълчи упорито, Кам му подаде оставената на масата халба. — Ще я довършиш ли?

— Не.

Кам я надигна и я пресуши на няколко глътки.

— Знаеш ли — отбеляза той горчиво, — много по-лесно е човек да управлява клуб, пълен с пияници, комарджии и какви ли не престъпници, отколкото да си има работа с теб и семейство Хатауей. — Той остави халбата и изчака малко, преди да попита тихо: — Подозираше ли нещо? Мислил ли си, че връзката между нас може да е толкова близка?

— Не.

— А аз да, мисля, че дълбоко в себе си съм го чувствал. Винаги съм знаел, че не би трябвало да съм сам.

Кев го изгледа мрачно.

— Това нищо не променя. Не съм ти семейство. Между нас няма връзка.

— Кръвта все пак е нещо — отвърна предпазливо Кам. — И тъй като останалите от рода ми са изчезнали, ти си всичко, което имам, *фрал*. Само се опитай да се отървеш от мен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уин слизаше по главното стълбище на хотела, а един от слугите на Хатауей я следваше на близко разстояние.

— Внимателно, госпожице Хатауей — предупреди я той. — Едно подхлъзване, и можете да си счупите врата на тези стъпала.

— Благодаря, Чарлз — каза тя, без да променя скоростта. — Но не бива да се тревожите. — Беше достатъчно свикнала с изкачването и слизането по стълбища в клиниката във Франция като част от ежедневните упражнения. — Трябва да ви предупредя, Чарлз, че увеличавам крачка.

— Да, госпожице — каза той, звучейки недоволно. Чарлз беше по-як, но не обичаше ходенето. Макар да служеше от години, Хатауей нямаха желание да го уволнят, преди той да поиска да се пенсионира.

Уин му се усмихна.

— Само до Хайд парк и обратно, Чарлз.

Когато наближиха входа на хотела, Уин видя висок, тъмен силует да пресича фоайето. Беше Мерипен, гледаше мрачно и разсеяно, навел надолу глава. Тя не можа да потисне вълната на удоволствие, която премина през нея при вида на този красив, зъл звяр. Той стигна до стълбите, погледна нагоре и изражението му се промени, когато я видя. В очите му се мярна копнеж, но той успя да го потуши. Но този кратък блясък накара настроението й да скочи неимоверно.

След сцената тази сутрин и изпадането му в яростна ревност, Уин се беше извинила на Джулиан. Докторът беше по-скоро развеселен, отколкото разстроен.

— Той е точно такъв, какъвто го описа — беше казал Джулиан, добавяйки мрачно: — Само че в още по-голяма стенен.

„В още по-голяма степен“ беше дума, подхождаща на Мерипен, помисли си тя. В него нямаше нищо, което можеше да се омаловажи. А в момента изглеждаше по-скоро като мрачен престъпен герой от сензационен роман. От онези, които бяха винаги побеждавани от русокосия герой.

Дискретните погледи на дамите във фоайето, които присъствието на Мерипен привлече, доказаха, че Уин не е единствената, хипнотизирана от него. Модерното облекло му приличаше. Той носеше добре скроения костюм без следа от смущение, сякаш не го бе грижа дали е облечен като джентълмен, или като докер от пристанището. И понеже го познаваше добре, знаеше, че наистина не го интересува.

Тя спря и изчака с усмивка, докато той се приближи. Погледът му се плъзна по нея, без да пропуска подробност от простата розова рокля за разходка и подхождащия жакет.

— Сега си облечена — отбеляза Мерипен, сякаш бе изненадан, че не се разхожда гола из фоайето.

— Това е рокля за разходка — отвърна тя. — Както виждаш, излизам да глътна малко въздух.

— Кой те придружава? — попита той, макар добре да виждаше слугата, който стоеше на няколко крачки.

— Чарлз — отвърна тя.

— *Само* Чарлз? — Мерипен изглеждаше обиден. — Нуждаеш се от по-голяма защита.

— Ще се разходим само до Мраморната арка — каза тя развеселена.

— Да не си си изгубила ума, жено? Имаш ли представа какво може да ти се случи в Хайд парк? Има крадци, джебчии, невероятни мошеници и гангстери, които са готови да оскубят едно малко гълъбче като теб.

Чарлз се обади:

— Може би господин Мерипен има право, госпожице Хатауей. Доста е далече, пък и никой не знае…

— Да не би да предлагаш да дойдеш вместо него? — обърна се Уин към Мерипен.

Както и очакваше, той неохотно промърмори.

— Така мисля да направя… пред алтернативата да те гледам да се шляеш по улиците на Лондон и да изкушаваш всеки престъпник, който те види. — Той се намръщи към Чарлз. — Не е нужно да идваш с нас. Ще ми дойде много, ако трябва да наглеждам и теб.

— Да, сър — отвърна с благодарност слугата и се върна по стъпалата с далеч по-голям ентусиазъм, отколкото бе слязъл.

Уин хвана под ръка Мерипен и усети стягането на мускулите му. Нещо го тревожеше, осъзна тя. Нещо далеч по-важно от костюма й или предстоящата разходка до Хайд парк.

Те излязоха от хотела, широките крачки на Мерипен лесно се нагодиха към нейните бързи стъпки. Тя се опита да звучи естествено и весело.

— Колко хладен и свеж е въздухът днес.

— Замърсен е от пушек на въглища — каза той, насочвайки я да заобиколи една локва, сякаш щеше да е смъртоносно опасно, ако си намокреше краката.

— Всъщност усещам силен мирис на пушек откъм сакото ти. Както и цигарен дим. Къде ходихте двамата с господин Роан тази сутрин?

— До един циганski катун.

— По каква причина? — поиска да знае Уин. При Мерипен не беше лесно да измъкнеш нещо.

— Роан предполагаше, че можем да разберем нещо за моето племе.

— Така ли стана? — меко го попита тя, знаейки, че темата е болезнена за него.

Мускулът му под ръката й леко трепна.

— Не.

— Да, разбрали сте. Точно затова си толкова мрачен.

Мерипен я погледна и видя как внимателно го следят очите й. Въздъхна.

— В моето племе имаше едно момиче, което се казваше Шури…

Уин усети, че я пробожда ревност. Момиче, което е познавал и за което никога не беше споменавал. Може би не му е била безразлична.

— Намерихме я днес в катуна — продължи Мерипен. — Едва я познах. Някога беше много красива, но сега изглежда много по-стара за възрастта си.

— О, това е лошо — каза Уин, като се опитваше да звучи любезно.

— Съпругът й, циганският барон, ми беше вуйчо. Той беше… не беше добър човек.

Това едва ли бе изненадващо, като се имаше предвид състоянието на Мерипен, в което Уин го беше видяла за първи път.

Ранен, изоставен и толкова освирепял, че беше ясно, че е живял като скот.

Тя усети, че я изпълва състрадание и нежност. Искаше й се да са на някакво тайно място, където да го накара да й разкаже всичко. Искаше й се да го прегърне, не като любовник, а като любим приятел. Сигурно мнозина биха сметнали за нелепо желанието й да защити мъж, който изглеждаше толкова неуязвим. Но под тази твърда и непроницаема фасада, Мерипен криеше невероятна чувствителност и нежност. Тя знаеше, че е така. Знаеше също така, че той по-скоро би умрял, отколкото да го признае.

— Господин Роан каза ли на Шури за татуировката си? — попита Уин. — Че е идентична на твоята.

— Да.

— И какво каза Шури?

— Нищо. — Отговорът му беше прекалено бърз.

Двама улични продавачи, единият с връзка кресон в ръка, а другият с чадъри, ги приближиха обнадеждени. Но един поглед на Мерипен ги накара да отстъпят, безстрашно хвърляйки се в трафика от файтони, каруци и коне, за да минат от другата страна на улицата.

Уин не каза нищо в продължение на минута-две, само държеше ръката на Мерипен, докато той я водеше раздразнено напред и мърмореше „Не стъпвай тук“ или пък „Мини оттук“, „Тук внимавай“, сякаш ако стъпеше на счупено или неравно паве, щеше да се нарани.

— Кев — възрази тя накрая. — Не съм чуплива.

— Знам го.

— Тогава, моля те, не се дръж с мен така, сякаш съм от стъкло и ще се счупя.

Мерипен промърмори нещо, че улиците не били подходящи за нея. Били прекалено неравни. Прекалено мръсни.

Уин не се сдържа и се засмя.

— За бога! Ако тези улици бяха павирани със злато и по тях се носеха ангели, сигурно пак щеше да кажеш, че са неравни и мръсни за мен. Трябва да се отървеш от този си навик да ме пазиш непрекъснато.

— Не и докато съм жив.

Уин замълча, стискайки ръката му по-здраво. Страстта, скрита под грубите, обикновени думи я изпълни с неописуемо удоволствие.

Толкова лесно успяваше да стигне той до най-дълбоките кътчета на сърцето й.

— Не бива да ме поставяш на пиедестал — каза тя накрая.

— Ти не си на пиедестал. Ти си… — Но той се спря по средата на думата и поклати глава, сякаш беше безкрайно изненадан, че го е изрекъл. Каквото и да се беше случило този ден, го беше накарало да изгуби самообладание.

Уин се запита какво ли може да е казала Шури. Може би нещо за връзката между Кам Роан и Мерипен…

— Кев. — Тя забави крачка, принуждавайки го да се движи по-бавно. — Още преди да тръгна за Франция имах предчувствие, че тези татуировки са доказателство за тясна връзка между теб и господин Роан. Заради болестта си имах малко неща, с които да се занимавам, така че наблюдавах хората около себе си. Забелязах неща, които никой друг нямаше времето да схване, или за които да мисли. Освен това винаги съм била по специален начин привързана към теб.

Тя му хвърли бърз кос поглед, който показваше, че той не мисли така. Той не искаше да бъде разбран или наблюдаван. Искаше да стои в безопасност в бронираната си самота.

— И когато срещнах господин Роан — продължи Уин с небрежен тон, сякаш водеха най-обикновен разговор, — бях изумена от многото прилики между вас двамата. Начинът, по който накланя главата си, полуусмивката му… жестикулациите… всичко това бях виждала у теб. И си помислих: *„Не бих се изненадала, ако някой ден науча, че двамата са… братя“*.

Мерипен спря напълно. Обърна лице към нея, застанал на улицата, докато останалите пешеходци ги заобикаляха, възмутени, че са блокирали пътя. Уин погледна в горещите му тъмни очи и невинно сви рамене, чакайки отговора му.

— Невероятно — промърмори той.

— Невероятни неща се случват непрекъснато — каза Уин. — Особено на нашето семейство. — Тя продължи да го гледа, като се мъчеше да разчете изражението му. — Брат ли ти е?

Кев се поколеба. Шепотът му беше толкова тих, че тя едва го чу.

— По-малкият ми брат.

— Толкова се радвам за теб. За двама ви. — Тя му се усмихваше, докато накрая и неговите устни се извиха в слаба усмивка.

— А аз не.

— Някой ден и ти ще се радваш.

След малко той мушна ръката й под своята и те закрачиха отново.

— Щом ти и господни Роан сте братя — каза Уин, — значи си наполовина *гаджо*. Какъвто е той. Съжаляваш ли за това?

— Не, аз… — Той направи пауза, замислен над откритието. — Всъщност не бях толкова изненадан, колкото трябваше да бъда. Винаги съм чувствал, че съм ром, но и… някакъв друг.

Уин разбра неизреченото. За разлика от Роан, той не бързаше да се запознае с другата си идентичност, онази голяма част от него, която беше толкова неосъзната.

— Ще кажеш ли за това на семейството? — попита го тя нежно. Като познаваше Мерипен, беше сигурна, че ще иска да запази информацията, докато направи спокойно всичките си изводи.

Той поклати глава.

— Има въпроси, на които първо трябва да намеря отговорите. Включително защо бащата, който ни е създал, е искал да ни убие.

— *Искал е да ви убие?* Мили боже, но защо?

— Предполагам, че е свързано до голяма степен с наследство. С тези *гаджос*… обикновено накрая винаги нещата опират до пари.

— Толкова е жестоко. — Уин стисна по-здраво ръката му.

— Имам основания да го мисля.

— Но имаш също така основания и да си щастлив. Днес си открил брат си. И си разбрал, че си наполовина ирландец.

Това изтръгна от него недоволно боботене.

— И *това* трябва да ме прави щастлив?

— Ирландците са забележителни хора. Виждам го и в теб: любовта ти към земята, силата ти…

— Любовта ми към кавгите.

— Да. Ами, може би трябва да продължиш да потискаш тази част.

— За да бъда половин ирландец — каза той, — ще трябва да съм по-голям пияница.

— И да си далеч по-сладкодумен.

— Предпочитам да говоря само тогава, когато имам какво да кажа.

— Хм. Това не е нито ромска, нито ирландска черта. Може би имаш и друга част, която още не си разкрил.

— Мили боже. Надявам се да не е така. — Но той се усмихна и Уин усети да я обливат топли вълни.

— Това е първата истинска усмивка, която съм видяла у теб, откак се върнах — каза тя. — Трябва да се усмихваш повече, Кев.

— Нима?

— О, да. Полезно е за здравето. Д-р Хароу казва, че веселите му пациенти се оправят по-бързо от вечно киселите.

Споменаването на д-р Хароу накара слабата усмивка на Мерипен да изчезне.

— Рамзи казва, че си станала много близка с него.

— Д-р Хароу ми е приятел — призна тя.

— Само приятел?

— Да, засега. Би ли възразил той да ме ухажва?

— Разбира се, че не — промърмори Мерипен. — Какво право имам да възразявам?

— Изобщо нямаш. Освен ако нямаш някакъв личен интерес, какъвто ти определено нямаш.

Тя почувства вътрешната битка в него да й признае. Битка, която той изгуби, когато произнесе рязко:

— Далече съм от мисълта да ти забранявам храна, ако проявяваш апетит към нея.

— Сравняваш д-р Хароу с храна? — Уин се насили да потисне доволната си усмивка. Малката проява на ревност беше като балсам за душата й. — Уверявам те, че съвсем не е скучен. Той е състоятелен човек с характер.

— Той е един бледолик *гаджо* с воднисти очи.

— Много е привлекателен. А очите му изобщо не са воднисти.

— Позволи ли му да те целуне?

— Кев, намираме се на обществено място!

— Позволи ли му?

— Веднъж — призна тя и го изчака да смели информацията. Той се намръщи свирепо и заби очи в тротоара пред тях. Когато стана ясно, че не се кани да каже нищо, Уин се осмели да произнесе: — Беше жест на привързаност.

Не последва никакъв отговор.

Инатливо говедо, помисли си тя раздразнено.

— Не беше като твоите целувки. Освен това никога не сме… — Тя усети, че я залива червенина. — Никога не сме правили нищо подобно на онова, което ти и аз… онази вечер…

— Не бива да го обсъждаме.

— Защо да можем да обсъждаме целувките на д-р Хароу, а твоите не?

— Защото моите целувки няма да доведат до ухажване.

Това я нарани. Освен това я объркa и разстрои. Преди да са казали или направили още нещо, Уин реши да принуди Мерипен да признае защо не би я ухажвал. Но не тук, не сега.

— Ами, наистина имам късмет да ме ухажва д-р Хароу — каза тя, като се опита тонът й да звучи прагматично. — На моята възраст е време да помисля за брак сериозно.

— На твоята възраст?! — присмя се той. — Ами че ти си само на двайсет и пет.

— На двайсет и шест. А дори и да бях на двайсет и пет, пак съм достатъчно възрастна. Изгубих няколко години… може би най-хубавите заради болестта си.

— Сега си по-красива от всякога. Човек трябва да е луд или сляп, за да не те желае. — Комплиментът не беше направен спокойно, а с мъжка прямота, която я накара да се изчерви още повече.

— Благодаря, Кев.

Той я погледна внимателно.

— Искаш да се омъжиш?

Предателското й сърце направи няколко болезнени удара, защото първоначално си помисли, че пита: „Искаш ли да се омъжиш за мен?“. Но не, той я питаше за мнението й за брака като… както баща й, който се занимаваше с наука, би казал, като „концептуална структура с потенциал за реализация“.

— Да, разбира се — отвърна тя. — Искам деца, които да обичам. Искам съпруг, с когото заедно да остареем. Искам свое собствено семейство.

— И Хароу казва сега, че всичко това е възможно?

Уин се поколеба малко.

— Да, напълно възможно.

Но Мерипен я познаваше твърде добре.

— Какво не ми казваш?

— Достатъчно добре съм, за да правя всичко, което реша — отговори тя твърдо.

— Той какво…

— Не желая да го обсъждам. Ти си имаш своите забранени теми, аз също си имам моите.

— Знаеш, че ще разбера — каза той тихо.

Уин не обърна внимание на думите му, хвърляйки поглед към парка отсреща. Очите й се разшириха, когато видя нещо, което не е било там, преди да замине за Франция… голяма, величествена структура от стъкло и желязо.

— Това ли е Кристалният дворец? О, това трябва да е. Толкова е красив… много повече, отколкото гравюрите, които съм виждала.

Сградата, която заемаше повече от девет акра, помещаваше международно изложение на изкуство и наука, наречено Великата изложба. Уин беше чела за нея във френските вестници, които уместно я бяха определили като едно от големите чудеса на света.

— Кога я завършиха? — попита тя и ускори крачки към блестящата сграда.

— Няма и месец.

— Влизал ли си вътре? Видя ли изложбите?

— Посетих я веднъж — каза Мерипен, усмихвайки се на ентусиазма й. — Разгледах няколко изложби, но не всичките. Ще отнеме три и повече дни човек да види всичко.

— В коя част ходи?

— В онази, която е свързана предимно с машини.

— Наистина ми се иска да разгледам макар и малка част от нея — каза тя замислено, загледана в тълпите, които влизаха вътре. — Ще ме заведеш ли?

— Няма да ти стигне времето за нищо. Вече е следобед. Ще те доведа утре.

— Сега. *Моля те.* — Тя го задърпа нетърпеливо. — О, Кев, не ми отказвай.

Когато я погледна, Мерипен бе толкова красив, че тя усети прекрасна болка в стомаха си.

— Как бих могъл да ти откажа? — поклати глава той.

Двамата тръгнаха към издигащия се свод на Кристалния дворец, платиха по шилинг за всекиго на администратора и Уин възхитено се огледа. Движещата сила на индустриалния дизайн бе принц Албърт, далновиден и мъдър мъж. В малката брошура, която получиха на входа заедно с билетите, пишеше, че сградата е конструирана от повече от хиляда железни колони и триста хиляди стъкла. Някои от тях бяха достатъчно високи, за да оградят израснали брястови дървета. Общо сградата съдържаше сто хиляди сбирки от цял свят.

Изложбата имаше както обществена, така и научна стойност. Тя даваше възможност на хората от всички класи и религии да се смесят и да общуват под покрива й по начин, който се случва рядко. Хора с различно облекло и вид се тълпяха в залите и коридорите.

Една модерно облечена група чакаше в централната секция на Кристалния дворец. Изглежда никой от тях не проявяваше интерес към онова, което ги заобикаляше.

— Какво чакат тези хора — попита тя.

— Нищо. — Мерипен сви рамене. — Тук са, за да ги видят. Когато идвах преди, също имаше такива. Не че разглеждат нещо. Само стоят и се перчат.

Уин се разсмя.

— Е, какво, ще разглеждаме ли изложбата, или ще се преструваме, че им се възхищаваме?

Мерипен й подаде малката брошурка.

След като огледа списъка с изложенията, Уин каза решително:

— Тъкани и платове.

Той я придружи през претъпкания с хора остъклен коридор и двамата влязоха в зала с удивителни размери. Въздухът бе изпълнен от звуците на тъкачни и текстилни машини, по пода имаше навити на рула килими. Остър мирис на вълна и боя пареше ноздрите. Стоки от Кидърминстър, Америка, Испания, Франция и Ориента изпълваха залата с разноцветни нюанси. Гладко тъкани, с възли и мъхести, изправени в топове, преметнати или закачени на куки, бродирани, плетени… Уин свали ръкавиците си и прокара ръце по великолепните мостри.

— Мерипен, виж това! — възкликна тя. — Килим „Уилтън“. Подобен на брюкселски, само че вълната е подстригана. Мек е като кадифе, нали?

Представителят на фабриката, който стоеше наблизо, каза:

— „Уилтън“ стана много по-достъпен в последно време, тъй като сме в състояние да го произведем на парен тъкачен стан.

— Къде се намира фабриката? — попита Мерипен и прокара ръка по меката повърхност. — В Кидърминстър, предполагам?

— Там, а също и в Глазгоу.

Докато мъжете обсъждаха производството на килими на новия вид станове, Уин се придвижи нататък по редицата от мостри. Имаше още машини, които поразяваха с големината и сложността си, някои създадени за тъкане на платове, други за отпечатване на щампи върху платовете, трети за предене на вълнена и камгарна прежда. Една от тях се използваше за демонстрация на това как за в бъдеще ще се механизира пълненето на матраците и възглавниците.

Гледайки очарована, Уин усети, че Мерипен се приближи и застана до нея.

— Питам се дали няма да настъпи ден, когато всичко в света ще се прави от машини? — каза му тя.

Той се усмихна.

— Ако ни остане време, ще те заведа да видиш селскостопанската изложба. Ще видиш машини, с които може да се сее два пъти по-бързо и с два пъти по-малко труд, отколкото на ръка. Вече поръчахме една вършачка за работниците в имението Рамзи… Ще ти я покажа, като стигнем там.

— Искаш да кажеш, че одобряваш тези технологии предварително? — попита го Уин с известна изненада.

— Да, защо?

— Ромите не вярват в такива неща.

Той сви рамене.

— Не знам в какво вярват ромите, но не мога да игнорирам прогреса, който ще подобри живота. Механизацията ще улесни снабдяването на хората с дрехи, храна, сапун… дори с килими за пода.

— Ами какво ще стане с онези, които ще изгубят препитанието си с въвеждането на механизацията?

— Ще се създадат нови индустрии и нови работни места. Защо да караш човек да се труди безсмислено, ако можеш да го изучиш как да произвежда повече и по-добре?

Уин се усмихна.

— Говориш като реформист — прошепна тя закачливо.

— Икономическата промяна винаги е съпроводена с обществена промяна. Никой не може да спре този процес.

Колко прогресивен ум има, помисли си Уин. Баща й щеше да е щастлив да види в какво се е преобразило малкото ранено циганче.

— Ще се изисква огромна работна сила, за да се поддържа тази индустрия — продължи тя. — Мислиш ли, че достатъчно селяни ще искат да отидат в Лондон и в другите градове…

Тя бе прекъсната от силно пухтене и няколко вика на изненада от посетителите наоколо. Плътен, разтърсващ порив разлюля въздуха. Изглежда машината за пълнене на възглавници се бе развалила, изпращайки вихрушка от пух навсякъде.

Мерипен реагира бързо, съблече сакото си и го наметна върху Уин, след което притисна кърпичката си върху носа и устата й.

— Дишай през нея — промърмори той и я поведе през стаята. Тълпата се пръсна, някои кашляха, други ругаеха, трети започнаха да се смеят, когато белият пух започна да се сипе навсякъде. Понесоха се възгласи на възхищение от децата, които бяха дошли от съседната зала, танцуваха и подскачаха, опитвайки се да уловят носещите се из въздуха перушини.

Мерипен не спря, докато не стигнаха до друга зала, в която се намираше секция „Тъкани“. Огромни дървени и стъклени сандъци бяха приютили сбирка от платове, които течаха като река. От стените висяха кадифета, брокати, коприни, памук, муселин, вълна, всевъзможни материи, създадени за дрехи, тапицерии или завеси. Платовете бяха подредени във вертикални топове, прикрепени към още изложбени стени, които оформяха тъмни коридори.

Подавайки глава изпод сакото на Мерипен, Уин му хвърли поглед и започна да се смее. Бял пух покриваше черната му коса и дрехите му като току-що паднал сняг.

Тревогата върху лицето му бе заменена от смръщване.

— Исках да те попитам дали си вдишала от пухения прах — каза той. — Но ако съдя по звуците, които издаваш, дробовете ти са чисти.

Уин не можа да отговори, смееше се прекалено силно.

Когато Мерипен прокара ръка през къдриците си, перушината се заплете още повече.

— Недей — опита се тя да спре смеха си. — Няма да… Позволи ми да ти помогна, само влошаваш положението… а разправяше, че аз съм гълъбче, което щели да оскубят… — Като се кикотеше, тя го хвана за ръката и го замъкна в един от коридорите, където да не бият на очи.

— Чакай да те оправя, преди някой да ни е видял. О, прекалено си висок за мен… — Тя го накара да седне до нея на пода и да наведе глава. После коленичи, събирайки фустите си. Разкопча бонето си и го остави настрана.

Мерипен гледаше лицето й, докато тя се опитваше да махне перушината от косата му.

— Не вярвам да ти е приятно — промърмори той.

— Глупчо. Целият си в пух, това не може да не ме забавлява. — Всъщност беше истина. Той изглеждаше толкова… ами, очарователен, коленичил и намръщен, като се опитваше да не мърда, за да не й пречи. Беше приятно да си играе с гъстата му коса, което при други обстоятелства той не би й позволил. Тя продължаваше да бърбори, неспособна да спре.

Но минутите се нижеха, смехът й постепенно утихна и тя се почувства успокоена и почти като в сън. Звуците от тълпите бяха заглушени от кадифетата, които се спускаха навсякъде около тях като завеси от облаци и мъгла.

Очите на Мерипен излъчваха странен тъмен блясък, очертанията на лицето му бяха строги и красиви. Той приличаше на някакво опасно езическо създание, изплувало в потаен вещерски час.

— Почти свърших — прошепна Уин, макар отдавна да бе приключила. Пръстите й стояха заровени в косата му.

Толкова живи, толкова тежки, подстриганите къдрици приличаха на кадифе върху врата му.

Дъхът й секна, когато Мерипен помръдна. Отначало си помисли, че иска да се изправи на крака, но той я придърпа по-близо и взе главата й в ръце. Устата му беше толкова близо, дъхът му приличаше на пара върху устните й.

Тя бе слисана от проявената несдържаност, от дивата хватка на ръцете му. Изчака, заслушана в тежкото му гневно дишане, неспособна да разбере какво го е провокирало.

— Нямам нищо, което да ти предложа — произнесе той най-накрая гърлено. — Нищо.

Устните й бяха сухи. Тя ги навлажни с език и се опита да говори, въпреки че трепереше.

— Имаш себе си — прошепна.

— Не ме познаваш. Мислиш си, че ме познаваш, но не е така. Нещата, които съм направил, нещата, които съм способен да направя… ти и семейството ти познавате живота само от книгите. Ако можеше да разбереш…

— Направи така, че да разбера. Кажи ми. Кажи ми кое е толкова ужасно, че трябва да ме държи далеч от теб.

Той поклати глава.

— Тогава спри да тормозиш и двама ни — каза тя несигурно. — Остави ме или ми позволи да си отида.

— Не мога — отвърна рязко той. — Не мога, по дяволите. — И преди тя да е издала и звук, той я целуна.

Сърцето й заби силно и тя се обърна към него с глух, отчаян стон. Ноздрите й се изпълниха с миризма на пушек и на мъж, миризма на есенна пръст, която идваше от него. Устните му се стрелнаха към нейните, тласкани от първичен глад, езикът му заора дълбоко, търсейки трескаво. Те останаха коленичили, прегърнати още по-силно. И всяко местенце, до което устните му се докосваха, я болеше. Искаше да почувства кожата му, мускулите му, свити и стегнати под нейните ръце.

Желанието пламна диво и яростно, изтласквайки напълно здравия разум. Ако я притиснеше назад, сред всичките тези кадифета и… Тя си помисли, че иска тялото й да го приеме в себе си и пламна под дрехите си, докато пълзящата горещина я накара да се сгърчи. Устата му търсеха шията й и тя отметна глава, за да го улесни. Той почувства пулса й и езикът му откри уязвимото местенце, което я накара да ахне.

Като повдигна ръце към лицето му, тя обхвана с пръсти челюстта му и усети как острите косъмчета на брадата му драскат кожата на дланите й. Насочи устата му отново към своята. Изпълни я удоволствие и миг след това бе заслепена от тъмнината и насладата да го усеща навсякъде около себе си.

— Кев — прошепна между целувките. — Обичала съм те толкова заради…

Той затисна устата ѝ с неговата отчаяно, сякаш можеше да задуши не само думите, но и самата емоция. Грабеше колкото е възможно по-дълбоко вкуса ѝ, твърдо решен да не остави нито един милиметър непревзет. Тя се притисна силно към него, тялото ѝ се напрягаше с незатихващи тръпки, ушите ѝ свистяха от страст. Той бе всичко, което някога бе искала, всичко, от което имаше нужда.

От гърлото ѝ се откъсна остър стон, когато той я блъсна назад, разкъсвайки горещия неизбежен контакт между телата им.

Известно време никой от тях не помръдна, и двамата се опитваха да възстановят равновесието. И когато блясъкът на желанието избледня, Уин го чу да казва дрезгаво:

— Не мога да бъда насаме с теб. Това не трябва да се случва отново.

Това, реши тя гневно, не можеше да се понася. Мерипен отказваше да признае чувствата си към нея и не обясняваше защо. В края на краищата тя заслужаваше повече доверие от негова страна.

— Много добре — произнесе сковано и се опита да се изправи на крака. Когато той я последва и протегна ръка към нея, тя нетърпеливо отблъсна ръката му. — Не, не искам помощ. — Започна да изтръсква полите си. — Ти си напълно прав, Мерипен. Наистина не трябва да оставаме заедно насаме, тъй като предварително се знае какъв ще е резултатът и как ще завърши всичко: ти ми даваш аванси, аз ти отговарям, след което ти ме отблъскваш. Само че аз не съм кукла на конци, Кев.

Той се наведе да вземе бонето ѝ и ѝ го подаде.

— Знам, че не си…

— Казваш ми, че не те познавам — произнесе тя разгневено. — Вероятно не ти е минавало през ума, че ти също не ме познаваш. Представяш си, че знаеш коя съм аз, нали? Но аз се промених през изминалите две години. Можеше поне да направиш опит да разбереш в каква жена съм се превърнала. — Тя стигна до края на коридора и излезе на двора.

Мерипен я последва.

— Къде отиваш?

Уин почувства удовлетворение като го видя толкова разстроен и отчаян от тръгването ѝ.

— Отивам си. Прекалено съм ядосана, за да се наслаждавам на някаква изложба в този момент.

— Трябва да вървиш в обратната посока.

Уин не каза нищо, когато Мерипен я изведе от Кристалната палата. Никога не се беше чувствала толкова разстроена и раздразнена. Родителите й винаги казваха, че сприхавостта се дължи на увеличена функция на далака, но Уин нямаше опита да прецени, че лошото й настроение има далеч по-различен източник от далака. Единственото, което знаеше, беше, че Мерипен изглеждаше също тъй ядосан, докато крачеше до нея.

Дразнеше я освен това, че не беше произнесъл и дума. А също така, че крачеше с широка крачка редом, и когато тя започна да се задъхва от бързината, той не изглеждаше да проявява ни най-малко усилие.

Чак когато стигнаха до хотел „Рътлидж“, Уин наруши мълчанието. Достави й удоволствие, че гласът й прозвуча толкова хладно и овладяно:

— Нека бъде както го искаш, Кев. От сега нататък отношенията ни ще бъдат платонични и приятелски. Нищо повече. — Тя спря на първото стъпало и погледна към него сериозно. — Беше ми дадена рядка възможност… втори шанс за живот. И възнамерявах да се възползвам максимално от него. Няма да хабя повече чувствата си за мъж, който не ги иска, или няма нужда от тях. Няма повече да ти досаждам.

* * *

Когато Кам влезе в спалнята им, завари Амелия да стои пред купчина пакети и кутии, превързани с панделки и коприна и всякакви там женски джунджурии. Тя се обърна със стеснителна усмивка, когато го видя да затваря вратата и сърцето й трепна. С разкопчана около врата риза без яка, с почти котешко тяло с гъвкава мускулатура, с чувственото си лице той излъчваше мъжествена красота. Не много отдавна, тя не си бе представяла, че изобщо може да бъде омъжена, още по-малко пък за *такова екзотично създание*.

Погледът му се плъзна по нея, разтвореният й розов халат разкриваше долната й риза и голите й бедра.

— Виждам, че турът по магазините е бил успешен.

— Не знам какво ми стана — отвърна Амелия с намек за извинение. — Знаеш, че никога не съм била екстравагантна. Исках да си купя само носни кърпички и няколко чифта чорапи. Но… — Тя направи неуверен жест към пакетите с покупки. — Явно съм била в някакво странно състояние днес.

По тъмното му лице се разля усмивка.

— Казвал съм и ти преди, любов моя, харчи колкото искаш. Няма да ме разориш, колкото и да се опитваш.

— За теб също купих някои неща. — Тя се разрови из купчината. — Няколко вратовръзки и книги, както и френски сапун за бръснене… макар да трябваше да го обсъдя преди това с теб…

— Да обсъдиш какво? — Кам се приближи иззад нея и я целуна отстрани по шията.

Амелия простена, усетила горещия му дъх, и почти забрави какво му казва.

— Бръсненето ти — произнесе тя неопределено. — Брадите напоследък стават доста модни. Мисля, че трябва да опиташ да си пуснеш козя брадичка. Ще изглеждаш много елегантен и… — Гласът й секна, когато той спусна устните си по шията й.

— Това може да се уреди — промърмори той и се засмя, когато тя потръпна.

Кам внимателно обърна лицето й към себе си и погледна в очите й. В него имаше нещо различно, помисли си тя. Нещо уязвимо, което никога до този момент не бе съзирала.

— Кам — подзе тя внимателно, — как се развиват нещата с Мерипен?

Кехлибарените очи бяха меки и пълни с възхищение.

— Доста добре. Имам една тайна, *мониша*. Да ти я кажа ли? — Той отново я привлече към себе си, обви ръце около нея и прошепна в ухото й.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Онази вечер Кев беше в отвратително настроение по много причини. И най-вече защото Уин изпълняваше заканата си. Държеше се подчертано *приятелски* с него. Любезно, учтиво, мило. А той нямаше какво да стори, още повече че тъкмо това беше поискал. Само дето изобщо не бе очаквал, че ще има нещо по-лошо, отколкото Уин да го гледа с копнеж. И това беше безразличие.

Към Кев тя се държеше вежливо, дори нежно, по същия начин както с Лео или Кам. Държеше се с Кев като с брат. И той едва го издържаше.

Семейство Хатауей се бяха събрали в трапезарията на апартамента, смееха се и се шегуваха. Тази вечер за първи път от много време насам всички седяха заедно на масата: Кев, Лео, Амелия, Уин, Попи и Биатрикс, а също Кам, мис Маркс и д-р Хароу.

Въпреки че мис Маркс се беше опитала да откаже, те бяха настояли тя да вечеря със семейството.

— В края на краищата — каза Попи, като се смееше — как иначе ще знаем как да се държим? Някой трябва да ни пази от нас самите.

Мис Маркс отстъпи, макар да беше ясно, че би предпочела да е другаде. Тя заемаше възможно най-малко пространство — дребна, безцветна фигура между Биатрикс и д-р Хароу. Гувернантката рядко вдигаше поглед от чинията си, освен когато Лео говореше. Въпреки че очите й до голяма степен бяха закрити от очилата, Кев предположи, че те не изразяваха нищо, освен неприязън към брата Хатауей.

Сякаш мис Маркс и Лео бяха намерили един в друг въплъщението на всичко онова, което най-много не харесваха. Лео не можеше да понася лишени от чувство за хумор хора или вечно критични, и мигновено бе започнал да нарича гувернантката „Сатана във фуста“. А мис Маркс, на свой ред, презираше женкарите. Колкото по-чаровни бяха те, толкова по-дълбока беше нейната неприязън.

Повечето от разговорите по време на вечерята се въртяха около клиниката на д-р Хароу, на която семейство Хатауей гледаха като на

чудотворно начинание. Жените ласкаеха Хароу до степен да ти призлее, възхищаваха се на баналните му коментари, изразявайки открито възторга си.

Кев изпитваше инстинктивна неприязън към Хароу, въпреки че не беше сигурен дали е заради самия доктор, или заради привързаността, която Уин демонстрираше към него.

Изкушаваше се да се държи надменно с него заради излъсканото му съвършенство. Освен това в усмивката му се таеше дяволитост, той демонстрираше жив интерес към разговорите около него и сякаш никога не се вземаше прекалено на сериозно. Хароу бе очевидно човек, нагърбил се с тежки отговорности — с тези на живота и на самата смърт — и въпреки това ги носеше с лекота. Беше от онзи вид хора, които сякаш винаги са на място, независимо от обстоятелствата.

Докато семейството се хранеше и разговаряше, Кев мълчеше, обаждаше се единствено когато трябваше да отговори на въпросите във връзка с имението Рамзи. Той гледаше внимателно Уин и не можеше да определи какви точно са чувствата й към Хароу. Тя се държеше с доктора по обичайния си начин, лицето й не разкриваше нищо. Но когато очите им се срещнеха, се виждаше неможеща да се сбърка връзка, чувство за споделена история. И най-лошото от всичко, Кев долови в изражението на доктора сянка от неговото собствено възхищение пред Уин.

По средата на отвратително любезната вечеря, Кев осъзна, че Амелия, която седеше на края на масата, е необичайно мълчалива. Той я погледна изпитателно и забеляза, че лицето й с пребледняло и страните й са потни. Тъй като седеше до нея, той се наведе и прошепна:

— Какво има?

Амелия го погледна разсеяно.

— Болна съм — отвърна му тя също шепнешком, преглъщайки мъчително. — Чувствам се толкова… О, Мерипен, помогни ми да стана от масата.

Без да чака, той блъсна назад стола си и й помогна да се изправи.

Кам, който се намираше в другия край на дългата маса, ги погледна въпросително:

— Амелия?

— Болна е — отвърна Кев.

Кам бързо стана и се приближи до тях, лицето му изразяваше загриженост и безпокойство. Той взе Амелия на ръце и я изнесе въпреки протестите й от стаята, сякаш се касаеше за нараняване, а не за обикновено храносмилателно смущение.

— Може би ще мога да помогна — каза д-р Хароу със съпричастност и сгъна салфетката си върху масата, след което ги последва.

— Благодаря ви — усмихна му се Уин благодарно. — Толкова се радвам, че сте тук.

Кев едва се въздържа да не изскърца със зъби от ревност, когато Хароу излезе от стаята.

Останалите ястия бяха почти напълно пренебрегнати, семейството се премести в главната приемна зала да изчака за новини от Амелия. Времето течеше невъзможно бавно.

— Какво може да е? — попита тъжно Биатрикс. — Амелия никога не е боледувала.

— Всичко ще е наред — опита се да я успокои Уин. — Д-р Хароу ще се погрижи за нея.

— Може би трябва да отида и да попитам как е — предложи Попи.

Но преди някой да е отговорил, на прага се появи Кам. Изглеждаше объркан, лешниковите му очи обходиха членовете на семейството, пръснати в помещението. Той сякаш не можеше да намери точните думи. След това върху лицето му се появи ярка усмивка, въпреки очевидното му усилие да я потисне.

— Без съмнение, англичаните имат по-цивилизован начин да го изразят… — каза той, — но Амелия носи дете.

Стаята се изпълни с щастливи възклицания.

— Какво казва Амелия — попита Лео.

— Нещо от сорта, че не било подходящо — изкриви се усмивката на Кам.

Лео се засмя тихо.

— За деца рядко настъпва подходящ момент. Но тя със сигурност ще бъде очарована да има едно малко същество, на което да заповядва.

Кев наблюдаваше Уин през масата. Беше очарован от копнежа, който замъгли очите й. Ако до този миг не бе осъзнавал до каква голяма степен тя мечтае за свои собствени деца, то сега не се

съмняваше. У него се надигна топла вълна и преди да осъзнае какво се случва, усети, че е възбуден, тялото му жадуваше да й даде онова, което тя искаше. Изпита непреодолимо желание да я държи, да я люби, да я изпълни със семето си. Реакцията беше толкова варварска и неуместна, че се почувства унижен.

Явно уловила погледа му, Уин вдигна очи към него. Погледът й беше възпиращ, сякаш тя можеше да види цялата онази горещина, която го изгаряше отвътре. Миг след това тя изви очи настрани.

* * *

Като се извини на останалите, Кам се върна отново при Амелия, която седеше на ръба на леглото. Д-р Хароу бе излязъл от спалнята, за да ги остави насаме.

Кам затвори вратата и се облегна на нея, погледна жена си с нежност. Малко разбираше от тези неща. Както в ромската, така и в културата на англичаните, бременността и раждането на дете бяха женски работи. Но той знаеше, че съпругата му се чувства неспокойно в ситуации, над които не може да има контрол. Знаеше също така, че жени в нейното състояние имат нужда от успокоение и нежност. А той имаше големи запаси от тях.

— Нерви? — попита я меко Кам, докато се приближаваше.

— О, не, ни най-малко, нищо необичайно и ако се очаква, че ще… — Гласът й секна и тя си пое рязко дъх, когато той се отпусна до нея и я прегърна. — Да, малко съм нервна. Искам… Искаше ми се да мога да разговарям с майка си. Не знам всъщност какво трябва да правя.

Разбира се. Амелия обичаше да ръководи всичко, да се държи повелително и компетентно независимо какво прави. Но целият процес на износването на дете щеше да е нарастваща зависимост и безпомощност до последния етап, когато природата щеше да поеме пълната власт.

Кам притисна устните си към блестящата й тъмна коса, която ухаеше на дива роза. Разтърка гърба й нежно.

— Ще намерим някоя жена с опит, с която да си поговориш. Лейди Уестклиф, например. Ти я харесваш, а и тя ще бъде откровена.

А колкото до това какво ще правиш… на първо място ще ми позволиш да се грижа за теб и да те глезя, да ти давам всичко, което пожелаеш. — Той я усети как леко се отпуска. — Амелия, любов моя — прошепна той, — от толкова време го искам.

— Наистина ли? — Тя се усмихна и се притисна силно към него. — Аз също. Макар да се надявах да се случи в по-подходящо време, когато ремонтът на къщата в имението е завършен и Попи се сгоди, и семейството се установи…

— Повярвай ми, за твоето семейство никога няма да настъпи подходящо време. — Кам я притисна леко назад да легне върху леглото. — Каква прекрасна малка майчица ще си само — прошепна той, прегръщайки я. — С тези твои сини очи, с розовите бузи и този кръгъл корем, в който е моето дете…

— Когато наедрея още, надявам се, че няма да се перчиш като ме даваш за пример за мъжествеността си.

— Вече го правя, *мониша*.

Амелия погледна в усмихнатите му очи.

— Не мога да разбера как се е случило.

— Не ти ли го обясних през първата ни брачна нощ?

Тя се засмя и обви ръце около врата му.

— Имам предвид факта, че съм вземала предпазни мерки. Всички онези отвратителни чайове, които пиех. И накрая *въпреки всичко* забременях.

— Циганин, какво искаш. — Това бе единственото му обяснение, след което я целуна страстно.

* * *

Когато Амелия се почувства достатъчно добре, за да се присъедини към останалите жени за чая, мъжете слязоха на долния стаж в мъжкия салон на „Ртлидж“. Макар помещението фиктивно да бе за гости на хотела, то се бе превърнало в любимо място на благородниците, които искаха да споделят компанията на изтъкнатите чуждестранни посетители на хотела.

Таваните бяха тъмни и ниски, облицовани с лъскаво палисандрово дърво, а подовете покрити с дебели килими „Уилтън“.

Мъжкият салон завършваше с големи, дълбоки сепарета, които осигуряваха уединение за четене, пиене и провеждане на разговори. Главното пространство беше обзаведено с тапицирани в кадифе столове и маси, отрупани с кутии с цигари и вестници. Слугите се движеха дискретно, понесли чаши греяно бренди и портвайн.

Като се настани в едно незаето осемстенно сепаре, Кев поръча бренди за масата.

— Да, господин Мерипен — почтително се поклони келнерът, бързайки да изпълни поръчката.

— Колко добре обучен персонал — отбеляза д-р Хароу. — Намирам за похвално, че се отнасят непредубедено към всички гости.

Кев му хвърли въпросителен поглед.

— Защо да не го правят?

— Представям си, че джентълмен с вашия произход не навсякъде бива обслужван по този начин.

— Мисля, че повечето заведения обръщат по-голямо внимание на качеството на дрехите на мъжа, отколкото на цвета на лицето му — отвърна Кев равно. — Обикновено няма значение, че съм ром, щом мога да си позволя да купя стоките им.

— Разбира се. — Хароу изглежда се почувства неловко. — Моите извинения. Обикновено не съм толкова нетактичен, Мерипен.

Кев кимна кратко, давайки му да разбере, че не се е обидил.

Хароу се обърна към Кам, намерил сгоден момент да промени темата.

— Надявам се, ще ми позволите да препоръчам един колега да се грижи за госпожа Роан по време на останалата част от престоя ви в Лондон. Познавам много лекари тук.

— Оценявам го — каза Кам, докато поемаше чашата с бренди от слугата. — Макар да предполагам, че няма да останем много дълго в Лондон.

— Изглежда госпожица Уинифред има голяма слабост към децата — произнесе замислено Хароу. — Предвид състоянието й, щастие е, че ще има племеннички и племенници, които да обича.

Останалите трима мъже го изгледаха напрегнато. Кам бе спрял с чашата бренди по средата на пътя към устата си.

— Състояние? — попита той.

— Говоря за невъзможността й да има свои собствени деца — поясни Хароу.

— Какво, по дяволите, искате да кажете, Хароу? — вдигна вежди Лео. — Не провъзгласихме ли триумфално всички ние чудотворното изцеление на сестра ми, дължащо се главно на вашите усилия?

— Тя наистина се възстанови, господарю. — Хароу се намръщи замислено, загледан в тумбестата чаша. — Но винаги ще си остане крехка и с деликатно здраве. Според мен не бива никога да зачева. По всяка вероятност процесът ще завърши със смърт.

Думите му бяха последвани от тежка тишина. Дори Лео, който обикновено си даваше вид, че не му пука, не можа да потисне реакцията си.

— Съобщили ли сте това на сестра ми? — попита той. — Защото тя създаде впечатление у мен, че е достатъчно здрава да се омъжи и да има собствено семейство един ден.

— Обсъдих го с нея, разбира се — отвърна Хароу. — Казах й, че ако се омъжи, съпругът й трябва да се съгласи на бездетен съюз. — Той направи пауза. — Само че госпожица Хатауей още не е готова да приеме идеята. С времето се надявам да я накарам да промени очакванията си. — Той леко се усмихна. — В края на краищата не за всяка жена майчинството, така възхвалявано от обществото, е условие, за да бъде щастлива.

Кам го погледна остро.

— Бих казал, че сестрата на съпругата ми ще намери това твърдение най-малкото за разочарование.

— Да. Но госпожица Хатауей ще живее дълго и ще се радва на по-добър живот като бездетна жена. И ще се научи да приема променилите се обстоятелства. В това е нейната сила. — Той отпи малко бренди, преди да продължи тихо: — Госпожица Хатауей вероятно изобщо не е била предназначена да износи дете, още преди да се разболее от скарлатина. Толкова тесен таз. Елегантна, но едва ли е идеал за жена, благословена да създава потомство.

Кев остави брендито да се спусне по гърлото му и да го опари с кехлибарения си огън. После оттласна стола си назад и се изправи, неможещ повече да понесе близостта с този нещастник тук. Споменаването на „тесния таз“ на Уин бе последната капка. Той се извини, излезе от хотела и потъна в нощта. Студеният въздух охлади

чувствата му, острите градски миризми, оживлението и шумът, виковете в лондонската нощ оживяха. Господи, толкова му се искаше да е далеч от това място.

Искаше му се да отведе Уин със себе си на село, на някакво чисто и сигурно място. Далеч от блестящия д-р Хароу, чието безупречно, изискано съвършенство, изпълваше Кев с ужас. Всеки инстинкт го предупреждаваше, че Уин не е в безопасност с този човек.

Макар да не беше в безопасност и с него.

Собствената му майка беше умряла по време на раждане. Мисълта да убие Уин със собственото си тяло, като я изпълва със сперма, докато…

Цялото му същество потръпна при тази мисъл. Най-големият му ужас бе да не я нарани. Да не я изгуби.

Кев искаше да говори с нея, да я слуша, да й помогне по някакъв начин да се примири с ограниченията, които й бяха дадени. Той беше издигнал бариера между тях и не бе посмял да я прекрачи. Защото ако недостатъкът на Хароу беше липсата на съпричастност, този на Кевин бе пълната му противоположност. Прекалено много чувства, прекалена нужда.

Достатъчна да я убие.

* * *

По-късно същата вечер Кам отиде в стаята на Кев, който тъкмо се бе върнал от разходката си, тънък слой вечерна мъгла още покриваше палтото и косата му.

Отговаряйки на почукването на вратата, Кев застана на прага с намръщено лице:

— Какво има?

— Имах частен разговор с Хароу — каза Кам с безизразно лице.

— И?

— Иска да се ожени за Уин. Но има намерение бракът да е само на хартия. Уин още не знае.

— По дяволите — промърмори Кевин. — Тя ще е последната придобивка към колекцията му от изискани предмети. Ще си стои целомъдрена, докато той върти любовните си афери…

— Не я познавам добре — промърмори Кам, — но не мисля, че тя ще се съгласи на такова споразумение. Особено ако ти й предложиш алтернатива, *фрал*…

— Има само една алтернатива, и тя с да стои в безопасност със семейството си.

— Има още една. И ти можеш да й я предложиш.

— Невъзможно.

— Защо не?

Кев усети, че лицето му пламва.

— Не мога да стоя спокоен и целомъдрен до нея. Не мога да го издържа.

— Има начини да се предотврати забременяване.

Това предизвика презрително сумтене от страна на Кев.

— Понеже при теб то се получи, нали? — Той потърка леко лицето си. — Знаеш другите причини, поради които не мога да й предложа.

— Знам начина, по който някога си живял — каза Кам, подбирайки внимателно думите си. — Разбирам страха ти да не я нараниш. Но въпреки всичко това, направо не мога да повярвам, че ще я пуснеш да отиде при друг мъж.

— Бих го направил, ако така ще е по-добре за нея.

— Можеш ли с чиста съвест да кажеш, че най-доброто, което Уинифред Хатауей наистина заслужава, е някой като Хароу?

— По-добре той — успя да произнесе Кевин, — отколкото такъв като мен.

* * *

Въпреки че светският сезон още не бе свършил, бе решено, че семейството ще отиде в Хемпшир. Трябваше да се мисли за състоянието на Амелия — за нея щеше да е от полза по-здравословно обкръжение, а Уин и Лео искаха да видят имението Рамзи. Единственият въпрос бе дали е честно да лишат Попи и Биатрикс от останалата част от сезона. Но двете момичета заявиха, че с радост ще напуснат Лондон.

Тази реакция не беше неочаквана за Биатрикс, която очевидно все още се интересуваше повече от книги и животни и лудуваше в провинцията като дива сърна. Но Лео бе изненадан, че Попи, която бе споделила откровено, че иска да си намери съпруг, е толкова нетърпелива да тръгнат.

— Видях всички изгледи за сезона — каза Попи мрачно на брат си, докато пътуваха през Хайд парк в един открит файтон. — Никой не си заслужава заради него да стоя в града.

Биатрикс седеше на срещуположната седалка с порчето Доджър, свито в скута й. Мис Маркс се беше вклинила в ъгъла, вперила поглед през очилата си в пейзажа.

Лео рядко бе срещал такава отблъскваща жена. Дразнеща, бледа, фигурата й представляваше смесица от остри лакти и ъглести кости, неотстъпчив характер, труден и необщителен.

Очевидно Катрин Маркс мразеше мъжете. За което Лео не би могъл да я обвинява, тъй като той самият много добре познаваше недостатъците на събратята си. Освен това тя не изглеждаше да обича особено и жените. Единствените хора, с които явно се отпускаше, бяха Попи и Биатрикс, които бяха казали, че мис Маркс била изключително интелигентна и би могла да бъде много духовита понякога, и имала прекрасна усмивка.

Лео трудно можеше да си представи стегнатата черта на устата на мис Маркс да се извие в усмивка. Той дори се съмняваше дали тя има зъби, тъй като никога не ги беше виждал.

— Тази жена направо ще унищожи гледката — оплака се той тази сутрин, когато Попи и Биатрикс му казаха, че ще го вземат в техния файтон. — Няма да мога да се наслаждавам на пейзажа — този ангел на смъртта, който хвърля сянка върху него.

— Сигурна съм, че някой мъж се е отнесъл с нея много зле в миналото й — каза Попи полугласно. — Всъщност, чух няколко слуха, че мис Маркс станала гувернантка, защото била замесена в скандал.

Лео бе заинтригуван въпреки волята си.

— Какъв скандал?

Попи понижи гласа си до шепот:

— Разправят, че *пилеела щедро ласките си*.

— Не прилича на жена, която би била толкова щедра на ласки — възрази Биатрикс с нормален глас.

— Стига, Бий! — възкликна Попи. — Не искам госпожицата да дочуе. Може да си помисли, че клюкарстваме за нея.

— Но ние наистина *клюкарстваме за нея*. Освен това не вярвам, че тя би направила… разбираш, нали… *онова*, с някого. Ами че тя изобщо не прилича на такава жена.

— Вярвам го — съгласи се Лео. — Обикновено най-благосклонни в ласките са жените, на които такива липсват.

— Не разбирам — каза Биатрикс.

— Той има предвид, че непривлекателните жени по-лесно биват съблазнявани — тихо рече Попи, — с което не съм съгласна. А и освен това мис Маркс изобщо не е непривлекателна. Тя е само малко… неприветлива.

— И мършава като шотландско пиле — промърмори Лео.

Докато каретата минавате покрай Мраморната арка и продължаваше по Парк лейн, мис Маркс не откъсна очи от шествието на пролетните цветя.

Когато я погледна случайно, Лео забеляза, че тя има доста приличен профил — малко сладко връхче на носа, което поддържаше очилата, и нежна кръгла брадичка. Много неприятно, че стиснатата уста и свъсеното чело разваляха останалото.

Той обърна отново вниманието си към Попи, която размишляваше за липсата си на желание да остане в Лондон. Сигурно други момичета на нейната възраст щяха да умоляват да останат до края на сезона и да се наслаждават на всичките балове и партита.

— Разкажи ми за кандидатите през този сезон — каза той на Попи. — Не е възможно нито един да не задържи интереса ти?

Тя поклати глава.

— Нито един. Запознах се с няколко, които наистина ми харесват, като лорд Бромли или…

— Бромли? — повтори Лео и веждите му подскочиха нагоре. — Но той е два пъти по-възрастен от теб. Нямаше ли някои по-млади, които да те заинтригуват? Някой, роден през този век, може би?

— Е, има един господин Радсток.

— Пълен и тромав — каза Лео. Беше срещал този шопар преди известно време. Висшите кръгове на Лондон представляваха относително малка общност. — Кой друг?

— Лорд Уолскорт, много внимателен и дружелюбен, но… е бъзлив като заек.

— Любознателен и приятен за гушкане? — попита Биатрикс, очевидно с високо мнение за зайците.

Попи се усмихна.

— Не, но е по-скоро безцветен и… о, просто *заешки*. Което е нещо приятно за домашен любимец, но не и за съпруг. — Тя го изимитира, като оправи панделките на бонето си, вързани под брадичката й. — Сигурно ще ме посъветваш да снижа очакванията си, Лео, но аз вече и без това съм ги снижила дотолкова, че и червей не може да се промуши под моите изисквания.

— Съжалявам, Попи — каза нежно Лео. — Иска ми се да познавах някого, когото да ти препоръчам, но единствените ми познати са нехранимайковци и пияници. Отлични приятели, няма що. По-скоро ще застрелям някого от тях, отколкото да позволя да ми стане зет.

— Това ми напомня за нещо, което исках да те питам.

— О? — Той погледна сладкото й сериозно лице, тази прекрасна, възхитителна сестра, която се стремеше толкова отчаяно да има спокоен и нормален живот.

— Сега, след като съм извън обществото — каза Попи, — чувам слухове…

Усмивката на Лео стана мрачна, когато разбра, какво ще каже тя.

— За мен.

— Да. Наистина ли си толкова развратен, колкото някои хора твърдят?

Въпреки личния характер на разговора, Лео знаеше, че мис Маркс и Биатрикс са насочили пълното си внимание към него.

— Боя се, че да, скъпа — каза той, когато мизерният парад на миналите му грехове прекоси съзнанието му.

— Но защо? — попита Попи с откровеност, която обикновено би му се сторила привлекателна. Но не и с лицемерния поглед на мис Маркс, отправен към него.

— Много по-лесно е да си развратен — каза той. — Особено за човек, който няма причини да не бъде такъв.

— А какво ще кажете като например да заслужи място в рая? — обади се Катрин Маркс. Ако не идваше от такъв непривлекателен източник, той би си помислил, че гласът е хубав. — Това не е ли

достатъчна причина да ви накара да се държите малко по-благоприлично?

— Зависи — дойде сардоничният му отговор. — Какво е за вас раят, мис Маркс?

Тя обмисли въпроса много по-внимателно, отколкото можеше да се очаква.

— Мир. Спокойствие. Място, където няма грях, няма клюки, нито конфликти.

— Е, госпожице Маркс, боя се, че представата ви за рая съвпада с моята представа за ада. Затова развратният ми начин на живот щастливо ще продължи. — Обръщайки се отново към Попи, той заговори далеч по-любезно: — Не губи надежда, сестричке. Със сигурност съществува някой, който те чака. Един ден ще го намериш и той ще е точно това, за което си се надявала.

— Наистина ли го мислиш? — попита Попи.

— Не. Но винаги ми се струва, че е мило да се каже на човек в твоето положение.

Попи се изкикоти и смушка Лео в ребрата, докато мис Маркс го удостои с поглед, пълен с неприкрито отвращение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В последната им вечер в Лондон семейството посети един частен бал, даван в дома на господин и госпожа Саймън Хънт в Мейфеър. Господин Хънт, предприемач в железниците и съсобственик на британска фабрика за строеж на локомотиви, беше забогатял от собствения си труд мъж, син на лондонски касапин. Той беше част от една нова и увеличаваща се класа инвеститори, бизнесмени и мениджъри, които нарушаваха дългогодишните традиции и авторитет на самата аристокрация.

Очарователно и до голяма степен променливо стълпотворение от гости бяха посетили годишния пролетен бал у Хънт, политици, чужденци, аристократи и хора на бизнеса. Говореше се, че поканите били много търсени след това, тъй като дори благородниците, които външно презираха преследването на богатство, горяха от нетърпение да имат някаква връзка с изключително влиятелния господин Хънт.

Имението Хънт би могло да се опише като символ на успеха на частното предприемачество. Огромна, луксозна, въплъщение на напредналите технологии, къщата се осветяваше със светилен газ във всяка стая и беше пълна със скулптури, направени от модерни гъвкави отливки, изложени наскоро в Кристалния дворец. Стигащи до пода прозорци даваха достъп до широки алеи и градини навън, да не споменаваме една забележителна оранжерия със стъклен покрив, отоплявана със сложна система от подподови тръбопроводи.

Точно преди семейство Хатауей да дойдат в имението Хънт, мис Маркс даде няколко последни напътствия на своите поверенички, казвайки им, че не бива да попълват танцувалните си карти прекалено бързо, тъй като някой привлекателен джентълмен може да пристигне по-късно на бала, и никога да не позволяват да бъдат видени без ръкавици, така също никога да не отказват на джентълмен, който ги покани на танц, освен ако вече не са ангажирани да танцуват с другиго. При всички положения те не трябваше да си позволяват

повече от три танца с един и същ джентълмен — такава прекомерна фамилиарност би породила клюки.

Уин бе трогната от деликатния начин, по който госпожица Маркс предаваше инструкциите, и сериозното внимание, с което я слушаха Попи и Биатрикс. Очевидно те трите бяха се трудили дълго и упорито върху сложния лабиринт на светския етикет.

Сравнена с по-малките си сестри, Уин беше в неизгодна позиция. Тъй като дълго време бе прекарала далеч от Лондон, липсваше й познаване на социалните нрави.

— Надявам се да не поставя някоя от вас в неловко положение — подхвърли тя безгрижно. — Макар че трябва да ви предупредя, че шансовете да направя социален гаф, са доста големи. Вярвам, че ще се заемете да научите и мен на поведение, госпожице Маркс.

Гувернантката се усмихна леко, разкривайки равни бели зъби и сочни устни. Уин неволно си помисли, че ако мис Маркс беше малко по-закръглена, щеше да е доста хубавичка.

— Имате толкова естествено чувство за добро държание — каза тя на Уин. — Не мога да си ви представя иначе, освен като перфектна дама.

— О, Уин никога не прави нищо неправилно — обърна се Биатрикс към госпожица Маркс.

— Уин е светица — съгласи се Попи. — Много е трудно. Но ще дадем най-доброто от себе си, за да я изтърпим.

Уин им се усмихна.

— За ваша информация — каза им тя безгрижно, — възнамерявам да наруша най-малко три правила на етикета, преди балът да е завършил.

— Кои точно? — попитаха едновременно Попи и Биатрикс. Мис Маркс само погледна объркано, сякаш се опитваше да разбере защо някой преднамерено ще вземе да прави такова нещо.

— Още не съм решила. — Уин сгъна облечените си в ръкавици ръце в скута си. — Ще трябва да изчакам да се появи подходяща възможност.

Когато гостите влязоха в имението, домакините дойдоха да поемат пелерините и шаловете, както и шапките и връхните дрехи на господата. Виждайки Кам и Мерипен да стоят близо един до друг и да съблича палтата си с еднакви пъргави жестове, Уин усети насмешлива

усмивка да разтяга устните ѝ. Тя се запита как никой от останалите не може да види, че те двамата са братя. Приликата им за нея бе толкова явна, макар да не бяха съвсем еднакви. Същите тъмни коси, въпреки че тази на Кам беше по-дълга, а Мерипен носеше своята спретнато подстригана. Същата висока, атлетична стойка, въпреки че Кам беше по-слаб и по-жилав, докато Мерипен имаше по-якото, по-мускулесто телосложение на боксьор.

Най-голямата им разлика, обаче, беше не във външния им вид, а в начина, по който всеки подхождаше към света. Кам с чувство на забавна толерантност и чар, на проницателна вяра. А Мерипен със смачкано достойнство и стаена напрегнатост, и най-вече — силата на чувствата, които той така отчаяно се мъчеше да скрие.

О, колко много го желаеше тя. Но той нямаше да бъде спечелен лесно, ако това изобщо станеше. Уин си помисли, че сигурно е по-лесно да се опиташ да склониш диво животно да се приближи до ръката ти: безкрайните опити за сближение и отдръпвания, копнежът и нуждата за връзка бяха непримирими със страха.

Тя го желаеше дори повече сега, когато го виждаше тук сред тази бляскава тълпа — отделен от другите самотен силует, облечен в черно и бяло според строгите изисквания на вечерта. Мерипен не се смяташе за по-нисш от хората около него, но знаеше също така отлично, че не е един от тях. Той разбираше ценностите им, въпреки че невинаги беше съгласен с тях. Беше се научил как да се държи добре в света на белите — бе от типа мъже, които се адаптират към всякакви ситуации. Уин си помисли с тайно задоволство, че не всички мъже могат да укротят кон, да издигнат каменна ограда на ръка, да кажат гръцката азбука и да обсъждат философските достойнства на емпиризма и рационализма. Да не споменаваме, че беше построил наново едно имение и го управляваше така, сякаш е бил роден в дом на аристократи.

Съществуваше някаква неразгадаема мистерия около Кев Мерипен. Тя беше обсебена от възбуждащата мисъл какво ли е чувството да проникне във всичките му тайни, да стигне до самата им сърцевина, която той така страстно бранеше.

Обхвана я меланхолия, когато погледна красивия интериор на имението, гостите, които се смееха и бъбреха, докато музиката се лееше от сцената. Толкова много неща, на които да се наслаждава и

радва, а единственото, което искаше, беше да е сама с най-недостъпния мъж в залата.

Само че тя не се канеше да играе ролята на останала без кавалер дама. Щеше да танцува, да се смее и да прави всички неща, които си беше представяла години наред, докато лежеше в болничното си легло. И ако това не се харесваше на Мерипен или го караше да ревнува, толкова по-добре.

Като съблече пелерината си, Уин тръгна напред със сестрите си. Те всички бяха облечени в светло — Попи в розово, Биатрикс в синьо, Амелия в бледолилаво, а тя самата — в бяло. Роклята й не й беше удобна, на което Попи беше казала със смях, че това е добър знак, тъй като удобната рокля би означавала почти със сигурност, че не е стилна. Имаше чувството, че е прекалено бухнала отгоре, че деколтето е прекалено дълбоко, а гърдите вдигнати, ръкавите — къси и стегнати. Освен това я усещаше прекалено тежка от кръста надолу, с три пласта поли, захванати с волани. Но основният източник на дискомфорт беше корсетът, какъвто тя не бе носила толкова дълго, че се възмущаваше дори от най-слабото ограничение. Макар да бе вързан доста хлабаво, той стягаше торса й и избутваше гърдите й неестествено високо. Това едва ли изглеждаше благоприлично. А да излезе без корсет щеше да е направо *неприлично*. Но явно целият дискомфорт си струваше, реши тя, когато регистрира реакцията на Мерипен. Лицето му пребледня, когато я видя в дълбоко деколтираната бална рокля, очите му се плъзнаха от върха на сатенените й пантофки до ръба на деколтето й. Втренчи се в гърдите й и сякаш ги обхваща с ръце. Когато очите му най-накрая срещнаха нейните, горяха с обсидианов пламък. Тръпка премина под корсета на Уин. Тя едва успя да откъсне очи от него.

Хатауей продължиха по-навътре, където един полилей пръскаше светлина върху покрития с паркет под.

— Какво изключително създание — чу Уин д-р Хароу да промърморва наблизо. Тя проследи погледа му към домакинята на къщата, госпожа Анабел Хънт, която поздравяваше гостите.

Макар никога да не бе срещала госпожа Хънт, Уин я позна от описанието, което бе чувала. Говореше се, че била една от най-големите красавици на Англия с нейната красиво изваяна фигура, засенчени от гъсти мигли очи и тежка коса с цвят на пчелен мед и

злато. Но нейното дружелюбие и жива изразителност бе това, което я правеше истински обаятелна.

— Този, който стои до нея, е съпругът й — прошепна Попи. — Изглежда застрашителен, но е много мил.

— Позволи ми да не се съглася — каза Лео.

— Не смяташ, че е застрашителен? — попита Уин.

— Не мисля, че е мил. Когато се е случвало да бъда в една стая със съпругата му, той ме гледа така, сякаш иска да ме нареже на парчета.

— Ами — каза Попи прозаично, — човек не може да го вини. — Тя се наведе към Уин и добави: — Господин Хънт е лудо влюбен в съпругата си. Подхождат си изключително много, то се вижда.

— Колко старомодно — направи коментар с усмивка д-р Хароу.

— Той дори танцува с нея — каза Биатрикс на Уин, — нещо, което не се очаква съпрузите да правят. Но като се има предвид състоянието на господин Хънт, хората намират добри причини да го извинят за подобно поведение.

— Виж колко тънка е талията й — промърмори Попи. — И това е след три деца — две от тях големи момчета.

— Ще трябва да смъмря госпожа Хънт за стегнатия корсаж — изкоментира д-р Хароу полугласно и Уин се разсмя.

— Боя се, че изборът между здраве и мода не е толкова лесен за една жена — каза му тя. — Още съм изненадана, че ми позволихте да нося корсет тази вечер.

— Не ви е необходим — каза той и сивите му очи проблеснаха. — Естествената ви талия едва ли е по-широка от стегнатия с корсет кръст на госпожа Хънт.

Уин се усмихна на красивото лице на Джулиан и си помисли, че където и да се намира, в негово присъствие се чувства сигурна и уверена. Така беше от първия път, в който го бе срещнала. За нея бе като бог, както и за всички останали в клиниката. Но все пак нямаше реална представа за него като за човек от плът и кръв. Нямаше идея дали има потенциал за тях да бъдат заедно, или трябва да останат разделени.

— Мистериозно изчезналата сестра Хатауей! — обяви гръмогласно госпожа Хънт и взе ръцете на Уин в своите.

— Не е толкова мистериозна — усмихна се в отговор тя.

— Госпожице Хатауей, какво удоволствие, че ви срещам най-после, и най-вече в добро здраве.

— Госпожа Хънт винаги пита за теб — каза Попи на Уин, — така че ние я информирахме за твоя напредък.

— Благодаря ви, госпожо Хънт — срамежливо отвърна Уин. — Сега съм доста добре, и за мен е чест да гостувам в прекрасната ви къща.

Госпожа Хънт й изпрати ослепителна усмивка, пусна ръцете й и заговори на Кам:

— Такива елегантни маниери. Мисля, господин Роан, че госпожица Хатауей лесно ще достигне популярността на сестрите си.

— Боя се, че ще е следващата година — каза Кам. — Този бал бележи края на сезона за нас. След една седмица всички пътуваме към Хемпшир.

Госпожа Хънт направи скръбна физиономия.

— Толкова скоро? Предполагам, че трябваше да се очаква. Лорд Рамзи сигурно няма търпение да види имението си.

— Да, госпожо Хънт — кимна Лео. — Обожавам селската обстановка. Човек никъде другаде не може да види толкова овце.

При звука от смеха на госпожа Хънт съпругът й се присъедини към разговора.

— Добре дошли, господарю — каза Саймън Хънт на Лео. — Новината за връщането ви се празнува из цял Лондон. Заведенията за комар и винарните пострадаха сериозно от заминаването ви.

— Тогава ще се наложи да дам всичко от себе си, за да подсиля икономиката — ухили се Лео.

Хънт се усмихна кратко.

— Дължите много на този приятел тук — каза той на Лео, обръщайки се да стисне ръката на Мерипен. Мерипен, както обикновено, стоеше ненатрапчиво встрани от групата. — Според Уестклиф и другите съседи Мерипен е постигнал изключителен успех в имението Рамзи за много кратко време.

— Като се има предвид, че името „Рамзи“ е толкова рядко свързвано с думата „успех“ — отвърна Лео, — постижението на Мерипен е още по-впечатляващо.

— Може би по-късно тази вечер — каза Хънт на Мерипен, — ще намерим малко време да обсъдим впечатлението ви от вършачката,

която купихте за имението. Създаването на фабрики за локомотиви е толкова трудно, че обмислям да разширя бизнеса към областта на селскостопанските машини. Чух за един нов дизайн вършачки, както и за парна преса за пластене на сено.

— Целият селскостопански процес се механизира — отвърна Мерипен. — Жътварски машини, трактори, сноповръзвачки… много от прототиповете са показани на изложбата.

Тъмните очи на Хънт проблеснаха с интерес.

— Иска ми се да чуя повече.

— Съпругът ми е безкрайно очарован от машините — каза госпожа Хънт, смеейки се. — Струва ми се, че те засенчват всичко друго.

— Съвсем не — меко възрази Хънт. Нещо в начина, по който погледна съпругата си, накара страните й да се изчервят.

Развеселен, Лео разведри ситуацията:

— Господин Хънт, бих искал да ви представя д-р Хароу, лекарят, който помогна на сестра ми да възстанови здравето си.

— За мен е удоволствие, сър — поклони се д-р Хароу и стисна ръката на Хънт.

— За мен също — приветливо отвърна Хънт на ръкостискането. Но изгледа доктора със странен, изучаващ поглед. — Вие същият онзи Хароу ли сте, който ръководи клиниката във Франция?

— Самият той.

— И още живеете там?

— Да, въпреки че се опитвам да посещавам приятелите и семейството си във Великобритания толкова често, колкото графикът ми позволява.

— Мисля, че се познавам със семейството на починалата ви съпруга — промърмори Хънт, поглеждайки го твърдо.

След като примигна няколко пъти, Хароу отвърна със съжалителна усмивка:

— Ланхамс. Заслужаващи уважението хора. Не съм ги виждал от години. Спомените… сам разбирате…

— Разбирам — произнесе бързо Хънт.

Уин беше объркана от дългата неприятна пауза, която последва, и дисонансът, който се излъчваше от двамата мъже. Тя погледна към семейството си и госпожа Хънт, която очевидно не бе разбрала.

— Е, господин Хънт — произнесе тя усмихнато, — ще шокираме ли присъстващите, като танцуваме заедно? Скоро ще свирят валс, а вие знаете, че сте любимият ми партньор.

Вниманието на Хънт бе мигновено привлечено от флиртуващите нотки в гласа на неговата съпруга. Той й се усмихна.

— За вас всичко, моя любов.

Хароу закова поглед в Уин.

— Не съм танцувал твърде дълго — каза той. — Може ли да ми запазите място в плановете си за танцуване?

— Името ви вече е там — отвърна тя и положи ръка върху неговата. Двамата последваха семейство Хънт към залата за танци.

Попи и Биатрикс вече бяха наобиколени от бъдещи партньори, докато Кам сключи облечените си в ръкавици пръсти около тези на Амелия.

— Проклет да съм, ако оставя само Хънт да си позволят да бъдат предизвикателни. Ела да танцуваш с мен.

— Боя се, че няма да шокираме изобщо никого — каза тя, като го придружи без колебание. — Хората вече са приели, че не знаем нищо по-добро.

Лео гледаше процесията към балната зала с присвити очи.

— Чудя се — каза той на Мерипен, — какво знае Хънт за Хароу. Достатъчно близък ли си с него, за да го попиташ?

— Да — каза Мерипен. — Но дори и да не бях, нямаше да си тръгна оттук, докато не го накарам да ми каже.

Това накара Лео да се засмее.

— Сигурно си единствен в цялото имение, който би си позволил да опита да „накара“ Саймън Хънт да направи нещо. Той е дяволски опасен тип.

— Както и аз — усмихна се Мерипен.

* * *

Беше приятен бал, или поне щеше да бъде, ако Мерипен се бе държал като разумно човешко същество. Той гледаше Уин непрекъснато, без да се старае да се прикрива. Докато тя стоеше в една

или друга групичка, а Мерипен говореше с група мъже, включително Хънт, очите му не се откъсваха от нея.

Поне три пъти до Уин се приближаваха различни мъже, с които тя бе обещала да танцува, и всеки път Мерипен се появяваше до нея и гледаше намръщено бъдещия танцов партньор, докато той накрая се измъкнеше.

Мерипен разгонваше всички ухажори наоколо.

Дори мис Маркс не беше в състояние да го възпре. Гувернантката каза на Мерипен твърдо, че не е необходим като придружител, тъй като тя държи ситуацията в ръце. Но той й отговори твърдоглаво, че ако ще играе ролята на придружителка, по-добре ще е да гони нежеланите мъже от повереницата си.

— Какво си мислиш, че правиш? — прошепна му ядосано Уин, когато той отпрати поредния сконфузен джентълмен. — Исках да танцувам с него! Бях му обещала!

— Няма да танцуваш с такава отрепка — промърмори Мерипен.

Уин поклати глава озадачено.

— Той е виконт от уважавано семейство. Както против би могъл да имаш?

— Приятел е на Лео. Това е достатъчна причина.

Уин вдигна очи към Мерипен. Опита се да запази спокойствие. Винаги бе успявала толкова лесно да прикрие емоциите си под една ведра фасада, но напоследък го намираше за все по-трудно. Всички нейни чувства се таяха прекалено близо до повърхността.

— Ако се опитваш да съсипеш вечерта ми — каза му тя, — справяш се блестящо. Искам да танцувам, а ти прогонваш всеки, който се доближи до мен. Остави ме сама.

Тя му обърна гръб и въздъхна с облекчение, когато Джулиан Хароу се насочи към тях.

— Госпожице Хатауей — каза той, — ще ме удостоите ли с честта…

— Да — прекъсна го тя, преди да е успял да завърши изречението. И като го хвана за ръка, го остави да я поведе към множеството въртящи се, танцуващи двойки. Хвърляйки поглед през рамо тя видя, че Мерипен гледа след нея и му изпрати заплашителен поглед. Той й отвърна с намръщване.

В гърлото й се надигна смях на разочарование. Преглътна го и си помисли, че Мерипен е най-разгневеният мъж в света. Отказваше да има отношения с нея, но не позволяваше на никой друг да я доближи. Като куче, което не яде, но и на другите не дава. И като знаеше колко е издръжлив, това сигурно щеше да трае години. Вечно. Тя не би могла да живее по този начин.

— Уинифред — каза Джулиан Хароу със загриженост в сивите си очи. — Тази вечер е прекалено приятна, за да се измъчвате. За какво спорите?

— Нищо важно — каза тя, опитвайки се да говори безгрижно, но прозвуча сковано. — Семейни разправии.

Тя направи реверанс и Джулиан се поклони, вземайки ръцете й в своите. Ръката му стоеше уверено на гърба й, умело я водеше, докато танцуваха.

Докосването на Джулиан събуди спомените за клиниката, за начина, по който я беше окуражавал и помагал, за случаите, в които бе твърд, когато се налагаше, и други пъти, когато празнуваха, след като бе постигнала поредния успех. Той беше добър, сърдечен, благороден мъж. Красив мъж. Уин не беше забравила възхитените женски погледи, които той привличаше. Повечето от неомъжените девойки в тази зала биха дали всичко, за да имат такъв великолепен ухажор.

Бих могла да се омъжа за него, помисли си тя. Беше й дал ясно да разбере, че единственото, от което се нуждае, е малко окуражаване от нейна страна. Можеше да стане съпруга на доктор, да живее в южна Франция, и евентуално да помага в работата му в клиниката. Да помага на други болни и страдащи хора, каквато тя беше… да направи нещо позитивно, нещо, което си заслужава, с живота си… нямаше ли да е по-добре от това?

Всичко беше за предпочитане пред болката да обича мъж, когото не би могла да има. И, господ да й е на помощ, да живее в близост до него. Можеше да стане озлобена и неудовлетворена. Можеше дори да намрази Мерипен.

Усети, че се отпуска в ръцете на Джулиан. Мрачното чувство на гняв избледня, успокоено от музиката и ритъма на валса. Джулиан летеше с нея из залата, водеше я внимателно между танцуващите двойки.

— Това е, за което си мечтаех — каза му Уин. — Да съм в състояние да правя това… както всички останали.

Ръката му се стегна на кръста й.

— И го правите. Но не сте като всички останали. Вие сте най-красивата жена тук.

— Не — каза тя, като се смееше.

— Да. Като ангел върху платно на стар майстор. Или може би „Спящата Венера“. Знаете ли тази картина?

— Боя се, че не.

— Ще ви заведа да я видите някой ден. Макар че може да я намерите твърде предизвикателна.

— Предполагам, че в тази картина Венера не е облечена? — Уин се опита да звучи обиграно, но усети, че се изчервява. — Никога не съм разбирала защо картините, в които са изобразени красавици, винаги ги представят голи, когато едно малко парче плат би постигнало същия ефект.

— Защото няма нищо по-красиво от непокрито женско тяло. — Джулиан се засмя тихо, когато видя, че руменината върху бузите й се сгъстява. — Накарах ли ви да се чувствате неловко с моята откровеност? Съжалявам.

— Не мисля, че съжалявате. Според мен искахте да ме смутите. — Това бе ново усещане, да флиртува с Джулиан.

— Права сте. Исках да ви изкарам леко от равновесие.

— Защо?

— Защото бих искал да ме видите като по-различен от предсказуемия, скучен д-р Хароу.

— Не сте нито едното от двете — каза тя, смеейки се.

— Добре — промърмори той и й се усмихна. Валсът свърши и джентълмените започнаха да извеждат партньорките си от танцовата площадка, докато други заемаха местата им.

— Тук е топло и доста претъпкано — каза Джулиан. — Искате ли да скандализираме обществото и да се измъкнем за момент?

— Би ми харесало.

Той я заведе до един ъгъл, отчасти закрит от големи растения и саксии. В подходящия момент я изведе от балната зала и двамата влязоха в огромна стъклена оранжерия. Пространството беше изпълнено с растения и стайни дръвчета и цветя, и изолирани малки

пейки. Отвъд оранжерията една широка тераса гледаше към оградените паркове и другите имения в Мейфеър. Градът се очертаваше в далечината с настръхнали комини, които лъхаха пушеци към среднощното небе.

Те седнаха на една пейка. Джулиан се обърна към нея. Лунната светлина придаваше лек блясък на кожата му с цвят на слонова кост.

— Уинифред — прошепна той. Тембърът на гласа му беше нисък и интимен. Поглеждайки в сивите му очи, Уин осъзна, че се кани да я целуне.

Но той я изненада, сваляйки едната й ръкавица с изключително внимание. Луната блестеше в черната му коса. Като вдигна тънката й ръка към устните си, той целуна пръстите, а после крехката й китка. Вдигна ръката й като полуотворено цвете към лицето си. Нежността му я обезоръжи.

— Знаете ли защо дойдох в Англия — каза той тихо. — Искам да ви опозная по-добре, скъпа моя, по начин, който не е възможен в клиниката. Искам… — Но един звук наблизо накара Джулиан да прекъсне и да вдигне глава.

Той и Уин се втренчиха в досадника.

Беше Мерипен, разбира се, едър и тъмен, вървеше агресивно към тях.

Челюстта на Уин увисна невярващо. Беше я проследил тук навън? Почувства се като подгонено животно. За бога, нямаше ли едно място, където да избяга от възмутителното му преследване?

— Махай се… — каза тя, произнасяйки всяка дума с презрителна прецизност. — Не си ми придружителка.

— Би трябвало да си с придружителката си — сопна се Мерипен. — А не тук с *него*.

Уин никога не бе усещала такава трудност да овладее емоциите си. Тя ги изтласка, затваряйки ги зад безизразна маска. Но можеше да усети раздразнението, което кипеше в нея. Гласът й трепна съвсем леко, когато се обърна към Джулиан:

— Бихте ли бил така любезен да ни оставите, д-р Хароу? Има нещо, което трябва да уредя с Мерипен.

Джулиан премести очи от непоколебимото лице на Мерипен към нейното.

— Не съм сигурен, че трябва да го направя — каза той бавно.

— Досажда ми през цялата вечер — натърти Уин. — Само аз мога да спра това. Моля ви, позволете ми минутка с него.

— Много добре. — Джулиан стана от пейката. — Къде да ви чакам?

— Вътре в балната зала — отвърна Уин, благодарна, че не последва възражение от негова страна. Очевидно я уважаваше нея и способностите ѝ, достатъчно, за да ѝ позволи да се справи със ситуацията. — Благодаря ви, д-р Хароу.

Почти не осъзна кога Джулиан е тръгнал, беше до такава стенен фокусирана върху Мерипен. Изправи се и отиде до него силно намръщена.

— Вбесяваш ме! — избухна тя. — Искам да спреш това, Кев! Имаш ли представа колко абсурдно изглеждаш? Колко лошо се държиш тази вечер?

— *Аз* ли съм се държал лошо? — протътна той. — Ти си тази, която позволява да бъде компрометирана.

— Може би искам да съм компрометирана.

— Това е много лошо — каза той и протегна ръка да хване ръката ѝ, готов да я измъкне от оранжерията. — Защото искам да съм сигурен, че си в пълна безопасност.

— Не ме докосвай! — опита се да се освободи от хватката му тя ядосано. — От години съм в безопасност. Пъхната послушно в леглото, гледайки как всички около мен се наслаждават на живота си. Бях толкова дълго в безопасност, че ми стига за цял живот, Кев. И ако това е, което искаш от мен — да продължа да бъда сама и необичана, тогава можеш да вървиш по дяволите!

— Никога не си била сама — възрази той дрезгаво. — Никога не си била необичана.

— Искам да ме обичат като *жена*. Не като дете или сестра, или пък като инвалид…

— Аз не така те…

— Може би дори не си способен на такава любов. — В изблика си на отчаяние Уин усети нещо, което никога не бе усещала преди това. Желание да нарани някого. — Няма го в теб.

Мерипен пресече лъча лунна светлина, който проникваше през прозореца на оранжерията, и Уин изпита лек шок, когато видя убийственото му изражение. Само с няколко думи бе успяла да го

пореже дълбоко, достатъчно, за да отвори една вена с тъмно и яростно чувство. Тя отстъпи назад разтревожена, когато я хвана грубо и рязко я дръпна напред.

— Дори целият огън на ада да гори хиляда години, пак няма да е равен на онова, което изпитвам към теб в една минута. Обичам те толкова много, че това не носи никакво удоволствие. Нищо, освен изтезание. Защото мога да разбия онова, което чувствам към теб на милиони частици, и пак ще е достатъчно да те убие. И дори да ме докарва до лудост, бих предпочел по-скоро да те виждам жива в ръцете на този студен, бездушен негодник, отколкото да умреш в моите.

Преди още да е схванала какво й казва, и всички изводи от това, той взе устните й с дивашка ненаситност. В продължение на минута или две тя не можеше дори да помръдне — просто стоеше безпомощна, лишена от всяка рационална мисъл. Усети се немощна, но не от болест. Ръцете й се вдигнаха към врата му, към сковените мускули над колосания ръб на яката му и усетиха къдриците на косата му като сурова коприна.

Пръстите й несъзнателно го галеха по тила, опитвайки се да укротят накъсаното му знойно дишане. Устата му се спусна по-навътре в нейната, засмукваше и дразнеше, вкусът му бе упойващ и сладък. После нещо успокои яростта му и той стана нежен. Ръката му трепереше, когато докосна лицето й, пръстите му галеха страните й, дланта му обхвана челюстта й. Жадният натиск на устата му се отдели от нейната и той зацелува клепачите й, носа, челото й.

В стремежа си да е съвсем близко до нея я бе притиснал към стената на оранжерията. Тя жадно си пое дъх, когато голите й рамене усетиха стъклото на прозореца, карайки я да настръхне. Студено стъкло… но неговото тяло беше толкова топло, горещата му мека уста се движеше по шията й, по гърдите.

Мерипен пъхна два пръста в горната част на роклята й и помилва хладката заобленост на гърдите й. Това не беше достатъчно. Дръпна нетърпеливо ръба на корсажа и плитката чашка на корсета отдолу. Уин затвори очи, без да протестира, само гръдният й кош се вдигаше по-бързо.

Мерипен издаде тих стон на доволство, когато гърдата й се освободи. Той повдигна Уин по-високо срещу прозореца, като почти отлепи краката й от пода и обхвана с устни нежното връхче.

Уин прехапа устни, за да не извика. Всяко близване на езика му изпращаше стрелички пламък надолу до пръстите на краката й. Тя плъзна ръце в косата му — едната в ръкавица, другата — съблечена, тялото й се извиваше към нежната стимулация на устата му.

Когато зърното й се стегна и се възбуди, той се върна обратно към тила й, прокарвайки устни по деликатната й кожа.

— Уин. — Гласът му беше дрезгав. — Искам да… — Но спря изречението по средата и я целуна отново, дълбоко и страстно, докато обхващаше връхчето на гърдата й с пръсти. Стисна го и го разтърка леко, докато болезнено нежното дразнение не я накара да се гърчи и да трепери от удоволствие.

После всичко свърши с жестока внезапност. Той замръзна необяснимо и я дръпна от прозореца, притиснал тялото й към своето. Сякаш се опитваше да я скрие от нещо. От устните му се изплъзна тиха ругатня.

— Какво… — Уин установи, че й е трудно да говори. Беше толкова замаяна, сякаш излизаше от дълбок сън, мислите й се блъскаха една в друга. — Какво има?

— Забелязах движение на терасата. Някой може да ни е видял.

Това я сепна и я върна към реалността. Тя се извърна от него, несръчно оправи корсета си.

— Ръкавицата ми — прошепна тя, виждайки я да лежи до пейката като малък, изоставен флаг за временно прекратяване на бойните действия.

Мерипен отиде да я вземе.

— Аз… Аз отивам в гардеробната — каза тя разтреперана. — Ще се оправя и ще се върна в залата за танци веднага щом съм в състояние.

Не беше сигурна какво точно се е случило и какво трябва да означава. Мерипен бе признал, че я обича. Най-после го беше изрекъл. Но тя винаги си го беше представяла като радостно признание, а не гневно и горчиво. Всичко й изглеждаше ужасно неправилно.

Само ако можеше сега да се върне обратно в хотела и да бъде сама в стаята си. Нуждаеше се от уединение, в което да мисли. Какво беше казал той? … *Бих предпочел по-скоро да те виждам в ръцете на онзи студен, бездушен негодник, отколкото да умираш в моите.* Но това нямаше смисъл. Защо бе изрекъл подобно нещо?

Искаше й се да го обори, но сега не беше нито времето, нито мястото. Беше тема, към която трябваше да се отнася с изключително внимание. Мерипен беше много по-сложен, отколкото повечето хора осъзнаваха. Макар да създаваше впечатлението, че е по-нечувствителен от останалите мъже, истината беше, че изпитваше такива мощни чувства, с които той самият не успяваше да се справя добре.

— Трябва да поговорим по-късно, Кев — каза тя.

Той кимна кратко, раменете и тилът му бяха така сковани, сякаш носеше непосилен товар.

* * *

Уин отиде колкото се може по-дискретно в дамската гардеробна на втория етаж, където прислужниците се занимаваха с поправка на скъсани волани, помагаха в попиването на лъскавите от пот лица и оправяха прическите с допълнителни фуркети. Жените се бяха събрали в малки групички, хихикаха и клюкарстваха за неща, които бяха видели и дочули. Уин седна пред едно огледало и разгледа внимателно отражението си. Страните й пламтяха, забележим контраст с обикновено спокойната бледност, устните й бяха червени и подути. Руменината се задълбочи, когато се запита дали всички са видели онова, което е направила.

Една прислужница дойде да попие лицето й и я напудри с оризова пудра. Уин побърза да благодари. Пое си няколко пъти дъх да се успокои — доколкото стегнатият корсет позволяваше и се опита, без да предизвиква подозрения, да провери дали корсажът покрива напълно гърдите й.

Когато реши, че е готова да слезе по стълбите отново, бяха минали почти трийсет минути. Тя се усмихна, когато Попи влезе в гардеробната и се приближи до нея.

— Здравей, скъпа — каза Уин, изправяйки се от стола. — Ето тук, седни на моето място. Трябват ли ти фуркети? Пудра?

— Не, благодаря. — Попи беше с напрегнато, тревожно изражение, беше почти толкова изчервена, колкото Уин преди малко.

— Забавляваш ли се? — В гласа на Уин прозвуча нотка на тревога.

— Всъщност не — придърпа я Попи към ъгъла, за да не ги чува никой. — Очаквах да срещна някой друг, освен обичайната тълпа от скучните стари благородници, или по-лошо — скучните младоци. Но единствените нови мъже, с които се запознах, бяха кариеристи и бизнесмени. Или искат да говорят за пари — което е просташко и аз не разбирам от това, или са с кариери, които казват, че не искат да обсъждат, което означава, че вероятно са замесени в нещо незаконно.

— А Биатрикс? Тя как е?

— Тя е всъщност доста популярна. Разхожда се наоколо, говори ексцентрични неща, а хората се смеят и мислят, че е духовита, без изобщо да осъзнават, че е напълно сериозна.

Уин се усмихна.

— Да слезем долу и да я намерим, а?

— Още не. — Попи се пресегна към ръката й и я хвана здраво. — Уин, скъпа… Дойдох да те търся, защото… долу има голямо вълнение. И… то е свързано с теб.

— Вълнение? — Уин поклати глава и усети как я пронизва студ до мозъка на костите. Стомахът й се сви болезнено. — Не разбирам.

— Бързо се разпространява мълва, че са те видели в оранжерията в компрометираща поза. *Много* компрометираща.

Уин усети, че лицето й побелява.

— Бяха само трийсет минути — прошепна тя.

— Това е лондонското общество — каза Попи мрачно. — Слуховете се носят с пълна пара.

В гардеробната влязоха няколко млади жени, видяха Уин и веднага си зашепнаха една на друга.

Ужасеният поглед на Уин срещна този на сестра й.

— Ще се разрази скандал, нали? — попита тя тихо.

— Не и ако действаме бързо и както трябва. — Попи стисна ръката й. — Ще те отведа в библиотеката, скъпа. Амелия и господин Роан са там — ще се срещнем с тях да помислим и да решим какво да предприемем.

Уин почти си пожела да може да се върне назад, когато беше инвалид с чести припадъци. Защото в момента една дълга загуба на съзнание щеше да е съвсем на място.

— О, какво направих? — прошепна тя.

Това предизвика лека усмивка у Попи.

— Това, изглежда е въпросът, който занимава съзнанието на всички.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Библиотеката на семейство Хънт беше красива стая, всички стени на която бяха заети от махагонови шкафове за книги, остъклени отпред. Кам Роан и Саймън Хънт стояха до голям, инкрустиран бюфет, отрупан с блестящи гарафи с алкохол. Хънт, който държеше наполовина пълна чаша с кехлибарена течност, хвърли на Уин неразгадаем поглед, когато тя влезе в помещението. Амелия, госпожа Хънт и д-р Хароу също бяха там. Уин изпита странното чувство, че е невъзможно това да се случва в действителност. Никога досега не се бе замесвала в скандал и това не беше толкова възбуждащо или интересно, както си го бе представяла, докато лежеше в болничното си легло.

Беше плашещо.

Защото въпреки по-раншните й думи към Мерипен, че иска да е компрометирана, тя съвсем не го мислеше. Няма жена с всичкия си, която би искала подобно нещо. Разразяването на скандал означаваше разбиване на перспективите не само на Уин, но и тези за по-малките й сестри. Това би хвърлило сянка върху цялото семейство. Лекомислието й щеше да нарани всички хора, които обичаше.

— Уин. — Амелия се приближи до нея и я прегърна силно. — Всичко е наред, скъпа. Ще се справим с това.

Ако не беше толкова разстроена, Уин щеше да се усмихне. По-голямата й сестра беше прочута с увереността в собствените си способности да оправя всичко, включително природни бедствия, чуждо нашествие и паническо бягство на диви животни. Нищо от това, обаче, не би могло да се приближи до опустошенията на един скандал в лондонското общество.

— Къде е госпожица Маркс? — попита Уин с глух глас.

— В балната зала с Биатрикс. Опитваме се да изглеждаме нормално, доколкото е възможно. — Амелия изпрати напрегната, унила усмивка на семейство Хънт. — Но семейството ни никога не го е бивало особено в това.

Уин замръзна, когато видя Лео и Мерипен да влизат в библиотеката. Лео тръгна право към нея, докато Мерипен се насочи към ъгъла, както обикновено. Той не срещна очите й. Стаята се изпълни с напрегната тишина, която накара косъмчетата на тила й да настръхнат.

Не беше направила всичко това сама, помисли си Уин с разгарящ се гняв.

Мерипен трябваше да й помогне сега. Да я защити с всички средства, с които разполага. Включително с името си.

Сърцето й започна да бие толкова силно, че почти я заболя.

— Изглежда си наваксвала изгубеното време, сестричке — каза Лео насмешливо, но в очите му проблясваше тревога. — Трябва да побързаме, тъй като долу хората ще се разприказват още повече по повод колективното ни отсъствие. Езиците се въртят толкова бързо, че предизвикаха силно течение в балната зала.

Госпожа Хънт се приближи към Амелия и Уин.

— Уинифред. — Гласът й беше много благ. — Ако тази мълва не е истина, аз ще предприема действия незабавно, за да отрека всичко от ваше име.

Уин си пое накъсано въздух.

— Истина е — каза тя.

Госпожа Хънт я потупа по ръката и я погледна окуражително.

— Повярвайте ми, не сте нито първата, нито ще сте последната, която се оказва в такова затруднено положение.

— Всъщност — произнесе провлечено господин Хънт, — госпожа Хънт го знае от собствен опит…

— Господин Хънт — възмути се съпругата му и той се усмихна. После, обръщайки се отново към Уин, госпожа Хънт каза: — Уинифред, вие и въпросният джентълмен трябва да разрешите проблема веднага. — Последва деликатна пауза. — Мога ли да попитам с кого са ви видели?

Тя не можеше да отговори. Сведе поглед към килима и започна да разглежда шарките от кръгове и цветя смаяно, докато чакаше Мерипен да заговори. Тишината трая само секунди, но сякаш продължи часове. *Кажи нещо*, помисли си тя отчаяно. *Кажи им, че беше ти!*

Но от страна на Мерипен не последва ни движение, ни звук.

След това Джулиан Хароу пристъпи напред:

— Аз бях въпросният джентълмен — каза той тихо.

Уин вдигна глава. Изгледа го с удивление, когато той взе ръката ѝ.

— Извинявам се на всички ви — продължи Джулиан, — и специално на госпожица Хатауей. Нямах намерение да я подлагам на слухове и порицания. Но това само ускори нещо, което вече бях решил да направя, а то е да помоля за ръката на госпожица Хатауей.

Уин спря да диша. Погледна право към Мерипен и болка прониза сърцето ѝ. Суровото лице на Мерипен и въгленовочерните очи не разкриваха нищо.

Той не каза нищо.

Не направи нищо.

Мерипен я бе компрометирал, а сега оставяше друг мъж да поеме отговорността за това. Оставяше друг да я спасява. Предателството беше по-лошо от всяка болест или болка, която бе изпитала до този момент. Мразеше го. И щеше да го мрази до последния ден от живота си и след това.

Какъв избор имаше, освен да приеме Джулиан? Така нямаше да позволи да бъдат съсипани нито тя, нито сестрите ѝ.

Почувства, че пребледнява, но успя да изобрази тънка усмивка, когато погледна към брат си.

— Е, господарю мой? — попита тя Лео. — Първо от вас ли трябва да поискаме разрешение?

— Имате благословията ми — произнесе сухо брат ѝ. — След всичко, със сигурност не желая неопетнената ми репутация да бъде помрачена от твоите скандали.

Уин обърна лице към Джулиан.

— Тогава да, д-р Хароу — каза тя с непоколебим глас. — Ще се омъжа за вас.

Между тънките тъмни вежди на госпожа Хънт се оформи бръчка, когато тя погледна към Уин. После кимна делово:

— Ще изляза и ще обясня спокойно на съответните групи, че онова, което са видели, е прегръщане на сгодена двойка… малко несдържано може би, но простимо в светлината на един годеж.

— Ще дойда с вас. — Господин Хънт застана до съпругата си. Той подаде ръка на д-р Хароу и я стисна. — Моите поздравления, сър.

— Тонът му беше сърдечен, но далеч от ентусиазма. — Вие сте най-големият щастливец, щом сте спечелили ръката на госпожица Хатауей.

Когато семейство Хънт излезе, Кам се приближи до Уин. Тя се насили да гледа право в разбиращите му кестеняви очи, макар да й струваше много.

— Това ли е, което искаш, малка сестричке? — попита я той нежно.

Съчувствието му почти я изкара от релси.

— О, да. — Тя потисна треперенето на челюстта си и успя да се усмихне. — Аз съм най-щастливата жена на света.

Когато се съвзе и дръзна да погледне Мерипен, видя, че го няма.

* * *

— Каква ужасна вечер — промърмори Амелия, след като всички излязоха от библиотеката.

— Да. — Кам я изведе в коридора.

— Къде отиваме?

— В балната зала, ще се появим за малко. И ще се опитаме да изглеждаме доволни и уверени.

— О, мили боже. — Амелия се откъсна от него и влезе в голяма сводеста ниша, където един прозорец разкриваше изглед към улицата долу. Тя притисна чело към стъклото и въздъхна тежко. По коридора се чу потропване.

Въпреки сериозността на ситуацията, Кам не се сдържа и се засмя. Когато Амелия беше разтревожена или ядосана, тя проявяваше навика си да потропва с крак. Веднъж й го каза, а тя му напомни за птичката колибри, която утъпква гнездото си с един крак.

Кам отиде при нея и отпусна топлите си длани върху студените й рамене. Усети потръпването й при докосването му.

— Колибри — прошепна той и плъзна ръце към врата й да масажира стегнатите й мускули. Когато напрежението й отслабна, тя спря да потропва с крак. Най-после се беше успокоила достатъчно, за да му каже какво мисли.

— Всички в онази библиотека знаеха, че Мерипен е бил човекът, който я компрометира — каза тя рязко. — *Не* Хароу. Не мога да

повярвам. След всичко, през което Уин премина, да се стигне до това? Ще се омъжи за човек, когото не обича, и ще отиде във Франция, а Мерипен няма да си мръдне пръста да я спре? Какъв му е проблемът?

— По-сериозно е, отколкото може да се обясни в момента. Успокой се, скъпа. С нищо няма да помогнеш на Уин, ако изглеждаш отчаяна.

— С нищо не може да й се помогне. Всичко е погрешно. О, изражението на лицето на сестра ми…

— Имаме време да намерим решение — промърмори Кам. — Годежът не е като сватбата.

— Но е обвързване — каза Амелия с раздразнение. — Знаеш, че хората гледат на годежа като споразумение, което не може лесно да бъде нарушено.

— Може би полуобвързване — призна той.

— О, Кам. — Раменете й увиснаха. — Ти никога не би допуснал подобно нещо между нас, нали? Никога не би допуснал да бъдем разделени?

Въпросът беше толкова очевидно нелеп, че Кам не знаеше какво да каже. Той обърна Амелия с лице към себе си и видя с изненада, че неговата практична, чувствителна съпруга ще се разплаче всеки момент. Бременността я правеше емоционална, помисли си той. Блясъкът на влага в очите й го накара да се разнежи вътрешно. Обгърна я покровителствено с ръка и хвана с другата косата й отзад, като внимаваше да не разваля прическата й.

— Ти си причината да живея — произнесе той с нисък глас, притискайки я още по-близо. — Ти си всичко за мен. Нищо не би могло да ме накара да те оставя. И ако някой се опита да ни раздели, бих го убил. — Той покри устата й със своята и я целуна с унищожителна страст, не спря, докато тя не се отпусна зачервена върху гърдите му. — А сега — подхвърли той полушеговито, — къде е онази оранжерия?

Това предизвика бледа усмивка от нейна страна.

— Мисля, че има достатъчно храна за слухове за една нощ. Ще говориш ли с Мерипен?

— Разбира се. Той не иска да слуша, но това никога не ме е спирало преди.

— Мислиш ли, че той… — Амелия прекъсна, когато чу приближаващи се стъпки по коридора, заедно с хрускавото шумолене на тежки поли. Тя се притисна още по-навътре в нишата, свита върху гърдите на Кам. Усети го, че се усмихва в косите й. Останаха притиснати един към друг, мълчаливи и неподвижни, докато слушаха две дами да си бъбрят.

— … за бога, наистина ли Хънт са ги поканили? — попита едната възмутено.

Амелия си помисли, че познава гласа — принадлежеше на една придружителка с неприятно лице, която седеше отстрани в залата за танци. Някоя неомъжена леля, с манталитет на стара мома.

— Сигурно защото са чудовищно богати? — предположи събеседничката й.

— Допускам, че е главно защото лорд Рамзи е граф.

— Права сте. Неженен граф.

— И все пак… *Цигани* в семейството! Самата мисъл за това! Човек не би могъл да очаква от тях цивилизовани маниери — те живеят според животинските си инстинкти. А очаквахме да поговорим приятелски с тези хора, сякаш са ни равни.

— Знаете, че самите Хънт са *буржоа*. Няма значение, че Хънт притежава половината Лондон, пак си остава син на месар.

— И те, и много от гостите тук изобщо не са подходящият калибър хора, с които да се свързваме. Не се съмнявам, че преди нощта да свърши ще пламнат още поне половин дузина скандали.

— Ужасено е, съгласна съм. — Последва пауза, после втората жена добави замислено: — Аз наистина се надявам следващата година да бъдем отново поканени…

Когато гласовете утихнаха, Кам погледна към съпругата си намръщен. Не го интересуваше какво си приказва някой — беше свикнал с всичко, което може да се каже за циганите. Но мразеше, че стрелите понякога са насочени към Амелия.

За негова изненада тя му се усмихваше, очите й бяха като синя нощ.

Изражението му стана озадачено.

— Кое е толкова забавно?

Амелия се заигра с копчето на сакото му.

— Помислих си… тази вечер тези две стари кокошки сигурно ще си легнат в леглата студени и самотни. — Дяволита усмивка изви устните й. — Докато аз ще съм с един порочен, красив ром, който ще ме топли през цялата нощ.

* * *

Кев гледа и изчаква, докато намери възможност да се приближи до Саймън Хънт, който току-що бе успял да се измъкне от разговор с две кикотещи се жени.

— Може ли да разменя няколко думи с вас? — попита тихо Кев.

Хънт не изглеждаше никак изненадан.

— Да отидем на задната тераса.

Те минаха през една странична врата на залата за танци, която водеше право на терасата. Група джентълмени се бяха събрали в единия й ъгъл, наслаждавайки се на пурите си. Богатият аромат на тютюн се издигаше в студения въздух.

Саймън Хънт се усмихна любезно и поклати глава, когато мъжете ги поканиха да се присъединят към тях.

— Трябва да обсъдим нещо — каза им той. — Може би по-късно.

Като се облегна на металните перила, Хънт загледа Кев с преценяващи тъмни очи.

При няколкото случая, когато се бяха срещали в Хемшпир в Стоуни Крос парк, имението, което граничеше със земите на семейство Рамзи, Кев беше харесал Хънт. Беше истински мъж, от тези, които казват нещата направо. Очевидно амбициозен човек, който изпитваше удоволствие от печеленето на пари. И въпреки че повечето мъже на негово място биха се вземали прекалено на сериозно, Хънт имаше непочтително чувство за хумор и често се превръщаше в обект на собствените си подигравки.

— Допускам, че ще говорим за това какво знам за Хароу — каза Хънт.

— Да.

— В светлината на последните събития това изглежда като след дъжд качулка. И бих добавил, че нямам доказателства за нищо. Но

обвиненията, които Ланхамс отправят срещу Хароу са достатъчно сериозни и си заслужава да бъдат обмислени.

— Какви обвинения? — промърмори Кев.

— Преди Хароу да построи клиниката във Франция, се е оженил за най-голямата дъщеря на Ланхамс, Луиз. Говори се, че била необикновено красиво момиче, малко разглезена и капризна, но като цяло — изключително подходяща за Хароу. Идвала с голяма зестра и семейство с много връзки.

Като бръкна в сакото си, Хънт извади тънка сребърна табакера.

— Искате ли? — попита той. Кев поклати глава. Хънт извади една пура. Сръчно отряза върха й и я запали. Крайчецът на пурата пламна, когато Хънт дръпна от нея.

— Според Ланхамс — продължи той, издишвайки струйка ароматен дим, — за година брак Луиз се променила. Станала доста покорна и сдържана, и изглежда изгубила интерес към предишните си занимания. Когато семейството й споделили с Хароу притесненията си, той обявил, че промените в дъщеря им са просто свидетелства за нейното помъдряване и манталитет на омъжена жена.

— Но те не са повярвали на това?

— Не. Когато попитали Луиз, обаче, тя заявила, че е щастлива и ги помолила да не се месят. — Хънт вдигна пурата към устните си отново и впери очи замислено в светлините на Лондон, които блещукаха в нощната мъгла. — По някое време през втората година Луиз започнала да запада.

Кев усети неприятна тръпка при думата „запада“, често използвана за някои болести, които лекарят не може да диагностицира или да разбере. Неумолимата физическа слабост, която никакво лечение не може да предотврати.

— Тя отслабнала и се обезсърчила, и легнала на легло. Никой не можел да направи нищо. Семейство Ланхамс настояли да заведат свой лекар да я прегледа, но той не могъл да открие никаква причина за болестта. Състоянието на Луиз се влошило за месец и нещо и починала. Родителите й обвинили Хароу за нейната кончина. Преди брака дъщеря им била здрава, жизнерадостна девойка, а само след две години вече я нямало.

— Понякога се случват такива работи — отбеляза Кев, изпитвайки нужда да играе адвокат на дявола. — Не е задължително

Хароу да го е направил.

— Така е. Но именно реакцията на Хароу убедила семейството, че той е отговорен по някакъв начин за смъртта на дъщеря им. Бил прекалено спокоен. Безстрастен. Няколко крокодилски сълзи за пред другите и толкова.

— И след това заминал за Франция с парите от зестрата?

— Да. — Широките рамене на Хънт се вдигнаха нагоре. — Аз презирам слуховете, Мерипен. Рядко им обръщам внимание. Но Ланхамс са уважавани хора и не драматизират. — Като се намръщи, той изтръска пепелта от пурата си през перилата. — И въпреки всичките добрини, които според слуховете Хароу върши за пациентите си… някак си не мога да се освободя от чувството, че нещо около него не е наред. Макар да не мога да го формулирам.

Кев изпита неизказано облекчение да чуе собствените си мисли, произнесени гласно от човек като Хънт.

— Аз имам същото усещане за Хароу, още когато за пръв път го срещнах — каза той. — Но всички други изглежда благоговеят пред него.

В черните очи на Хънт просветна слаба усмивка.

— Да, ами… това не е първият път, когато не съм се съгласявал с мнението на мнозинството. Но смятам, че човек, когото го е грижа за госпожица Хатауей, би трябвало да се тревожи за нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мерипен беше излязъл от сутринта. Беше се отрегистрирал от „Рътлидж“ и оставил бележка, че ще пътува сам до имението Рамзи.

Уин се събуди със спомени, които се кълбяха в объркането ѝ съзнание. Чувстваше се тежка, без сили и потисната. Мерипен беше представлявал част от нея прекалено дълго. Беше го носила в сърцето си, беше го абсорбирала до мозъка на костите си. Да се откъсне от него сега щеше да бъде като да ампутира крака и ръката си. А трябваше да го стори. Самият Мерипен бе направил невъзможен за нея всеки друг избор.

Тя се изми и облече с помощта на прислужница, след което сплете косата си на плитка. Нямаше да има никакви многозначителни разговори с никого от семейството ѝ, реши тя. Нямаше да има скръб и съжаления. Щеше да се омъжи за д-р Джулиан Хароу и да живее далеч от Хемпшир. И щеше да се опита да намери мир в тази голяма, необходима дистанция.

— Искам да се омъжа колкото е възможно по-бързо — каза тя на Джулиан късно тази сутрин, когато пиеха чай в семейния апартамент. — Франция ми липсва. Искам да се върна там без повече бавене. Като ваша съпруга.

Джулиан се усмихна и докосна извивката на бузата ѝ с нежно движение на пръстите.

— Много добре, скъпа моя.

Той взе ръката ѝ в своята и мина по кокалчетата ѝ с палец.

— Имам малко работа в Лондон, за която да се погрижа, ще дойда в Хемпшир след няколко дни. Там ще направим плановете си. Можем да се оженим в параклиса на имението, ако желаете.

Параклисът, който Мерипен бе построил наново.

— Идеално — каза Уин спокойно.

— Днес ще ви купя пръстен — продължи Джулиан. — Какъв вид камъни харесвате? Може би сапфир, за да подхожда на очите ви?

— Всичко, което изберете, ще е хубаво. — Уин остави ръката си да почива в неговата и двамата замлъкнаха. — Джулиан — промърмори тя, — още не сте ме питали какво… какво се случи между Мерипен и мен миналата вечер.

— Не е необходимо — отвърна той. — Аз съм напълно доволен от резултата.

— Аз… искам да разберете, че ще ви бъда добра съпруга — произнесе тя сериозно. — Предишната ми привързаност към Мерипен…

— Тя ще избледнее с времето, спокойно — каза Джулиан.

— Да.

— А аз ви предупреждавам, Уинифред… че ще се боря за любовта ви. Ще стана такъв предан и щедър съпруг, че в сърцето ви няма да остане никакво място за друг.

Тя си помисли дали да не повдигне темата за деца, да го попита дали някой ден ще отстъпи, ако здравето й се подобри още. Но от онова, което знаеше за Джулиан, той нямаше да промени решението си толкова лесно. А тя не бе сигурна, че има значение. Беше хваната в капан.

Каквото и да ставаше в живота й сега, трябваше да направи най-доброто от него.

* * *

След два дена опаковане семейството беше на път за Хемпшир. Кам, Амелия и Биатрикс бяха в първия файтон, а Лео, Уин и госпожица Маркс — във втория. Бяха тръгнали преди пукването на деня, за да изминат колкото се може повече разстояние през дванайсетчасовото пътуване.

Един господ знаеше само за какво се говори във втория файтон. Кам се надяваше присъствието на Уин да смекчи враждебността между Лео и госпожица Маркс.

Разговорът в първия файтон, както бе очаквал Кам, беше интересен. Той се забавляваше, че Попи и Биатрикс бяха предприели кампания да сложат Мерипен на първо място като кандидат за съпруг

на Уин. Момичетата наивно предполагаха, че единственото нещо, което стои на пътя на Мерипен, е липсата му на състояние.

— … така че ако можеш да му дадеш от твоите пари… — каза Биатрикс нетърпеливо.

— … или да му даде част от състоянието на Лео — прекъсна я Попи. — Лео може само да го пропилее…

— … но да накара Мерипен да помисли, че това ще е зестрата на Уин — каза Биатрикс, — така че това да не нарани гордостта му…

— … а и на тях не им е нужно много — каза Попи.

— Никой от тях не се интересува кой знае колко от имения или изискани карети, или пък…

— Почакайте, вие двечките — каза Кам и вдигна ръце в отбранителен жест. — Проблемът е по-сложен от този за парите, и спрете да цвърчите за момент и ме изслушайте. — Той се усмихна на двата чифта сини очи, които го гледаха толкова разтревожено. Грижата им за Мерипен и Уин беше повече от трогателна. — Мерипен има предостатъчно средства, за да предложи на Уин. Това, което изкарва като управител на имението Рамзи е доста сериозна сума сама по себе си, а той също така има неограничен достъп до сметките на Рамзи.

— Тогава защо Уин ще се омъжва за д-р Хароу, а не за Мерипен? — поиска да знае Биатрикс.

— По причина, че Мерипен иска да запази уединението си, той вярва, че няма да е подходящ съпруг за нея.

— Но той я обича!

— Любовта не разрешава всички проблеми, Бий — каза тихо Амелия.

— Това звучи като нещо, което майка би казала — отбеляза Попи с лека усмивка, докато Биатрикс гледаше кисело.

— А какво би казал баща ти? — попита Кам.

— Би ни въвел в някое безкрайно философско изследване на природата на любовта, което не би довело до нищо — каза Амелия. — Но щеше да е очарователно.

— Не ме интересува колко сложно казват всички, че е — каза Биатрикс. — Уин трябва да се омъжи за Мерипен. Не си ли съгласна, Амелия?

— Това не е наш избор — отвърна Амелия. — Нито пък на Уин, след като големият глупак не й предложи алтернатива. Уин не може да

стори нищо, ако той не й направи предложение.

— Нямаше ли да е мило, ако дамите предлагаха на джентълмените? — размечта се Биатрикс.

— О, небеса, не — възрази бързо Амелия. — Тогава щеше да е прекалено лесно за джентълмените.

— В животинското царство — изкоментира Биатрикс — мъжките и женските се радват на равно положение. Женската може да направи всичко, което си поиска.

— При животите са позволени много неща, на които ние, хората, не можем да подражаваме, скъпа. Чесането на публично място, например. Повръщането на храна. Излагането на показ за привличане на партньор. Да не споменавам… Е, не е необходимо да продължавам нататък.

— Бих искал да го направиш — усмихна се Кам. Той нагласи Амелия по-удобно срещу себе си и заговори на Биатрикс и Попи. — Слушайте, вие двечките. Нито една от вас няма да закача Мерипен по въпроса. Знам, че искате да помогнете, но единственото, което ще успеете, е да го провокирате.

Те се нацупиха и кимнаха неохотно, после се свиха в ъглите си. Навън бе още тъмно и клатушкането на файтона действаше успокояващо. След минути двете сестри задрямаха.

Кам забеляза, че Амелия е още будна. Той погали нежната кожа на лицето й и шията, загледан в чистите й сини очи.

— Защо той не излезе напред, Кам? — прошепна тя. — Защо просто даде Уин на д-р Хароу?

Кам помисли за момент.

— Защото се страхува.

— От какво?

— От онова, което може да й причини.

Амелия се намръщи объркана.

— В това няма смисъл. Мерипен не би я наранил.

— Не и съзнателно.

— Имаш предвид опасността тя да забременее? Но Уин не е съгласна с мнението на д-р Хароу и каза, че дори той не може да е категоричен какво може да се случи.

— Не е точно така. — Кам въздъхна и се приближи още към нея. — Мерипен казвал ли ти е, че е *ашарибе*?

— Не, какво означава това?

— Това е дума, която означава циганско боец. Пет-шестгодишни момчета се тренират в борба с голи ръце. Няма правила, нито определено време. Целта е да причиниш най-голямата вреда колкото може по-бързо, докато другият спре. „Треньорите“ на момчетата вземат пари от плащащата тълпа. Виждал съм смъртно ранени ашарибе, кървящи, виждал съм дори да ги убиват по време на борбата. Бият се със счупени китки и счупени ребра, ако е необходимо. — Кам разсеяно поглади косата на Амелия и добави: — В нашето племе нямаше такива. Водачът ни реши, че било прекалено жестоко. Научихме се да се бием, разбира се, но не и като начин да си изкарваме прехраната.

— Мерипен… — прошепна Амелия.

— Доколкото знам, при него е било дори по-лошо. Мъжът, при когото е израснал… — Кам почувства, че му е трудно да продължи.

— Чичо му? — подсказа Амелия.

— Нашият чичо. — Кам вече й беше казал, че двамата с Мерипен са братя. Но още не бе споделил останалото, което Шури бе казала. — Явно го е дресирал като куче в състезания за залагане.

Амелия пребледня.

— Какво искаш да кажеш?

— Мерипен е трябвало да стане зъл като насъскано животно. Държали са го гладен, малтретирали са го, докато стигне до състояние да се бие с всекиго, при всички обстоятелства. Бил научен да приема всякаква ругатня, предназначена за него, което имало за цел да обърне агресията му към неговия опонент.

— Бедното момче — прошепна Амелия. — Това обяснява състоянието му, когато за пръв път дойде при нас. Беше почти див. Но… това беше много отдавна. Животът му е бил много различен от сегашния. И след като е страдал толкова ужасно, сега не иска ли да бъде обичан? Не иска ли да бъде щастлив?

— Не става така, скъпата ми. — Кам се усмихна на обърквaнето й. Не бе изненадващо, че за Амелия, израснала в голямо и любвеобилно семейство, бе трудно да разбере човек, който се бои от собствените си нужди, сякаш те са най-лошия му враг. — Ти как ще разсъждаваш, ако през цялото ти детство са те учили, че единствената причина за съществуването ти е да причиняваш болка на другите? Че насилието е единственото, за което те бива? Как ще се отучиш от

такова нещо? Не можеш. Така че го прикриваш, доколкото можеш, без да забравяш какво лежи под външното лустро.

— Но… явно Мерипен се е променил. Той е мъж с много изискани качества.

— Мерипен не би се съгласил.

— Е, Уин му даде ясно да разбере, че би била с него въпреки всичко.

— Това не означава, че ще бъде с него. Той е решил да я пази от самия себе си.

Амелия не обичаше да се сблъсква с проблеми, които нямат ясно решение.

— Тогава какво можем да направим?

Кам сведе глава да целуне върха на носа й.

— Знам колко не обичаш да чуваш това, любима… но не можем да сторим много. Всичко е в техните ръце.

Тя поклати глава и промърмори нещо в яката му.

— Какво казваш? — развесели се той.

Погледът й се вдигна към него и усмивка на самосъжаление изви устните й.

— Отнася се за резултата, който няма да ми хареса, ако оставим бъдещето на Уин и Мерипен в ръцете им.

* * *

Последния път, когато Уин и Лео бяха видели къщата Рамзи, тя беше разнебитена и полуизгоряла, почвата едва се виждаше от бурени и отломки. И за разлика от останалите от семейството, те не бяха свидетели, докато беше възстановявана.

Богатата южна провинция Хемпшир включваше крайбрежна земя, равнина и древни гори, пълни с много дивеч. Хемпшир имаше по-мек, по-слънчев климат от повечето останали части на Англия, дължащ се на устойчивия ефект от местоположението му. Въпреки че Уин никога не бе живяла в Хемпшир много дълго, преди да замине за клиниката на д-р Хароу, имаше чувството, че се прибира вкъщи. Това бе приятно, приветливо място с оживения пазарен град Стоуни Крос, до който от имението Рамзи се стигаше пеша.

Сякаш времето в Хемпшир бе решило да представи имението в най-хубавия му вид, с щедро слънце и няколко живописни облачета в далечината.

Файтонът стигна до къщичката на портиера, изградена от сиво-сини тухли с кремав камък за детайлите.

— Затова я наричат Синята къща — отбеляза госпожица Маркс, — по очевидни причини.

— Колко приятно! — възкликна Уин. — Никога не съм виждала тухли в такъв цвят в Хемпшир преди.

— Стафърдширска синя тухла — каза Лео, протягайки врат, за да види другата страна на къщата. — Сега, когато по железницата могат да се пренасят тухли от други места, не е необходимо строителят да ги прави на място.

Продължиха по дългата алея към къщата, заобиколена от кадифенозелени ливади и покрити с бял чакъл пешеходни пътеки, млад жив плет и розови храсти.

— Боже мой — промърмори Лео, когато стигнаха до самата къща. Тя представляваше постройка от кремав камък с много фронтони със светли тавански прозорци. Покривът от сини плочи се отличаваше с ребра и ниши, оконтурени с контрастни теракотени плочки. Макар да приличаше на старата къща, тази беше много по-хубава. А онова, което бе останало от първоначалната постройка, бе възстановено с такава любов, че човек трудно можеше да разбере докъде стига старата и къде започва новата.

Лео не откъсваше поглед от мястото.

— Мерипен каза, че са запазили някои от старите стаи и местенца. Забелязвам много повече прозорци. Освен това са добавили служебно крило.

Навсякъде се виждаха хора, които работят, каруцари, резачи и зидари, градинари, които подрязват живите плетове, прислужници в конюшните излизаха да посрещнат файтоните. Имението не само се бе събудило за нов живот, то процъфтяваше.

Гледайки съсредоточения поглед на брат си, Уин почувства порив на благодарност към Мерипен, който беше направил всичко това. Беше добре за Лео да се завърне в дом като този. Той предвещаваше начало на един нов живот.

— Домакинският състав трябва да се разшири — каза госпожица Маркс, — но онези, които господин Мерипен е наел, са изключително ефективни. Господин Мерипен е взискателен управител, но и любезен. Те биха направили всичко, за да е доволен.

Уин слезе от файтона с помощта на лакея и му позволи да я придружи до предните врати. Един възхитителен комплект от двойни врати, долу с панели от солидни дървени трупи и прозорци от оловно стъкло в горната част. Още щом стигна до най-горното стъпало, вратите се отвориха и разкриха жена на средна възраст с червеникавокестенява коса и покрито с лунички лице. Беше с добре сложена фигура, в черна рокля с висока яка.

— Добре дошли, госпожице Хатауей — произнесе тя сърдечно. — Аз съм госпожа Барнстейбъл, икономката. Колко се радваме всички да ви видим отново тук в Хемпшир.

— Благодаря — промърмори Уин и я последва в коридора.

Очите й се разшириха при вида на интериора — толкова светъл и блестящ, двуетажният коридор бе облицован с ламперия, боядисана в кремаво. В дъното му се виждаше сиво каменно стълбище, железните му перила блестяха черни и чисти. Навсякъде лъхаше на сапун и пресен восък.

— Забележително! — ахна Уин. — Това направо не е същото място.

Лео застана до нея. Изведнъж бе загубил дар слово и дори не се опитваше да скрие възхищението си.

— Истинско чудо — каза той накрая. — Удивен съм. — Той се обърна към икономката. — Къде е Мерипен, госпожо Барнстейбъл?

— Навън, на двора, господарю. Помага да разтоварят една каруца. Трупите са доста тежки и работниците понякога се нуждаят от помощта на господин Мерипен при по-трудния товар.

— Искате да кажете, че имаме двор за дървен материал — попита Лео.

Госпожица Маркс отвърна:

— Господин Мерипен планира да изгради къщи за новонаетите фермери.

— За пръв път го чувам. Защо да им осигуряваме къщи? — Тонът на Лео не беше неодобрителен, а само заинтригуван. Но устните

на госпожица Маркс се свиха, сякаш бе приела въпроса му като оплакване.

— Последните наети се съгласиха да дойдат само заради обещанието за нови къщи. Те вече са успели фермери, с образование и напредничави, и господин Мерипен е сигурен, че присъствието им ще е от полза за просперитета на имението. Другите имения наоколо, също както Стоун Крос парк, също строят домове за техните наематели и работници…

— Всичко е наред — прекъсна я Лео. — Не е необходимо да се оправдавате, госпожице Маркс. Бог знае, че не съм мислил да се конфронтирам с плановете на Мерипен след всичко, което видях, че е направил досега. — Той погледна икономката. — Ако ми покажете пътя, госпожо Барнстейбъл, ще изляза да потърся Мерипен. Може да помогна в разтоварването.

— Един от прислужниците ще ви заведе — отвърна икономката. — Но работата понякога е рискована, господарю, и не е като за човек във вашето положение.

Мис Маркс добави с леко язвителен тон:

— Освен това, съмнително е дали изобщо ще сте от полза.

Икономката зяпна.

Уин потисна една усмивка. Мис Маркс говореше така, сякаш Лео беше някакъв дребосък, а не едър, мускулест мъж.

Лео дари гувернантката със сардонична усмивка.

— Физически съм доста по-як, отколкото предполагате, Маркс. Нямате представа какво се крие под това сако.

— Наистина се успокоих.

— Госпожице Хатауей — намеси се прибързано икономката, опитвайки се да заглади конфликта, — искате ли да ви заведа до стаята ви?

— Да, благодаря. — Като чу гласовете на сестрите си, Уин се обърна и ги видя да влизат в коридора, заедно с господин Роан.

— Е? — попита Амелия с усмивка, разпервайки ръце.

— Нямам думи — отвърна Уин.

— Нека се освежим, да свалим праха от себе си и ще те разведа.

— Ще съм тук само след няколко минути.

Уин тръгна по стълбището с икономката.

— Откога работите тук, госпожо Барнстейбъл? — попита тя, когато стигнаха на втория етаж.

— Приблизително година, след като къщата стана обитаема. Преди това работех в Лондон, но предишният господар почина, а новият уволни по-голямата част от персонала и го замени със свой. Нуждаех се отчаяно от място.

— Съжалявам да го чуя. Но за Хатауей е голям късмет.

— Беше предизвикателно начинание — каза икономката, — да събереш персонал и да ги обучиш. Ще призная, че имах някои страхове, предвид необичайните обстоятелства на тази позиция. Но господин Мерипен беше много настоятелен.

— Да — каза разсеяно Уин, — трудно е да му се откаже.

— Има силно и непоклатимо присъствие, този господин Мерипен. Често съм се чудела, когато съм го виждала да се занимава едновременно с няколко неща — с дърводелците, бояджиите, ковачите, конярите, всички искат вниманието му. А той винаги е хладнокръвен и спокоен. Без него не бихме се оправили. Той е опорният стълб на имението.

Уин кимна мрачно, като надничаше в стаите, покрай които минаваха. Още кремава ламперия и мебели от светло черешово дърво, и кадифени тапицерии с меки пастелни цветове вместо мрачните тъмни нюанси, модерни напоследък. Тя си помисли със съжаление, че няма да може да се радва на тази къща, освен при посещенията си от време на време.

Госпожа Барнстейбъл я въведе в красива стая с прозорци, които гледаха към градините.

— Тази е вашата — каза жената. — Никой не я е обитавал преди.

Леглото беше направено от светлосини тапицирани панели, завивките бяха от бял лен. Имаше елегантно дамско писалище в ъгъла и лъскав гардероб от клен с прозорчета на вратите.

— Господин Мерипен лично избра тапетите — додаде госпожа Барнстейбъл. — Едва не подлуди архитекта с неговите настоявания да разгледа стотици мостри, докато най-после намери този десен.

Тапетите бяха бели, с нежни шарки на цъфнали вейки. През големи интервали имаше мотив с малка червеношийка, кацнала на клон.

Уин бавно се приближи към една от стените и докосна птиците с върха на пръстите си. Погледът й се замъгли.

По време на дългото си възстановяване от скарлатината, когато се изморяваше да държи книга в ръце и никой не можеше да й чете, тя гледаше през прозореца едно гнездо на червеношийка на близкия клен. Бе наблюдавала как се излюпват от сините яйца малките, розовите им телца, покрити с жилки и мъх. Беше наблюдавала как расте перушината им и как майка им пълни ненаситните им човки. После — как отлитат от гнездото, докато тя остава там.

Мерипен, въпреки страха си от височина, често се катереше по една стълба до втория стаж, за да измие прозореца на стаята й. Искаше гледката й към външния свят да бъде чиста.

Беше й казал, че небето винаги ще бъде синьо за нея.

— Обичате птици, нали, госпожице Хатауей?

Уин кимна, без да се оглежда, страхуваше се, че лицето й е почервеняло от неочакваните емоции.

— Особено червеношийки — произнесе тя с полушепот.

— Един слуга ще ви донесе куфарите скоро, а прислужниците ще ги разопаковат. Междувременно, ако искате да се измиете, в умивалника има прясна вода.

— Благодаря. — Уин отиде до порцелановата кана и леген и наплиска със студена вода лицето и шията си, без да я е грижа, че ще напръска горнището на роклята. Като попи лицето си с кърпа, тя изпита моментно облекчение от главоболието, което я мъчеше.

Чу се проскърцване на дъски и Уин се обърна рязко.

На прага стоеше Мерипен и я гледаше.

Червенината върху лицето й се сгъсти още повече.

Искаше й се да е на другия край на света, далеч от него. Искаше й се никога повече да не го види. И в същото време сетивата й го поемаха жадно… вида му, в разкопчаната на врата риза, с белия лен, прилепнал към златистата му загоряла кожа… късите тъмни вълни на косата му, мирисът му, достигна до издутите й ноздри. Присъствието му я парализира от желание. Искаше вкуса на кожата му върху устните си. Искаше да усети туптенето на пулса му срещу своя. Само ако можеше да дойде при нея сега, в този момент, да я събори на леглото със силното си тежко тяло и да я вземе. Да я обладае.

— Как мина пътуването от Лондон? — попита той с безизразно лице.

— Нямам намерение да водя безсмислени разговори с теб. — Уин отиде до прозореца и загледа без да вижда тъмната гора в далечината.

— Харесва ли ти стаята?

Тя кимна, без да го поглежда.

— Ако ти трябва нещо…

— Имам всичко, от което се нуждая — прекъсна го тя. — Благодаря.

— Искам да поговоря с теб за…

— Всичко е наред — успя да се овладее тя. — Не е необходимо да ми се извиняваш защо не си ми предложил.

— Искам да разбереш…

— Наистина разбирам. И вече ти простих. Може би ще ти олекне на съвестта да чуеш, че така ще ми е много по-добре.

— Не ти искам прошката — каза той рязко.

— Чудесно, не ти прощавам. Както искаш.

Тя не можеше да издържи и един миг да е повече с него. Сърцето й беше разбито, можеше да усети как се чупи. Като наведе глава, тя мина покрай неподвижната му фигура.

Уин нямаше намерение да спира. Но преди да прекрачи прага, спря на една ръка разстояние от него. Имаше само още едно нещо, което искаше да му каже. Не можеше повече да сдържа думите.

— Между другото — чу се тя да произнася глухо, — вчера бях на преглед при един лекар в Лондон. Високо уважаван. Разказах му историята на заболяването си и го попитах дали може да прецени общото ми здравословно състояние. — Усещайки напрегнатия поглед на Мерипен, Уин продължи спокойно. — Според професионалното му мнение няма причина да не трябва да имам деца, ако искам. Каза също така, че няма гаранция за никоя жена, че няма да има риск при раждането. Но аз ще водя пълноценен живот. Ще имам съпружески отношения със съпруга си и ако бог пожелае, един ден ще стана майка. — Тя спря и добави с горчив глас, който сякаш не беше нейният: — Джулиан ще бъде толкова доволен, когато му кажа, не мислиш ли?

Ако внезапният удар бе пронизал бронята на Мерипен, той не го показа.

— Има нещо, което трябва да знаеш за него — каза той тихо. — Семейството на първата му съпруга… Ланхамс подозират, че той има нещо общо с нейната смърт.

Уин усети, че й се завива свят и погледна Мерипен с присвити очи.

— Не мога да повярвам, че можеш да паднеш толкова ниско. Джулиан ми разказа всичко за това. Той я е обичал. Направил е всичко, което е можел, за да я излекува. Когато починала, е бил опустошен, а след това — тормозен — от семейството й. В скръбта си явно са имали нужда да обвинят някого. Джулиан се оказал подходящата изкупителна жертва.

— Ланхамс твърдят, че се е държал подозрително след нейната смърт. Изобщо не приличал на опечален съпруг.

— Не всички хора показват скръбта си по еднакъв начин — сопна се тя. — Джулиан е лекар, тренирал се е да изглежда безчувствен в процеса на работата си, защото така е най-добре за пациентите му. Естествено, не би позволил да се разпадне, без значение колко дълбоко страда. Как си позволяваш да го съдиш?

— Не осъзнаваш ли, че може да си в опасност?

— От *Джулиан*? Мъжът, който ме излекува? — Тя поклати глава и се засмя невярващо. — Заради предишното ни приятелство ще забравя какво си ми казал, Кев. Но запомни за в бъдеще, че няма да толерирам никакви обиди към Джулиан. Запомни, че той застана до мен, когато ти не го направи.

Тя профуча покрай него, без да чака реакцията му и видя, че по коридора се задава по-голямата й сестра.

— Амелия — каза тя весело. — Да започнем ли обиколката си сега? Искам да видя всичко.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар Мерипен да беше дал на домакинството на Рамзи ясно да се разбере, че Лео, а не той, е господарят, прислужниците и работниците смятаха него за авторитет. Мерипен беше този, към когото се обръщаха при всеки проблем. И Лео нямаше нищо против нещата да останат така, докато свикне с ремонтираното имение и обитателите му.

— Не съм пълен идиот, въпреки че изглеждам така — каза той на Мерипен сухо, докато отиваха към източния ъгъл на имението една сутрин. — Редът, който си въвел, явно действа. Нямам намерение да прецакам нещата, само за да докажа, че аз съм господарят на имението. И като го казвам… Искам да предложа няколко подобрения, отнасящи се до къщите за наемане.

— О?

— Няколко не скъпи изменения в дизайна биха направили къщурките по-удобни и привлекателни. И щом идеята е по-нататък да основем своего рода селце в имението, наш дълг е да направим планове за модел на селото.

— Искаш да работиш по плановете и изчисленията? — попита Мерипен, изненадан от проявения интерес от обикновено ленивия господар.

— Ако нямаш възражения.

— Разбира се, че не. Имението си е твое. — Мерипен го погледна несигурно. — Смяташ ли да се върнеш към предишната си професия?

— Да, всъщност. Мога да започна като работещ архитект. Ще видим докъде могат да стигнат някои сериозни дилетанти. Пък и има смисъл да си наточа зъбите върху къщите на собствените си наематели. — Той се засмя. — Мисълта ми е, че те ще са по-малко склонни да ме съдят от останалите.

* * *

В имение с гъсти гори като земите на Рамзи, прореждането на дърветата беше задължително на всеки десет години. По сметки на Мерипен имението бе пропуснало поне два предишни цикъла, което означаваше, че има най-малко трийсетгодишни изсъхнали и хилави дървета, или пък такива с потиснат растеж, които подлежат на отсичане.

За смайване на Лео, Мерипен бе настоял да го прекара през целия процес, докато Лео научи накрая далеч повече, отколкото някога е искал да знае за дърветата.

— Правилното прореждане помага на природата — каза Мерипен в отговор на мрънкането на Лео. — Гората на имението ще е с по-здрави дървета и далеч по-ценна, ако се отстранят правилните дървета, за да се помогне на другите да растат.

— Аз по-скоро бих оставил дърветата да се оправят сами — каза Лео, но Мерипен го игнорира.

За да образова себе си и Лео, Мерипен бе уредил среща с малка група дървари. Те излязоха да изследват някои дървета, докато дърварите обясниха как да преценяват дължината и ширината на едно дърво, за да определят колко кубика съдържа. Използвайки мерителна лента и стълба, те направиха някои предварителни оценки.

Преди Лео да разбере какво става, се оказа на върха на стълба, помагайки в меренето.

— Може ли да попитам защо — извика той надолу към Мерипен, — ти стоиш долу, докато аз рискувам тук да си счупя врата?

— Дървото е твое — изтъкна кратко Мерипен.

— Както и вратът ми?

Лео разбираше, че Мерипен иска той да проявява активен интерес към имението и всички дейности в него, малки и големи. Изглежда в тези дни един аристократ собственик на земя не можеше просто да се отпусне в библиотеката и да си пие портвайн, независимо колко примамлив изглеждаше подобен сценарий. Човек можеше да делегира отговорности на мениджъри и слуги, но това означаваше да поеме риска да бъде ограбен.

Когато преминаха към другите точки от дневния списък, който изглежда ставаше все по-дълъг с напредването на седмицата, Лео започна да осъзнава каква чудовищна работа е свършил Мерипен за изминалите три години. По-голямата част от управителите на имения просто чиракуваха, а по-голямата част от синовете на благородниците бяха възпитани от ранни години в различните видове дейности на имението, което щяха да наследят един ден.

Мерипен, от друга страна, беше научил всичко това — управление на животновъдство, земеделие, лесовъдство, строителство, подобрения на почвата, заплати, печалби и наеми без никаква подготовка и без да разполага с време. Но сякаш бе роден за това. Имаше ясна памет, апетит за работа и неуморен интерес към подробностите.

— Признай нещо — каза Лео, след един на пръв поглед безполезен разговор за земеделието. — Понякога ти доскучава, нали? Сигурно излизаш от кожата си само след един час обсъждане на това как да се въртят всяка година посевите и колко орна земя трябва да се отпусне за жито и царевица.

Мерипен обмисли въпроса внимателно, сякаш никога не му беше хрумвало, че може да намира работата в имението за скучна.

— Не и щом трябва да се направи.

Може би точно тогава Лео най-после разбра. Ако Мерипен си беше поставил цел, никоя подробност не беше малка, никоя работа не беше незначителна за него. Нищо нямаше да го спре. Занаятчийството, което Лео бе осмивал в миналото, бе намерило своя идеален пласмент. Господ да помага на онзи, който се изпречеше на пътя на Мерипен.

Но Мерипен имаше една слабост.

Сега всички в семейството знаеха за страстното и невъзможно привличане между него и Уин. Както знаеха също, че всяко споменаване за това няма да доведе до нищо друго, освен до буря. Лео никога не бе виждал двама души да се борят със споделените си чувства толкова отчаяно.

Неотдавна Лео би избрал д-р Хароу за Уин без нито миг колебание. Да се омъжи за циганин беше сигурна деградация. А в лондонското общество бе напълно приемливо да се омъжиш по сметка и да намериш любовта другаде. Това обаче за Уин не бе възможно. Сърцето й беше прекалено чисто, чувствата й — прекалено силни. И

след като бе видял битката на сестра си да оздравее и способността й да не губи никога кураж, Лео си помисли, че е истински срам тя да не може да има съпруга, когото иска.

* * *

На третата сутрин след пристигането им в Хемпшир Амелия и Уин излязоха на разходка. Беше свеж, ясен ден, пътеката малко кална на места, ливадите — покрити с килим от бели маргаритки, които на пръв поглед приличаха на току-що навалял сняг.

Амелия, която винаги бе обичала да се разхожда, се нагоди лесно към пъргавите стъпки на сестра си.

— Харесвам Стоуни Крос — каза Уин, наслаждавайки се на сладкия хладен въздух. — Това ми прилича повече на дом, отколкото Праймроуз плейс, макар че никога не съм живяла тук дълго.

— Да. Има нещо специално в Хемпшир. Когато и да се завърнем от Лондон, го намирам за неописуемо облекчително. — Като свали бонето си, Амелия го хвана за панделките и го залюля леко, докато вървяха. Изглеждаше погълната от пейзажа: купища цветя навсякъде, жужене на насекоми сред дърветата, миризми, които се носеха от затоплените от слънцето треви и кресон. — Уин — каза тя накрая, гласът й беше замечтан. — Не е нужно да напускаш Хемпшир, знаеш го.

— Да, знам го.

— Семейството ни може да понесе всеки скандал. Погледни Лео. Оцеляхме след всички негови…

— Като заговорихме за скандал — прекъсна я кисело Уин, — мисля си, че успях да направя дори нещо по-лошо от Лео.

— Не смятам, че е възможно, скъпа.

— Знаеш точно толкова добре, колкото и аз, че загубата на целомъдрието на една жена може да разруши едно семейство далеч по-ефективно от загубата на мъжката чест. Не е справедливо, но така стоят нещата.

— Ти не си изгубила целомъдрието си — извика възмутено Амелия.

— Не че не опитах. Повярвай ми, исках да го направя. — Поглеждайки по-голямата си сестра, Уин видя, че я е шокирала. Тя се усмихна слабо. — Мислиш, че съм над това да чувствам нещата по този начин?

— Ами… да, предполагам. Никога не си се занасяла по красиви момчета, нито пък си говорила за балове и партита, или пък да мечтаеш за бъдещ съпруг.

— Заради Мерипен — призна Уин. — Той беше всичко, което някога съм искала.

— О, Уин — прошепна Амелия. — Толкова съжалявам.

Уин се изкачи на едно стъпало, водещо през тясна пролука в каменната ограда и Амелия я последва. Тръгнаха по тревна пътека, която излизаше на горски път, и продължиха по тесния мост над потока.

Амелия хвана ръката на Уин.

— Във връзка с това, което току-що каза… сега съм сигурна повече от всякога, че не бива да се омъжваш за Хароу. Имам предвид, че трябва да се омъжиш за Хароу, щом искаш, но не поради страх от скандал.

— Искам да се омъжа. Харесвам го. И вярвам, че е добър човек. А ако остана тук, това ще доведе до безкрайна злочестина за мен и Мерипен. Един от нас трябва да се махне.

— Защо трябва да си ти?

— Мерипен е нужен тук. Тук му е мястото. А за мен няма значение къде ще съм. Всъщност, мисля, че ще е по-добре да започна ново начало някъде другаде.

— Кам ще говори с него — каза Амелия.

— О, не, не бива! Не и заради мен! — Гордостта й бе засегната и тя се обърна към Амелия. — Не му позволявай. *Моля те.*

— Не бих могла да спра Кам, без значение колко се опитвам. Той няма да говори с Мерипен заради теб, Уин. А заради Мерипен. Всички много се страхуваме какво ще стане с него, след като те загуби напълно.

— Той вече ме загуби — каза равно Уин. — Загуби ме в момента, когато отказа да се изправи и да ме защити. А след като си тръгна, няма да е в много по-различно положение от това, в което винаги е бил. Той никога няма да си позволи нежност. Всъщност, дори си мисля,

че презира нещата, които му носят удоволствие, защото насладата може да го размекне. — Имаше чувството, че всички малки мускулчета на лицето й са замръзнали. Вдигна ръка да масажира напрегнатото си чело. — Колкото повече се грижи за мен, толкова повече се самоубеждава, че трябва да ме прогони.

— Мъже — оплака се Амелия.

— Мерипен е убеден, че няма какво да ми даде. В това има известна доза арогантност, не мислиш ли? Да решава от какво аз имам нужда. Да пренебрегва моите чувства. Да ме поставя толкова високо на пиедестал, което го освобождава от всяка отговорност.

— Не е арогантност — каза меко Амелия. — А страх.

— Е, аз не искам да живея по този начин. Няма да бъда ограничавана нито от моите, нито от неговите страхове. — Уин усети, че леко се отпуска, обзе я спокойствие, когато призна истината: — Обичам го, но не го искам, ако трябва да бъде насила завлечен или впримчен в брак. Аз желая партньор, който с готовност ще го направи.

— Със сигурност никой няма да те обвини за това. Всъщност винаги ме е смущавал начинът, по който хората казват за някоя жена, че „си е хванала“ мъж. Сякаш те са шарани, които ние успяваме да хванем на въдицата и да ги измъкнем от водата.

Въпреки мрачното си настроение, Уин не се сдържа и се усмихна.

Те продължиха по влажната, топла земя. Когато най-сетне се приближиха до къщата Рамзи, видяха, че един файтон спира пред входа.

— Джулиан е — каза Уин. — Толкова рано! Трябва да е тръгнал от Лондон преди съмване. — Тя ускори крачка и се оказа до него точно когато той слизаше от файтона.

Хладката му красота не бе засегната ни най-малко от дългото пътуване. Той пое ръцете на Уин и ги хвана здраво, усмихвайки й се.

— Добре дошли в Хемпшир — каза тя.

— Благодаря ви, скъпа моя. На разходка ли сте били?

— Ободряваща — увери го тя и му се усмихна.

— Много добре. Тук имам нещо за вас. — Той бръкна в джоба си и извади нещо малко. Уин усети, че слага пръстен на пръста й. Тя погледна надолу към рубина с формата на сърце, известен като „гълъбова кръв“, монтиран в злато и диаманти. — Говори се — каза й

Джулиан, — че който притежава рубин, притежава удовлетворение и мир.

— Благодаря ви, толкова е красив — прошепна тя и се наведе напред. Очите й се затвориха, когато усети устните му да се притискат нежно към челото й. Удовлетворение и мир… Ако речеше господ, може би някой ден тя щеше да има тези неща.

* * *

Кам се усъмни в здравия си разум, приближавайки Мерипен, докато той работеше в двора. Загледа се в него за момент, докато брат му помагаше на трима дървари да разтоварят масивни трупи от каруцата. Това беше опасна работа, само една грешка можеше да доведе до тежки наранявания или смърт.

С помощта на наклонени дъски и дълги лостове мъжете търкаляха трупите сантиметър по сантиметър към земята. Пъхтящи от усилието, с напрегнати мускули, те се опитваха да контролират спускащия се товар. Мерипен, като най-високият и най-силният в групата, бе заел централна позиция, всъщност най-уязвимата, ако нещо се объркаше.

Разтревожен, Кам тръгна напред да помогне.

— Дръпни се — извика му Мерипен, когато го забеляза.

Кам спря рязко. Дърварите си бяха изработили метод, осъзна той. Всеки, който не познаваше процедурите им, можеше да предизвика по невнимание злополука.

Той изчака — гледаше как трупите безопасно се приземяват долу. Мъжете дишаха тежко, наведоха се и подпряха ръце на коленете си, докато се опитваха да се възстановят от усилието. Всички, освен Мерипен, който заби върха на смъртоносно остра кука в един от трупите. Той се обърна с лице към Кам, все още държейки чифт клещи.

Изглеждаше демоничен с тъмното си лице и потен, очите му искряха като адски огньове. Въпреки че Кам го беше опознал добре през изминалите три години, той никога досега не го беше виждал такъв. Приличаше на прокълната душа без надежда и желание за спасение.

Господ да ми помага, помисли си Кам. След като Уин се омъжеше за д-р Хароу, Мерипен можеше да излезе от контрол. Спомняйки си всички неприятности, които бяха имали с Лео, Кам простена вътрешно.

Той нямаше търпение да свърши веднъж завинаги с цялата тази проклета каша, разсъждавайки, че има далеч по-важни неща за вършене от това да се бори да върне здравия разум на брат си. Да остави Мерипен да се справи с последиците от собствения си избор.

Но след това се замисли как самият той би се държал, ако някой или нещо заплашеше да откъсне Амелия от него. Със сигурност не много по-различно. В него се надигна състрадание.

— Какво искаш? — попита го рязко Мерипен, оставяйки клещите настрана.

Кам бавно се приближи.

— Хароу е тук.

— Видях.

— Ще дойдеш ли вътре да го посрещнеш?

Мерипен го изгледа презрително.

— Лео е господарят на домакинството. Той може да посрещне негодника.

— Докато ти се криеш тук в двора?

Черните като кафе очи се присвиха.

— Не се крия. Работя. А ти се махай оттук.

— Искам да говоря с теб, *фрал*.

— Не ме наричай така. И нямам нужда от твоята намеса.

— Някой трябва да се опита и да ти налее малко разум в главата — каза меко Кам. — Погледни се, Кев. Държиш се точно като животното, в което се опита да те превърне ромския барон.

— Млъкни — дрезгаво произнесе Мерипен.

— Позволяваш му да реши какъв да бъде остатъка от живота ти, вместо ти самият да го направиш — настоя Кам. — Стискаш онези проклети вериги около китките си с всички сили.

— Ако не си затвориш устата…

— Ако нараняваше само себе си, нямаше да кажа и думица. Но ти нараняваш и нея и изглежда няма да…

Кам бе прекъснат, когато Мерипен се хвърли срещу него, нападайки го с ярост, която изпрати и двамата на земята. Падането

беше болезнено дори на влажната земя. Те се претърколиха два пъти, три пъти, като всеки се опитваше да заеме доминираща позиция. Мерипен беше дяволски тежък.

Осъзнавайки, че прикован по този начин може да получи сериозни наранявания, Кам се извъртя и се освободи, след което се изправи. Зае отбранителна поза и блокира пътя отстрани, когато Мерипен се хвърли напред като разгневен тигър.

Дърварите се втурнаха, двама от тях хванаха Мерипен и го задърпаха назад, другият се спусна към Кам.

— Такъв си идиот — озъби се Кам, като гледаше Мерипен. Той се освободи от мъжа, който се опитваше да го възпре. — Решил си да съсипеш нещата за себе си независимо какво ти коства, нали?

Мерипен се приготви да го удари, лицето му беше заплашително, докато работниците се опитваха да го удържат.

Кам поклати глава с отвращение.

— Надявах се, че ще можем да поговорим разумно няколко минути, но явно с теб не е възможно. — Той погледна мъжете. — Пуснете го! Мога да се справя. Лесно е да спечелиш срещу мъж, който позволява на емоциите си да вземат най-доброто от него.

При тези думи Мерипен употреби видимо усилие да сдържи яростта си, притихна, бесът в очите му отслабна до блясък на студена омраза. Постепенно, със същото внимание, с каквото бяха смъквали тежките дънери, дърварите пуснаха ръцете му.

— Ти имаш право — каза Кам на Мерипен. — И изглежда ще продължаваш, докато го докажеш на всички. Така че нека ти спестя усилието: съгласен съм с теб. Не си подходящ за нея.

След тези думи той си тръгна от двора. Мерипен остана да гледа след него.

* * *

Отсъствието на Мерипен хвърли сянка над вечерята, независимо че всички се опитваха да се държат естествено. Странното беше, че Мерипен никога не бе доминирал разговор, както и никога не бе играл централната роля при събиранията, и все пак ненатрапчивото му

отсъствие беше като да махнеш крак на стол. Равновесието се нарушаваше, когато него го нямаше.

Джулиан запълваше празнината с чар и безгрижие, разказвайки забавни истории за познатите си в Лондон, за клиниката, обясняваше основите на терапията, която имаше върху пациентите толкова добър ефект.

Уин слушаше и се усмихваше. Преструваше се на заинтересувана от ставащото около нея, подредения върху масата китайски порцелан и кристал, чиниите с хубава храна и изящните сребърни прибори. Тя бе спокойна на повърхността. Но вътрешно в нея кипяха емоции — гняв, желание и печал, смесени така, че не би могла да ги отдели една от друга.

По средата на вечерята, между рибата и блюдата с печено месо, един прислужник отиде до челото на масата с малък сребърен поднос. След което подаде една бележка на Лео.

— Господарю — промърмори мъжът.

Цялата маса утихна, всички гледаха Лео, докато четеше бележката. Той небрежно пъхна листа в джоба на сакото си и поръча на прислужника да приготви коня му.

Усмивка изкриви устните му, когато видя всички погледи, вперени в него.

— Моите извинения — каза той спокойно. — Имам малко работа, която не може да чака. — Ясните му сини очи проблеснаха сардонично, когато срещна тези на Амелия. — Може би ще успееш да ми запазиш от десерта? Знаеш колко много обичам плодов сладкиш със сметана.

— Като десерт или като глагол[1]? — вдигна вежди сестра му и той се усмихна.

— Като двете, разбира се. — Лео стана от масата. — Моля да ме извините.

Уин усети, че я обхваща притеснение. Знаеше, че това по някакъв начин е свързано с Мерипен, усещаше го с костите си.

— Господи — произнесе тя заглушено. — Това е…

— Всичко е наред — каза той едновременно с нея.

— Да дойда ли и аз? — попита Кам, вперил очи в Лео. За всички ситуацията беше необичайна — Лео в ролята на човек, разрешаващ проблем. Необичайна бе тя и за самия Лео.

— Няма начин — отвърна Лео. — Не бих се лишил от това за нищо на света.

* * *

Затворът Стоуни Крос се намираше на улица „Фишмангър“. Местните наричаха двустайната постройка „общински обор“. Произходът на старинната дума се губеше назад във времето и се асоцииираше с кошара, където през средновековието, когато все още се е практикувала системата на неоградените ниви, са се държали изгубените и безстопанствени животни. Собственикът на изгубена крава, овца или коза обикновено я намирал във въпросната кошара, откъдето можел да си я получи обратно срещу известна такса. В наши дни пияниците и по-дребните нарушители на закона биваха освобождавани от техните роднини и близки по същия начин.

Самият Лео бе прекарал в „общинския обор“ повече от пет денонощия. Но доколкото знаеше, Мерипен никога не се бе сблъсквал със закона и определено никога не се бе напивал нито на обществено място, нито насаме. Досега.

Тази размяна в положението им бе доста смайваща. Винаги Мерипен беше човекът, дошъл да прибере Лео от съответния затвор, в който той бе успял да попадне.

Лео се поздрави кратко с общинския полицай, който изглеждаше също толкова изумен от всичко това.

— Мога ли да попитам за характера на престъплението? — поинтересува се Лео нерешително.

— Влязъл в една кръчма и здравата се наквасил — отвърна полицаят, — след което се сбили с един местен.

— Защо са се били?

— Местният направил някаква забележка за циганите и питиетата и господин Мерипен пламнал като фойерверк. — Като се почесваше по главата, полицаят продължи замислено: — Мнозина от мъжете скочиха да го защитават — тук фермерите го харесват много, но той взе да напада и тях. И въпреки всичко те се опитаха да платят гаранцията му. Казаха, че не бил на себе си, бил се побъркал нещо. Доколкото познавам Мерипен, той е спокоен човек. Не е като

останалите си събратя. Само че казах „не“, няма да взема гаранцията, докато не поохлади малко страстите. Юмруците му са като Хемпширски чукове. Няма да го пусна да излезе оттук, докато не изтрезнее.

— Мога ли да говоря с него?

— Да, господине. В първата стая е. Ще ви заведа до там.

— Не се затруднявайте — каза Лео любезно. — Знам пътя.

Полицаят се усмихна на думите му.

— Предполагам, че е тъй, господарю.

Килията беше без всякакви мебели, с изключение на един стол с къси крака, една празна кофа и един изтъркан сламеник. Мерипен седеше на сламеника, облегнал гръб на дъсчената стена. Черната му глава беше сведена в израз на върховно отчаяние.

Мерипен вдигна очи, когато Лео се приближи до редицата железни решетки, които ги отделяха. Лицето му беше измъчено и мрачно. Изглеждаше като човек, мразещ целия свят и всички негови твари.

Лео познаваше това чувство.

— Ей това се казва промяна — отбеляза той весело. — Обикновено ти си от тази страна, а аз — от другата.

— Разкарай се — озъби се Мерипен.

— И аз обикновено казвах точно това — учуди се Лео.

— Ще те убия. — Мерипен го изгледа свирепо.

— Това няма да ме поощри особено да те измъкна оттук, не мислиш ли? — Лео скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа преценяващо. Мерипен вече не беше пиян. Просто беше в отвратително настроение. И се измъчваше. Предвид собствените си грешки и престъпления, Лео си помисли, че трябва да проявява повече търпение с него. — Няма значение — каза той, — ще те освободя, тъй като си го правил за мен толкова много пъти.

— Направи го тогава.

— Сега. Но искам да ти кажа няколко неща. Очевидно е, че ако първо те пусна, ще избягаш като подгонен заек и няма да имам никакъв шанс.

— Казвай каквото искаш. Не те слушам.

— Погледни се. Целият си омърлян, вониш, арестуван си. И получаваш от мен лекция по добро поведение, което показва само

колко ниско може да падне човек.

По всичко личеше, че Мерипен не обръща внимание на думите му. Лео продължи непоколебимо:

— Не ти прилича, Мерипен. За разлика от хора като мен, които стават дружелюбни, когато се напият, ти се превръщаш в отвратителен по нрав трол. — Лео направи пауза, обмисляйки как най-силно да го провокира. — Разправят, че алкохолът изважда наяве вътрешната природа.

Това му подейства. Мерипен хвърли на Лео тъмен поглед, изпълнен едновременно с ярост и страдание. Изненадан от силата на тази реакция, той се поколеба, преди да продължи.

Разбираше ситуацията много по-добре, отколкото този нещастник би повярвал, или би искал да повярва. Може би не знаеше цялото мистериозно и объркано минало на Мерипен, нито сложните завои и неочаквани обрати на характера, който го правеше неспособен да има жената, която обича. Но знаеше една проста истина, която изместваше всички останали.

Животът беше дяволски кратък.

— Мътните да те вземат — промърмори Лео, крачейки напред-назад. Би предпочел да вземе нож и да отреже парче от собствената си плът, отколкото да каже онова, което трябваше да каже. Но същевременно не можеше да се освободи от чувството, че по някакъв начин стои между Мерипен и унищожението, и че на него се пада да изтъкне онези няколко важни думи, онзи съдбоносен аргумент.

— Ако не беше такъв инат — каза Лео, — нямаше да съм принуден да правя това.

Никакъв отговор от Мерипен. Нямаше дори поглед.

Лео се обърна настрана и разтърка врата си, забивайки пръсти в стегнатите си мускули.

— Знаеш, че никога не съм говорил за Лора Дилард. Всъщност, това е може би първият път, когато произнасям цялото й име, след като почина. Но ще кажа нещо за нея, защото ти го дължа не само заради онова, което си направил за имението Рамзи, но…

— Недей, Лео. — Думите бяха твърди и студени. — Не се затруднявай.

— Е, аз съм добър в това. А и ти не ми оставяш друг шанс. Разбираш ли в какво се намираш, Мерипен? В затвор, създаден от

самия теб. И дори след като излезеш оттук, пак ще си затворен. Целият ти живот ще е един затвор. — Лео си помисли за Лора, чертите й вече не бяха така ясни в съзнанието му. Но тя блуждаеше в него като спомена за слънчева светлина в свят, който бе дяволски студен след нейната смърт.

Адът не беше огнена бездна и сяра. Адът беше да се събудиш сам, с чаршафи, мокри от сълзите и от семето ти, знаейки, че жената, която си сънувал, никога няма да се върне при теб.

— След като загубих Лора — каза Лео, — всичко, което правя, е само начин да минава времето. Нищо не ме интересува. Но поне мога да живея с увереността, че съм се борил за нея. Поне съм прекарал всяка възможна проклета минута с нея. Тя умря, знаейки, че я обичам. — Той спря да крачи и изгледа Мерипен презрително. — А ти захвърляш всичко и разбиваш сърцето на сестра ми, защото си проклет страхливец. Или пък глупак. Как можеш… — Той млъкна, когато Мерипен се втурна към решетките, разтърсвайки ги като полудял.

— *Млъкни, по дяволите.*

— Какво ще стане с всеки от вас, след като Уин замине с Хароу? — настоя Лео. — Ти ще останеш в създадения от самия теб затвор, това е очевидно. Но Уин ще е много по-зле. Тя ще е сама. Далеч от семейството си. Омъжена за човек, който гледа на нея не по-различно, отколкото на декоративен предмет, поставен на рафта. А какво ще стане, когато красотата й повехне и тя изгуби ценността си за него? Как ще се отнася той с нея тогава?

Мерипен продължи да не помръдва, чертите му бяха разкривени, очите му блестяха заплашително.

— Тя е силно момиче — каза Лео. — Аз прекарах две години с Уин, гледах я как посреща предизвикателствата едно след друго. След всичко, с което се пребори, тя има пълното право да взема сама решения. Ако иска да рискува да има дете — ако се чувства достатъчно силна — това е нейно право. А ако ти си мъжът, когото иска, не бъди такъв идиот да я отхвърляш. — Лео разтърка челото си. — И ти, и аз не струваме и пукната пара — промърмори той. — Да, ти можеш да ръководиш имението и ми показа как се водят счетоводните книги, надзираваш арендаторите и инвентаризираш смрадливите килери за провизии. Предполагам, че ще продължаваме да се справяме

все така добре. Но никой от нас няма да е повече от един полужив мъж, както повечето наоколо, и ние го знаем.

Лео спря, силно изненадан от чувството за стягане около шията, сякаш бяха преметнали примка през врата му.

— Амелия ми каза за едно свое подозрение преди време. То доста я тормозело. Каза ми, че когато Уин и аз сме се разболели от скарлатина, и ти си направил смъртоносния сироп от беладона, си го варил далеч по-дълго, отколкото е било нужно. И си държал чаша от него на нощното шкафче на Уин. Амелия била сигурна, че ако се случи така, че Уин умре, ти ще изпиеш останалата отрова. И аз винаги съм те мразил за това. Защото ти ме принуди да остана жив без жената, която обичах, докато ти нямаш никакво намерение да направиш същото.

Мерипен не отговори, не даде дори знак, че е регистрирал думите на Лео.

— Господи, човече — каза Лео дрезгаво. — Ако си имал смелостта да умреш за нея, не мислиш ли, че може да проявиш и кураж да *живееш* с нея?

Не последва нищо, освен тишина, когато Лео се отдалечи от килията, питайки се какво е направил, какъв ефект ще имат думите му.

Той стигна до кабинета на полицая и му каза да пусне Мерипен да излезе.

— Изчакайте още пет минути, обаче — добави той сухо. — Трябва да изчезна оттук с летящ старт.

* * *

След излизането на Лео в разговора около масата се усетиха нотки на бодрост. Никой не разсъждаваше гласно за причините, по които Мерипен отсъства, нито пък мистериозната поръчка, заради която Лео така внезапно бе излязъл… Но беше ясно, че двете неща са свързани.

Уин се притесняваше мълчаливо и си казваше строго, че не й е работа и че няма право да се тревожи за Мерипен. След което се разтревожи дори още повече. Когато се насили да хапне малко от вечерята, усети, че залъците пресядат на гърлото й.

Легна си рано като се оплака от главоболие и остави другите да играят различни игри в гостната. След като Джулиан я съпроводи до главното стълбище, тя му позволи да я целуне. Беше дълга целувка, която се превърна във влажна, когато той разтвори устните й и поиска да проникне навътре. Търпеливата сладост на устата му върху нейната беше, ако не разтърсваща земята, то поне много приятна.

Това я накара да си помисли, че Джулиан ще е умел и чувствителен партньор, когато най-после успее да го убеди да прави любов с нея. Но той не изглеждаше особено нетърпелив в това отношение, което бе едновременно разочароващо и облекчително за нея. Ако някога я беше погледнал с онази жажда, с която я гледаше Мерипен, може би това щеше да събуди у нея отклик.

Но Уин знаеше, че макар и Джулиан да я желае, чувствата му не доближават онази всеобхватност на тези на Мерипен. И не можеше да си представи той да изгуби присъствие на духа дори по време на най-големи интимности. Не можеше да си го представи потен и стенещ, докато я притиска плътно. Знаеше интуитивно, че Джулиан никога не би си позволил да слезе до това ниво на увлечение.

Знаеше също така, че в някакъв момент в бъдещето съществува вероятността Джулиан да спи с друга жена. Мисълта я обезсърчи. Но такава тревога не бе достатъчна, за да я откаже от брака. В края на краищата изневярата не беше нещо рядко срещано. Макар да се смяташе за социален идеал мъжът да спазва обета си за вярност, повечето хора бързаха да извинят съпруг, отклонил се от правия път. Според общественото мнение съпругата би трябвало да прости.

Уин се изкъпа, надяна нощница и седна в леглото да почете. В романа, който Попи й беше дала, имаше толкова объркващ брой герои и беше толкова многословен, че човек можеше да допусне, че на автора му се е плащало на дума. След като прочете две глави, тя затвори книгата и изгаси лампата. После легна и се загледа унило в тъмнината.

Накрая сънят я обори. Тя заспа дълбоко, посрещайки го като спасение. Но малко по-късно, докато все още бе тъмно, тя се събуди, мъчително излизайки от сънищата. В стаята имаше някой или нещо. Първата й мисъл беше, че това може би е порчето на Биатрикс, което понякога се шмугваше покрай вратата да събира разни неща, които го бяха заинтригували.

Уин разтърка очи и понечи да седне, когато усети движение покрай леглото. Над нея се надвеси огромна сянка. Преди изумлението да даде път на страха, тя чу познато мърморене и усети топли мъжки пръсти да се притискат към устните й.

— Аз съм.

Устните й се раздвижиха беззвучно под ръката му.

Кев.

Стомахът й се сви от желание и пулсът й се качи в гърлото. Но тя все още му беше ядосана, беше *приключила* с него и ако беше дошъл тук за среднощен разговор, горчиво се лъжеше. Понечи да му го каже, но за свое удивление усети дебело парче плат върху устата, което той после върза мълчаливо на тила й. След още няколко секунди китките й също бяха вързани.

Уин беше скована от шок. Мерипен никога преди не би направил подобно нещо. Но все пак беше той: би го познала дори само по докосването на ръцете. Какво искаше? Какво се въртеше в главата му? Дишането му стана по-плитко и по-забързано срещу косата й. Сега, когато зрението й привикна към тъмнината, тя видя, че лицето му е мрачно и непреклонно.

Мерипен издърпа рубинения пръстен от пръста й и го сложи на масичката отстрани. Взе главата й в ръце и се вгледа в широко отворените й очи. Каза само две думи. Но те обясниха всичко, което правеше и всичко, което възнамеряваше да направи.

— Ти си моя.

Вдигна я с лекота, преметна я върху силното си рамо и я изнесе от стаята.

Уин затвори очи, податлива, трепереща. Потисна няколко ридания в кърпата, запушваща устата й, не от злочестина или страх, а от неистово облекчение. Това не беше импулсивен акт. Това беше ритуал. Древна циганска церемония на ухажване, в която нямаше нищо необичайно и колебливо. Тя щеше да бъде отвлечена и покорена.

Най-после.

---

[1] Trifle на английски означава както десерт със сметана и плодове, така и губя, прахосвам пари. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото до отвличането, то беше изпълнено умело. Човек и не би очаквал друго от Мерипен. Макар да предполагаше, че той ще я отнесе в стаята си, за нейна изненада той я изнесе навън, където конят му чакаше. Като я уви в палтото си, той я вдигна до гърдите си и конят препусна с тях. Не до къщичката на вратаря, а покрай гората, в нощната мъгла и плътната чернота, в която дневната светлина скоро щеше да проникне.

Уин се облегна на него, имаше му доверие, макар да беше разтърсена. Това беше Мерипен, но едновременно с това напълно непознат за нея. Онази страна, която беше крил толкова грижливо, сега най-после беше пусната на свобода.

Мерипен преведе коня умело през една горичка от дъбове и ясен. Пред погледа им се появи малка бяла къщичка, изглеждаща призрачна в мрака. Уин се запита на кого ли принадлежеше. Беше спретната и изглеждаше нова, от комина се виеше пушек. Вътре беше светло, гостоприемно, сякаш бе готова да приеме гости.

Като слезе от коня, Мерипен взе на ръце Уин и я понесе към стъпалата.

— Не мърдай — каза той. Тя остана послушна, докато той връзваше коня.

Мерипен сключи ръка около вързаните й отпред ръце и я въведе вътре. Уин го последва — очарована пленница. Стаята беше скромно обзаведена и миришеше на прясно дърво и боя. Не само че нямаше никой, но и изглеждаше така, сякаш никога никой не бе живял тук. Мерипен отнесе Уин в спалнята и я сложи върху леглото, покрито с кувертюра и бели чаршафи. Босите й крака увиснаха надолу към пода, когато тя седна с изправен гръб.

Мерипен стоеше пред нея, светлината от огнището осветяваше лицето му от едната страна. Погледът му бе закован в нея. Той бавно съблече палтото си и го хвърли на пода, без да го е грижа за изискания плат. Когато измъкна разкопчаната на гърдите си риза през главата,

Уин се изненада от ширината на торса му — мускулите играеха под смуглата кожа. Гърдите му бяха гладки, кожата блестеше като сатен и пръстите на Уин потрепнаха от порив да я докосне. Тя усети, че се зачервява от очакване, лицето й порозовя.

Тъмните очи на Мерипен уловиха реакцията й. Тя почувства, че той разбира какво й се иска, от какво се нуждае, дори повече от самата нея. Чу го как събу ботите си, изрита ги настрана и се приближи още, докато я облъхна мириса на солена мъжественост. Той докосна поръбената с дантела якичка на нощницата й и пръстите му леко я опипаха. Ръката му се плъзна навътре и обхвана гърдата й. Лекото стисване изпрати през нея тръпка и усещането се концентрира във втвърденото зърно. Умираше от желание да я целуне там. Искаше го толкова отчаяно, че се завъртя, пръстите й се свиха, устните й се отвориха под плътната превръзка върху тях.

За нейно облекчение Мерипен се протегна зад гърба й и развърза превръзката.

Зачервена и трепереща, Уин успя да прошепне:

— Ти… не беше необходимо да използваш това. Щях да мълча.

Тонът на Мерипен беше дрезгав, но в дълбините на очите му просветваше езически пламък.

— Когато реша да правя нещо, го правя както трябва.

— Да. — Гърлото й се сви от желание, когато пръстите му се заровиха в косата й и докоснаха топлия й скалп. — Знам го.

Той залюля главата й в ръце, наведе се и я целуна нежно, с плам, проникна в устата й и когато тя отвърна, влезе по-навътре, изискващ още. Целувката продължи безкрайно, тя се опъна, малкото й нежно езиче се стрелкаше ненаситно и лакомо покрай зъбите му. Беше толкова погълната от усещането на вкуса му, че се замая от възбудата, която я прониза, когато осъзна, че лежи по гръб в леглото с него, а вързаните й ръце са вдигнати над главата й.

Устните му се плъзнаха по гърлото й, като я опитваха с бавни, влажни целувки.

— К-къде сме? — успя да попита тя, потръпвайки, когато устата му намери едно особено чувствително място.

— В къщата на пазача. — Той се спря на онова уязвимо местенце, докато тя се извиваше.

— Къде е той?

Гласът на Кев беше изпълнен със страст.

— Още не сме назначили такъв.

Уин потърка бузата и брадичката си в тежките къдрици на косата му, обхваната от блаженството да го усеща.

— Как така никога не съм виждала това място?

Той наклони глава.

— Навътре е в гората — прошепна, — далеч от шума. — После се заигра с гърдите й, като нежно стискаше връхчетата. — Един пазач на дивеч трябва да е на спокойствие и тишина, за да се грижи за птиците.

Уин изпитваше всичко, с изключение на спокойствие и тишина в себе си, нервите й бяха опънати, китките й бяха вързани с мека коприна. Тя нямаше търпение да го докосне, да го държи.

— Кев, развържи ми ръцете.

Той поклати глава. Бавно прокара ръка по нея отпред, която я накара да се извие нагоре в дъга.

— О, моля те — простена тя. — Кев…

— Ш-ш-шт — промърмори той. — Още не. — Устата му потърси лакомо нейната. — Искам те от толкова отдавна. Толкова силно те желая. — Зъбите му докоснаха долната й устна с възбуждаща нежност. — Едно докосване на ръцете ти и няма да изтрая и секунда.

— Но аз искам да те държа — настоя тя.

Изражението в очите му изпрати тръпки през нея.

— Преди да свършим, любов моя, ще ме държиш с всяка част от тялото си. — Той покри лявата й гърда с длан. Наведе се, целуна горещата й буза и прошепна: — Разбираш ли какво ще направя, Уин?

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Така мисля. Амелия ми каза някои неща преди време. А и, разбира се, всеки е виждал овцете и биковете през пролетта.

Това предизвика усмивка у него.

— Ако това е образецът, няма да имаме никакви притеснения.

Тя го хвана с вързаните си ръце и се опита да достигне устата му. Той я целуна, притисна я надолу, вмъквайки едното си коляно внимателно между бедрата й. После все по-нататък и по-нататък, докато тя усети вътрешно налягане в онази част, която започна да я боли. Лекото ритмично триене я накара да се извие, нещо като гърчене, предизвикващо трепет прииждаше от всяко бавно мушкане. Замаяна,

Уин се запита дали правейки това с мъж, когото познаваше толкова добре и от толкова отдавна, не беше нещо далеч по-неловко, отколкото да го прави с напълно непознат.

Нощта премина в ден, сребристото утро проникна в стаята, дърветата се разбудиха с цвърчене и шумолене на листа… дроздове, лястовици. Тя помисли за миг за всички в имението Рамзи… Скоро щяха да открият, че я няма. Прониза я тръпка, когато се запита дали ще я търсят. Ако се върнеше като девственица, всяко бъдеще с Мерипен щеше да бъде изложено на риск.

— Кев — прошепна тя възбудено, — може би трябва да побързаш.

— Защо? — попита той.

— Страхувам се, че някой може да ни попречи.

Той вдигна глава.

— Никой няма да ни попречи. Дори цяла армия да заобиколи къщата. Експлозии. Мълнии. Пак ще се случи.

— Все пак си мисля, че е по-добре да побързаш.

— Така ли? — Мерипен се усмихна по начин, който накара сърцето й да спре. Когато беше спокоен и щастлив, помисли си тя, той бе най-красивият мъж на света.

Той опитно покри устата й със своята, отвличайки вниманието й с дълбока, страстна целувка. В същото време вдигна предницата на нощницата й с ръце и я дръпна, разкъсвайки я, сякаш не беше здрав плат, а хартиена дантела. Уин ахна объркано, но не каза нищо. Мерипен се повдигна. Хващайки ръцете й, той ги вдигна над главата й още веднъж, откривайки тялото й напълно и карайки гърдите й да се вдигнат. Погледна розовите й зърна. От гърлото му се изтръгна глух звук, който я накара да потрепери. Той се наведе и засмука дясното зърно, после го облиза… толкова горещо… тя се дръпна като опарена. Когато той вдигна глава, зърното беше по-червено и стегнато, отколкото всеки друг път.

Очите му бяха замъглени от страст, докато целуваше другата й гърда. Езикът му накара мекото връхче да се втвърди, галейки го с нежни движения. Тя се изви нагоре, изпотена, дъхът й беше примесен с ниски стонове. Той взе зърното й между зъбите си, стисна го внимателно, после се дръпна. Уин простена, когато силните му ръце минаха по тялото й, спирайки се на невероятно чувствителни места.

Като стигна до бедрата й, той се опита да ги раздалечи, но тя ги държеше плътно прилепнали. Нетърпението й беше изчезнало с първата поява на влага *там*, нещо, което изобщо не беше очаквала, нито някой й бе казвал.

— Стори ми се, че каза да побързам? — прошепна Мерипен в ухото й. Устните му се движеха по зачервеното й лице.

— Развържи ми ръцете — помоли тя смутено. — Трябва да… ами, трябва да оправя.

— Да оправиш? — Хвърляйки й въпросителен поглед, Мерипен развърза дългата коприна около ръцете й. — Стаята ли имаш предвид?

— Не… себе си.

Между тъмните му вежди се образува бръчка на недоумение. Той погали стиснатите й бедра и тя инстинктивно ги стисна още повече. Схванал проблема, той се усмихна леко, обзет от безкрайна нежност.

— Това ли е, което те притеснява? — Той разтвори краката й и намери хлъзгавата влага с нежни пръсти. — Че си мокра тук?

Уин затвори очи и кимна, издавайки задавен звук.

— Не — продължи той, — всичко е наред, така трябва да бъде. Това ми помага да вляза в теб и… — Дишането му стана неравно. — О, Уин, толкова си хубава, позволи ми да те докосна, позволи ми да те имам…

Уин му позволи да разтвори още бедрата й. Опита се да стои, без да мърда, но хълбоците й потръпнаха, когато той погали мястото, което сега бе станало болезнено чувствително. Мерипен говореше нещо нежно, погълнат напълно от меката женска плът. Още влага, още горещина, докосванията му се плъзгаха около и над нея, нежно побутвайки я, докато накрая той пъхна единия си пръст вътре. Тя застина и ахна, а докосването мигновено спря.

— Нараних ли те?

Миглите й потрепнаха.

— Не — каза тя учудено. — Всъщност не усетих никаква болка. — Тя се напъна да погледне. — Има ли кръв? Може би трябва да…

— Не. Уин… — Върху лицето му се бе появило почти комично тревожно изражение. — Онова, което току-що направих няма да причини болка или кръв. — Кратка пауза. — Когато обаче направя това с пениса си, ще те заболи силно.

— О! — Тя го обмисля известно време. — Това ли с думата, която мъжете използват за най-интимната си част?

— Една от думите, които белите използват.

— А циганите как го наричат?

— *Кори.*

— Какво означава това?

— Шип.

Уин плъзна срамежлив поглед към голямата издутина под гащетата му.

— Доста е едър за шип. Бих допуснала, че ще използват по-подходяща дума. Но предполагам… — Тя си пое остро дъх, когато ръката му се спусна надолу. — Предполагам, че щом някой иска рози, трябва да… — пръстът му се пъхна в нея отново — трябва да понася от време на време и шипа.

— Много философско. — Той нежно погали стегнатата й вътрешност.

Пръстите на краката й се свиха в кувертюрата на леглото, когато усети болка в долната част на корема си.

— Кев, какво трябва да правя?

— Нищо. Само ми позволи да ти доставя удоволствие.

Цял живот бе жадувала за това, без да знае точно какво е то, тази бавна, удивителна кулминация с него, това сладко разтапяне. Това взаимно отдаване. Без съмнение той се контролираше, но и все пак я наблюдаваше учудено. Тя се усети преливаща от чувства, тялото й бе изпълнено с цвят и топлина.

Мерипен нямаше да й позволи да скрие от него никаква част от себе си… Той вземаше каквото поиска, обръщаше я и я повдигаше, търкаляше я насам и натам, винаги внимателно, но и със страстна настойчивост. Целуна я под мишниците, отстрани, целуна всяка гънка по нея, всеки сантиметър. Постепенно натрупаното удоволствие се оформи в нещо тъмно и диво и тя простена от болката на остра нужда.

Тласъците на сърцето й отекваха навсякъде, в гърдите и крайниците й, в стомаха, дори във връхчетата на пръстите. Беше толкова силна, тази необузданост, която бе възбудил. Тя го помоли за миг отдих.

— Още не — каза й той между накъсаното си дишане, тонът му беше суров и с триумфална нотка, която тя още не разбираше.

— *Моля те*, Кев…

— Толкова си близо, чувствам го. О, господи… — Той взе главата й в ръце, зацелува я ненаситно и произнесе срещу устните й: — Не искаш да спра. Позволи ми да ти покажа защо.

Тя издаде леко скимтене, когато той се плъзна надолу между бедрата й, наведе глава до подутото място, което беше измъчвал с пръстите си. Прилепи уста към него, облизвайки деликатната солена цепка, като я разтвори с палци. Тя се опита да се изправи, но се озова отново на възглавницата, когато той намери онова, което търсеше със силния си и влажен език.

Лежеше простряна под него като за езическо жертвоприношение, осветена от дневната светлина, която сега обливаше стаята. Мерипен я боготвореше с горещи, гладки близвания, опитвайки вкуса на плътта й. Като стенеше, тя сключи крака около главата му, и той започна да хапе и да ближе бледата вътрешна страна на едното й бедро, а после и на другото. Любуваше й се. И чакаше.

Уин заби пръсти отчаяно в косата му, изгубила свян, опитваше се да го върне обратно, тялото й се извиваше безмълвно… *тук, моля те, още, още, още*… и тя простена, когато устата му се впи в нея с бърз ритъм. Заля я удоволствие, изтръгна изненадан вик от нея и я остави вцепенена и парализирана в продължение на няколко мъчителни секунди. Всяко движение, всеки такт и пулс на вселената се съсредоточиха върху непреодолимата плъзгава топлина в онова съдбоносно място, след което всичко се освободи, чувствата и напрежението се пръснаха изящно и тя бе разтърсена от силно блаженство.

Уин се отпусна безпомощно, когато спазъмът премина. Беше изпълнена с нажежена умора, чувство на мир, прекалено могъщо, за да позволи движение. Мерипен се отдръпна от нея, за да се съблече напълно. Върна се гол и възбуден. Взе я с грубо мъжко желание и я възседна.

Тя вдигна ръце към него със сънливо мъркане. Гърбът му беше твърд и хлъзгав под пръстите й, мускулите потръпнаха нетърпеливо при докосването й. Главата му се сведе, обръснатите му страни стържеха нейните. Тя посрещна силата му с пълно отдаване, сгъна колене и нагласи хълбоците си, за да го поеме.

Отначало той натисна леко. Невинната плът устоя, стегната на опита за нахлуване. Той натисна по-силно и Уин сдържа дъх от парещата болка при насилственото влизане. Беше прекалено голям, прекалено твърд, влезе прекалено дълбоко. Тя се сви в отговор, а той се заби още по-навътре и я прикова към леглото, шепнейки й да не мърда, да чака, уверяваше я, че той няма да мърда, че всичко ще е наред. Двамата замръзнаха, дишайки тежко.

— Да спра ли? — прошепна дрезгаво Мерипен. Лицето му беше изопнато.

Дори в този миг на нужда мислеше за нея. Разбирайки какво му коства да попита, колко много я желае, Уин беше завладяна от любов.

— Дори не помисляй да спираш — прошепна тя в отговор. Спусна ръка надолу към крайниците му и го погали срамежливо, за да го окуражи. Той простена и се размърда, цялото му тяло трепереше, когато натисна вътре в нея.

Макар всяко негово забиване да причиняваше остра, пареща болка в точката, в която се бяха съединили, Уин се опита да го поеме още по-навътре. Чувството да го има в себе си беше отвъд всяка болка или наслада. То беше *необходимо*.

Мерипен я погледна, очите му блестяха върху зачервеното лице. Гледаше свирепо и ненаситно, и дори леко дезориентирано, сякаш изпитваше нещо извън възможностите на обикновен мъж. Едва сега Уин осъзна необятността на неговата страст към нея, годините, в които тя се бе трупала въпреки техните опити да я заглушат. Колко яростно се бе борил срещу тяхната съдба по причини, които тя все още не разбираше. Но сега той владееше тялото й с благоговение и интензивност, която засенчваше всички други чувства.

А освен това я обичаше като жена, не като някакво безплътно създание. Чувствата му към нея бяха пълнокръвни, силни, първични. Точно както тя беше искала.

Тя го поемаше и поемаше, обгръщайки го със стройните си крака, заровила лице в шията и раменете му.

Обичаше звуците, които той издаваше, накъсаното му дишане. И силата му, която усещаше около себе си и вътре в себе си. Нежно го погали по гърба и го целуна по врата. Той сякаш се наелектризира от нейното внимание, движенията му се ускориха, леко притвори очи. И

тогава натисна силно навътре и задържа, разтърси се целият, сякаш умира.

— Уин… — простена, заравяйки лице в нея. — Уин. — Единствените думи, съдържащи вярата и страстта на хиляди молещи се.

Минаха минути, преди някой от тях да заговори. Стояха прегърнати, съединени и потни, нежелаещи да се откъснат.

Уин се усмихна, когато усети устните на Мерипен да се движат по лицето й. Когато стигна до брадичката й, леко я пощипна.

— Не на пиедестал — промърмори той.

— Хм-м-м…? — раздвижи се тя и вдигна ръка към избръснатата му буза. — Какво искаш да кажеш?

— Ти каза, че съм те слагал на пиедестал… помниш ли?

— Да.

— Не беше така. Винаги съм те носил в сърцето си. Винаги. Мислех, че това трябва да е достатъчно.

Уин го целуна нежно.

— Какво стана, Кев? Защо промени мнението си?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кев не възнамеряваше да отговори, докато не се погрижи за нея. Стана от леглото и отиде в малката кухня, обзаведена с готварска печка с месингов резервоар за вода и тръби, които минаваха през огнището, осигурявайки по този начин гореща вода. Като напълни една кана, той я отнесе в спалнята, заедно с чиста кърпа.

Спря при вида на лежащата на една страна Уин, нежните й извивки, покрити от белите чаршафи, разпиляната по раменете й коса в реки от злато. И най-хубавото от всичко — заситената мекота на лицето й и подутите й розови устни, които бе целувал без умора. Това бе образ от най-съкровените му сънища, да я види в леглото по този начин. Чакаща го.

Той навлажни кърпата с гореща вода и погледна отново чаршафите, омагьосан от нейната красота. Щеше да я иска без значение девствена или не… но все пак бе доволен, че е първият й любовник. Никой, освен него нямаше да я докосва, да й доставя удоволствие, да я вижда… освен…

— Уин — каза той и се намръщи, когато се зае да я мие, притискайки вдигащата пара кърпа между бедрата й. — В клиниката оставала ли си някога с *нещо по-малко* от костюма за упражнения? Искам да кажа, д-р Хароу виждал ли те е някога така?

Лицето й беше спокойно, но в ясните й сини очи припламна веселост.

— Питаш дали Джулиан ме е виждал някога гола в качеството си на лекар?

Кев ревнуваше, и двамата го знаеха, но той не успя да се сдържи и се намръщи:

— Да.

— Не, не ме е виждал — сви строго устни тя. — Интересуваше го респираторната ми система, която, както сам знаеш, се намира на съвсем различно място от репродуктивните органи.

— Интересувал се е повече от белите ти дробове — мрачно каза Кев.

Тя се усмихна.

— Ако се опитваш да ме отклониш от въпроса, който ти зададох по-рано, няма да стане. Какво ти се случи миналата нощ, Кев?

Той изплакна окървавената кърпа, изцеди я и сложи нов топъл компрес между бедрата й.

— Бях в общинския обор.

Очите й се разшириха.

— В затвора? Там ли е отишъл Лео? Да те освободи?

— Да.

— Защо, по дяволите, те заключиха зад решетките?

— Сбих се в кръчмата.

Тя изцъка няколко пъти с език.

— Това не си ти.

Твърдението беше натоварено с такава неволна ирония, че Кев едва не прихна. Всъщност, изпухтя няколко пъти, но беше толкова развеселен, че не можеше да говори. Изражението му сигурно беше странно, защото Уин го изгледа напрегнато и седна. Тя махна компреса и го сложи настрана, после издърпа чаршафа нагоре върху гърдите си. Прокара лека, грациозна ръка по голото му рамо, докосването беше облекчаващо. И продължи нататък, по гърдите, шията, корема и всеки допир на ръката й сякаш разрушаваше все повече неговия самоконтрол.

— Преди да вляза в семейството ви — каза той с дрезгав глас, — това беше единствената причина да съществувам. Да се бия. Да наранявам хора. Аз бях… чудовище. — Поглеждайки в очите на Уин, той не видя нищо, освен тревога.

— Кажи ми — прошепна тя.

Той поклати глава. По гърба му премина тръпка. Тя бавно издърпа главата му надолу към рамото си, така че лицето му остана полускрито.

— Кажи ми — настоя тя отново.

Кев беше изгубен, неспособен да й откаже каквото и да било. И знаеше, че онова, което ще й признае, ще я отврати и възмути, но се хвана, че вече го прави.

Той го разкри безжалостно, опитвайки се да я накара да разбере какъв покварен тип е бил и все още е. Разказа й за момчетата, които беше бил, докато се превърнат на пихтия, за онова, за което той се боеше, че по-късно може да е умряло, макар така и да не разбра. Разказа й как е живял като животно, хранейки се с боклуци, крадейки, и за яростта, която го ядеше отвътре непрестанно. Разкри й жестокостите и униженията, които е трябвало да понесе гордостта му, за да остане жив.

Беше таил изповедите в себе си отдавна, но сега те се разпиляха като боклук. И той бе ужасен, осъзнавайки, че е изгубил целия си контрол, че всеки път, когато е трябвало да спре, е било нужно само нежно докосване и тих шепот от страна на Уин, за да продължи да бръщолеви като престъпник пред опрощаващ свещеник.

— Как можах да те докосвам с тези ръце? — попита той, дъхът му беше неравен. — Как можа да ми позволиш? Господи, ако знаеше всички неща, които съм направил…

— Харесвам ръцете ти — измърка тя.

— Не съм достатъчно добър за теб. Но никой не е. И повечето мъже, добри или лоши, имат граници в онова, което правят, дори ако е за някого, когото обичат. Аз нямам. Няма господ, няма морален кодекс, няма вяра в нищо. Освен в теб. Ти си моята религия. Ще направя всичко, което поискаш. Ще се бия, ще крада, ще убивам заради теб. Бих…

— Ш-ш-т. Замълчи. Мили боже. — Тя прозвуча задъхано. — Не е нужно да нарушаваш всички божи заповеди, Кев.

— Ти не разбираш — каза той, дръпвайки се, за да я погледне. — Ако вярваш на това, което ти казах…

— Наистина разбирам. — Лицето й беше като на ангел, нежно и състрадателно. — И вярвам на онова, което каза, но не съм съгласна с изводите, които ти изглежда си си правил. — Ръцете й се вдигнаха, обхващайки с обич изпитите му страни. — Ти си добър човек, любещ. Ромският барон се е опитал да убие всичко това в теб, но не е могъл. Заради силата ти. Заради сърцето ти.

Тя се отпусна назад върху леглото и го притегли към себе си.

— Успокой се, Кев — прошепна тя. — Чичо ти е бил зъл човек, но онова, което е направил, е погребано с него. Да оставим мъртвите да погребат своите мъртъвци… Знаеш ли какво означава това?

Той поклати глава.

— Да оставим миналото след себе си и да гледаме само напред. Само тогава бихме могли да намерим нов път. Нов живот. Така казват християните, но мисля, че се отнася и за циганите.

Да, отнасяше се много повече, отколкото Уин може би осъзнаваше. Циганите бяха определено суеверни по отношение на смъртта и мъртвите, унищожавайки цялата собственост на отишлите си от този свят, споменавайки имената на починалите колкото е възможно по-рядко. Това бе както заради мъртвите, така и заради живите, за да не се връщат покойниците като призраци и духове в реалния свят. Да оставим мъртвите да погребат своите мъртъвци… само че той не беше сигурен, че може.

— Трудно е да ги пусна — каза той глухо. — Трудно е да забравя.

— Да. — Ръцете й се сключиха около него. — Но ние ще изпълним цялото ти съзнание с много по-хубави неща, за които да мислиш.

Кев помълча известно време, притиснал ухо до сърцето на Уин, заслушан във всеки негов удар и в диханието й.

— Още от първия път, когато те видях, знаех какво ще означаваш за мен — прошепна най-накрая тя. — Диво, сърдито момче — такъв беше. Обикнах те изведнъж. Ти почувства същото, нали?

Той кимна леко, наслаждавайки й се. Кожата й ухаеше сладко като стафиди, с възбуждащ намек за мускус.

— Искам да те опитомя — каза тя. — Не напълно. Само дотолкова, че да мога да съм близо до теб. — Тя прокара пръсти през косата му. — Жесток мъж. Защо тръгна да ме отвличаш, след като знаеше, че ще дойда доброволно?

— Струваше ми се важно. — Гласът му прозвуча глухо.

Тя се засмя и го погали по главата и той едва не замърка от удоволствие.

— Хубаво. А сега дали не трябва да се връщаме?

— Искаш ли?

Уин поклати глава.

— Въпреки че… Не бих имала нищо против да хапна.

— Донесох храна в къщата, преди да дойда за теб.

Тя се засмя:

— Ах, какъв разбойник си ти! Тогава можем да останем целия ден, нали?

— Да.

Уин се протегна с наслада.

— Няма ли да дойде някой да ни потърси?

— Съмнявам се. — Кев издърпа чаршафите надолу и се сгуши в сочната падина между гърдите й. — Ще убия първия, който прекрачи прага.

В гърлото й се надигна тих смях.

— Какво има? — попита той, без да мърда.

— О, току-що си мислех за всичките тези години, които прекарах, опитвайки се да стана от леглото, за да съм с теб. А когато се прибрах вкъщи, единственото, което исках, беше да се върна в леглото. С теб.

* * *

Закусиха силен чай и сирене, разтопено върху дебели препечени филийки, намазани с масло. Увита в ризата на Мерипен, Уин седеше на нисък стол в кухнята. Изпитваше удоволствие да наблюдава играещите мускули на гърба му, докато той наливаше врящата вода в преносимата вана. Усмихвайки се, тя сложи последния залък хляб в устата си.

— Отвлечена и похитена. Как да не ти дойде апетит.

— И на похитителя също.

Тази малка селска къщурка сякаш имаше някаква почти магична аура. Уин имаше чувството, че е на някакво омагьосано място. Страхуваше се да не би да сънува и когато се събуди, да се окаже сама в целомъдреното си легло. Но присъствието на Мерипен беше прекалено силно и реално, за да е сън. А леките болки и потръпване в тялото й доказваха, че е била взета. Обладана.

— Сега вече всички знаят — каза Уин разсеяно, мислейки за обитателите на имението Рамзи. — Бедният Джулиан. Сигурно е бесен.

— А може би е с разбито сърце? — Мерипен остави каната с вода отстрани и се приближи към нея само по панталони.

Уин се намръщи замислено.

— Мисля, че ще бъде разочарован. И съм сигурна, че се тревожи за мен. Но не, сърцето му няма да бъде разбито. — Тя се притисна към Мерипен, когато той я погали по косата, и бузата й докосна стегнатия му гладък корем. — Той никога не ме е искал по начина, по който ме искаш ти.

— Мъж, който не те е пожелавал така, трябва да е евнух. — Тя усети, че дъхът му спря, когато го целуна във вдлъбнатината на пъпа. — Каза ли му какво ти е казал онзи лондонски доктор? Че си достатъчно здрава да износиш дете?

Уин кимна.

— Какво каза Хароу?

— Джулиан ми каза, че мога да посетя легион доктори и да получа цял куп различни мнения, които да подкрепят заключенията, които искам. Но според него трябва да остана бездетна.

Мерипен я вдигна до изправено положение и погледна надолу към нея с непроницаемо изражение.

— Не искам да те подлагам на риск. Но не вярвам на Хароу и мнението му.

— Защото виждаш в него съперник?

— До известна степен — призна той. — Но става дума за инстинкт. Има нещо… което му липсва. Има нещо фалшиво.

— Може би се дължи на факта, че е доктор — предположи Уин, потрепервайки, когато Мерипен измъкна ризата си от нея. — Мъжете с неговата професия често изглеждат резервирани. Дори надменни. Но то е необходимо, защото…

— Не е това. — Мерипен я заведе до ваната и й помогна да седне в нея. Уин ахна не само заради горещата вода, но и от това, че застава гола пред него. Седящата вана изискваше човек да възседне коритото и да се отпусне във водата с раздалечени крака, което беше изключително приятно насаме, но по-скоро унизително в присъствието на някого другиго. Притесни се още повече, когато Мерипен клекна отстрани и започна да я мие. Но начина, по който го правеше, не беше похотлив, а внимателен, и тя се отдаде на грижите на тези силни, успокояващи ръце.

— Още подозираш, че Джулиан е навредил на първата си съпруга, знам — промърмори тя. — Но той е лечител. Никога не би навредил някому, още по-малко пък на собствената си жена. — Тя

млъкна, когато прочете изражението на Мерипен. — Не ми вярваш. Продължаваш да мислиш най-лошото за него.

— Мисля, че този човек има чувството, че разполага с правото да си играе с живота и смъртта. Като боговете в онези истории от митологията, които ти и сестрите ти толкова харесвахте.

— Не познаваш толкова добре Джулиан, колкото мен.

Мерипен не отговори, просто продължи да я мие.

Тя гледаше тъмното му лице през булото от пара, толкова красиво и непреклонно, като на древен воин от Вавилон.

— Ни би трябвало дори да си правя труда да го защитавам — произнесе тя печално. — Никога няма да започнеш да мислиш добре за него, нали?

— Така е — призна си той.

— А ако смяташе, че Джулиан е по-добър човек? — попита тя. — Щеше ли да му позволиш да се ожени за мен?

Видя как мускулите на врата му се стягат, преди да й отговори.

— Не. — В отговора му се усещаше нотка на самозабрава. — По този въпрос съм прекалено егоистичен. Никога не бих позволил това да се случи. А ако се стигнеше до там, щях да те отвлека в деня на сватбата ти.

Уин искаше да му каже, че не желае той да бъде благороден. Беше щастлива и развълнувана — да бъде обичана точно по този начин, с такава страст, която не оставяше пространство за нищо друго. Но преди да е успяла да изрече и дума, Мерипен сложи още сапун и ръката му се плъзна по болезненото място между бедрата й.

Докосна я с любов. И собственически. Очите й бяха полузатворени. Пръстите му проникнаха в нея и той пъхна свободната си ръка зад гърба й, тя се наведе леко и се сгуши към коравите му гърди. Дори това леко нахлуване предизвикваше болка. Плътта й беше все още прекалено чувствителна. Но горещата вода я успокои, а Мерипен беше толкова нежен, че бедрата й се отпуснаха, поддържани от плаващата топлина.

Тя вдъхна утринния въздух, светещ от пара, изпълнен с ухание на сапун, дърво и горещ бакър. И опияняващия аромат на нейния любовник. Докосна с устни рамото му и вкуси богатия мирис на солена кожа.

Топлите му галещи пръсти се движеха в нея като лениво полюляващи се речни тръстики… и върховете им бързо откриха местенцата, където най-много ги искаше. Той си играеше с нея, изучаваше меките и чувствителни гънки. Тя сляпо се протегна надолу, за да улови силната му китка, усещайки движенията на мускули и сухожилия. Той пъхна двата пръста в нея, а палецът му я галеше отгоре в нежни кръгове.

Водата във ваната се разплиска, когато тялото й започна да се издига ритмично нагоре, извивайки се в ръката му. Тя усети, че той пъха и трети пръст в нея и се стегна, ахвайки от възмущение — това бе прекалено много, не би могла — но той й прошепна, че тя може, че трябва и внимателно я разтегна, заглушавайки стоновете й с устните си.

Уин се почувства изгубена, отворена за чувствителността на пръстите му, които играеха в нея. Почувства се жадна и дива, като се полюляваше, за да улови повече от унищожителната наслада. Заби малките си ръце в голата му кожа и той простена от удоволствие. Устните й изпуснаха кратък вик при първия шок на освобождение. Тя се опита да го заглуши, но от гърдите й се изтръгна втори, после още един и водата във ваната се накъдри, когато потръпна, накрая тя се изтощи и се задъха.

Мерипен я подпря на облегалката на ваната и я остави за няколко минути във вдигащата пара вода, прекалено задоволена, за да го попита къде отива. Върна се с една хавлия и я вдигна от ваната. Тя стоеше бездейна пред него, позволи му да я избърше, сякаш беше дете. Когато се наклони към него, видя, че е оставила малки червени белези по кожата му. Би трябвало да му се извини, но единственото, което искаше, беше да го направи отново. Да му се наслаждава. Не можеше да се начуди — това сякаш не беше тя.

Мерипен я отнесе обратно в спалнята и я положи върху оправеното легло. Тя се пъхна под кувертюрата и го изчака, задремвайки, докато той отиде да се измие и да изпразни ваната. Беше пропита от чувства, каквито не беше изпитвала от години… онзи вид пламенна радост, която изпитваше като дете, събуждайки се в Коледната сутрин. Остана да лежи тихо в леглото, наслаждаваше се на мисълта за всичките хубави неща, които скоро щяха да се случат, и сърцето й потръпна от светло предчувствие.

Тя леко отвори очи, когато го усети най-после да се отпуска върху леглото. Матракът се огъна под тежестта му, тялото му бе стряскащо топло на фона на нейната хладност. Сгушена в извивката на ръката и рамото му, тя въздъхна дълбоко. Ръката му я потупа нежно по гърба.

— Ще имаме ли и ние такава къщурка някой ден? — промърмори тя.

Мерипен не би бил Мерипен, ако нямаше вече план.

— Ще живеем в имението Рамзи една година, а може би и две, докато завърши реставрацията и Лео си стъпи на краката. После ще намеря подходящ имот за ферма и ще построя къща за нас. Малко по-голяма от тази, предполагам. — Ръката му се плъзна към дупето й, разтърквайки го в бавни кръгове. — Животът ни може да не е разточителен, но ще е удобен. Ще имаш готвачка и слуга, както и шофьор. Ще живеем близо до семейството ти, така че да можеш да ги виждаш винаги, когато поискаш.

— Звучи приятно — опита се да каже Уин, до такава степен изпълнена с щастие, че едва дишаше. — Ще бъде върховно. — Тя не се съмняваше в способността му да се грижи за нея, нито в това, че може да го направи щастлив. Двамата щяха да създадат един добър живот заедно, макар да беше сигурна, че нямаше да е обикновен.

Тонът му беше трезв.

— Ако се омъжиш за мен, никога няма да бъдеш жена с положение.

— Няма по-добро положение за мен от това да съм твоя съпруга.

Едната му ръка погали скулата й и тя се сви още по-плътно в него.

— Винаги съм искал за теб повече от това.

— Лъжец! — прошепна. — Винаги си ме искал за себе си.

Гърдите му се разтърсиха от смях.

— Да — призна той.

Останаха известно време мълчаливи, наслаждавайки се на усещането да лежат заедно в стаята на разсъмване. Те бяха близки по толкова много начини преди това… Познаваха се един друг толкова добре… и все пак никак. Физическата близост бе създала ново измерение в чувствата на Уин, сякаш бе поела в себе си не само тялото му, но и част от неговата душа. Запита се как ли хората могат да се

обвързват по този начин без любов, колко ли празно и безсмислено трябва да е.

Босият й крак се плъзна по повърхността на неговия, пръстите й опипаха добре оформените мускули.

— Мислил ли си за мен, когато си бил с тях? — попита тя неуверено.

— С кого?

— С жените, с които си спал.

Тя разбра от начина, по който Мерипен се напрегна, че въпросът не му хареса. Отговорът му беше бавен и прикрито груб.

— Не. Не съм мислил за нищо, когато съм бил с тях.

Уин прокара ръка през гладките му гърди, намирайки малкото кафяво зърно. Като вдигна вежди, тя каза искрено:

— Когато си представя да го правиш с някоя друга, едва издържам.

Ръката му покри нейната.

— Те не са означавали нищо за мен. Беше винаги сделка. Нещо, което трябва да се свърши колкото може по-бързо.

— Така е дори още по-лошо. Да използваш жена по този начин, без чувства…

— Те винаги са били компенсирани подобаващо — каза той сардонично. — И винаги са го искали.

— Трябваше да си намериш някоя, която да се грижи за теб, и за която ти да се грижиш. Така щеше да е безкрайно по-добре, отколкото да сключваш любовни сделки.

— Не можех.

— Не можеше какво?

— Да се грижа за друга. Ти заемаше прекалено голямо място в сърцето ми.

Уин се запита какво ли говори това за нейния ужасен егоизъм, щом такъв отговор я трогна и й направи удоволствие.

— След като ти замина — каза Мерипен, — имах чувството, че ще полудея. Не знаех къде да отида и какво да правя. Не исках да съм с никого. Исках ти да се оправиш — живота си бих дал за това. Но в същото време те мразех, че замина. Мразех всичко. Собственото си сърце — че бие. Имах само една причина да живея и тя беше да те видя отново.

Уин беше разтърсена от строгата простота на неговото обяснение. Този човек напомняше природна стихия, помисли си тя. Човек не можеше да го покори, както не може да се укроти гръмотевична буря.

— Помогнаха ли ти жените? — попита меко тя. — Успокояваше ли се, когато легнеш с тях?

Той поклати глава.

— Ставаше още по-лошо. Защото те не бяха ти.

Уин се притисна още по-силно към него, косата й падаше на блестящи светли вълни по гърдите му, гърлото и ръцете. Очите му бяха черни като узрели трънки.

— Искам да сме си верни един на друг — каза тя с нисък глас. — Отсега нататък.

Настъпи кратка тишина, колебание, породено не от съмнение, а от съзнаване. Сякаш техните обети бяха чути и потвърдени от нечие невидимо присъствие.

Гърдите на Мерипен се повдигнаха и спаднаха, когато си пое дълбоко въздух.

— Ще ти бъда верен — каза той. — Завинаги.

— Аз също.

— Обещай ми, че никога повече няма да ме оставиш.

Уин вдигна ръката си от гърдите му и го целуна.

— Обещавам.

Тя беше изпълнена с желание, нетърпелива да запечата клетвите им, но не и той. Той искаше тя да си почине, тялото й да си отдъхне, и когато тя възрази, той я успокои с нежна целувка.

— Спи — прошепна й и тя се подчини, потъвайки в най-сладката, най-тъмна забрава, която познаваше.

* * *

Дневната светлина проникваше нетърпеливо през завесите на прозорците, превръщайки ги в ярки правоъгълници. Кев държеше Уин от часове. Изобщо не беше спал. Удоволствието да я гледа изместваше нуждата от почивка. Имаше време в живота му, когато я беше гледал

така, особено когато беше болна. Но сега, когато му принадлежеше, бе съвсем различно.

Той винаги беше изпълван от болезнен копнеж да обича Уин и да знае, че никога нищо няма да излезе от това. И сега, докато я държеше, изпита нещо непознато, някаква приятна възбуда. Наведе се и я целуна, неспособен да устои, следвайки блестящата арка на веждите й и сочните устни. Устните му се преместиха върху порозовялата извивка на бузата й. Обичаше всяка част от нея. Сети се, че още не е целувал пространството между пръстите на краката й, пропуск, който трябваше да бъде поправен.

Уин спеше, прехвърлила единия си крак върху него, а другия мушнала между силните му бедра. От интимния й допир към хълбока му той се възбуди, плътта му оживя със силно пулсиране, което можеше да усети през чаршафите.

Тя се размърда и протегна крайниците си, полуотворила очи. Кев видя изненадата й, когато установи, че лежи в ръцете му по този начин, видя удовлетворението й, когато си спомни какво се е случило преди. Ръцете й се вдигнаха към него и започнаха да го изследват нежно. Той беше целият напрегнат, възбуден, неподвижен, остави я да го открие, както тя искаше.

Пръстите й претърсваха тялото му с невинно увлечение, което го привличаше безумно. Устните й докосваха стегнатата му кожа на гърдите. Стигайки до най-долното ребро, тя го захапа леко. Едната й ръка се стрелна по бедрото му и се отклони към слабините.

Той произнесе името й между накъсаното поемане на дъх, извивайки се към тези нейни измъчващи го пръсти. Но тя плесна ръката му и това го накара да се възбуди още повече.

Уин го обхвана и тежестта му запулсира в дланта й. Стисна го, леко разклати закръглеността, докато той не стисна зъби, безсилен да устои на докосването й, сякаш го изкормват и разсичат.

Като се изтегли нагоре, тя лекичко дръпна пениса му — съвсем леко. Кев би я помолил да го направи по-силно, ако беше в състояние да си поеме дъх. Но той можеше единствено да чака, отворил уста. Главата й се сведе над него, златната й коса го покри в проблясваща мрежа. Въпреки желанието си да не мърда, не можеше да спре нетърпеливото потръпване на члена си, щръкнал в цялата си дължина.

За свой ужас усети, че тя се навежда и го целува. После продължи нагоре, докато той стенеше от удоволствие и невяра.

Красивата й уста върху него… той умираше, губеше разсъдъка си. Тя бе прекалено неопитна, за да знае какво да прави. Не го пое дълбоко, само близна връхчето, както той й беше направил преди. Но, мили боже, това бе напълно достатъчно засега. Кев изпусна един мъчителен стон, когато усети сладко, влажно подръпване и чу звук от смучене. Промърморвайки някаква смесица от цигански и английски, той хвана хълбоците й и ги придърпа нагоре. Зарови лице в нея, езикът му заработи лакомо, докато тя не се изви като хваната русалка.

Вкусвайки нейната възбуда, той пъхна езика се още по-навътре, отново и отново. Краката й се стегнаха, сякаш всеки момент щеше да свърши. Но той трябваше да е вътре в нея, когато това станеше, трябваше да усеща как се стяга и свива около него. Затова я пусна внимателно и сложи една възглавница под нея.

Тя простена и разтвори коленете си по-широко. Без да чака по-нататъшна покана, той се намести, членът му беше хлъзгав от влагата на устата й. Мушна ръка под нея и намери малката подута пъпка, която започна да масажира бавно, докато пъхна члена си в нея и пръстите му загалиха все по-бързо и по-бързо, а когато целият потъна в нея, тя стигна края с накъсан вик.

Кев също можеше да свърши, но трябваше да удължи удоволствието. Ако беше възможно, би искал да трае вечно. Прокара ръка по бледата, изящна извивка на гърба й и тя се изви от милувката, като произнесе с въздишка името му. Той легна върху нея, променяйки ъгъла между тях, без да изпуска златното хълмче. Тя потръпна още няколко пъти, а той се издигна над нея и влезе още по-навътре, по-силно, докато накрая притихна.

След малко се претърколи по гръб и се опита да успокои дишането си. Сърцето му биеше като чук в ушите и може би затова не успя да чуе веднага лекото почукване по вратата.

Уин обхвана лицето му и прошепна, ококорила очи:

— Има някой.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като ругаеше под нос, Кев намъкна панталоните и ризата си и отиде бос до вратата. Отвори я и видя Кам Роан да стои безгрижно, с куфарче в едната ръка и покрита кошница в другата.

— Здрасти. — Лешниковите му очи блестяха пакостливо. — Донесох ти някои неща.

— Как ни откри? — попита Кев, без да се дразни.

— Знаех, че не си отишъл далеч. Не липсваше нищо от дрехите ти, пътните чанти също бяха налице. И тъй като предната къщичка на вратаря е прекалено очевидна, си помислих веднага, че си тук. Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Не — отвърна Кев кратко и Кам се усмихна.

— Май позициите ни се промениха, братле, предполагам, че и аз нямаше да бъда по-гостоприемен. Ето, има храна в кошницата и дрехи за двама ви в куфара.

— Благодаря. — Кев ги пое и ги сложи от вътрешната страна на вратата. Изправи се и погледна брат си, търсейки върху лицето му следи на порицание. Такива нямаше.

— *Ов йало иси?* — попита Кам.

Беше стара циганска фраза, която означаваше: „Наред ли е всичко?“. Но буквално трябваше да се преведе като: „Има ли тук сърце?“.

— Да — отвърна меко Кев.

— Нещо, което да ти трябва?

— За първи път в живота ми — призна Кев, — не се нуждая от нищо.

Кам се усмихна.

— Хубаво. — Той безгрижно пъхна ръце в джобовете на панталона си, подпрял рамо в рамката на вратата.

— Какво е положението в имението Рамзи? — попита Кев с известна боязън от отговора.

— Тази сутрин имаше леко объркване, когато стана ясно, че и двамата ви няма. — Дипломатическа пауза. — Хароу настояваше, че Уин е отвлечена против желанието си. Даже в един момент заплаши да отиде до общинския затвор. Каза, че ако не се върнеш с Уин до мръкване, ще предприеме драстични действия.

— Като например? — попита мрачно Кев.

— Не знам. Но трябваше да помислиш за всички нас, които останахме в имението, докато ти изчезна някъде с годеницата му.

— Сега тя е моя годеница. И ще я върна, когато аз реша.

— Ясно. — Устните на Кам се извиха. — Възнамеряваш да се ожениш за нея скоро, надявам се?

— Не скоро — каза Кев. — Незабавно.

— Слава богу. Дори за Хатауей това е малко в повече. — Кам погледна над раменете на Мерипен и се усмихна. — Хубаво е, че най-после те виждам спокоен, Мерипен. Ако беше някой друг, а не ти, щях да кажа всъщност, че изглеждаш щастлив.

Навиците не са нещо, което лесно се променя. Но Кев всъщност се изкушаваше да сподели с брат си неща, за които не беше сигурен, че има думи. Като например откритието, че любовта на една жена може да направи така, че целият свят да изглежда нов. Или удивлението му, че Уин, която винаги изглеждаше толкова крехка и нуждаеща се от закрила, бе излязла дори по-силна от него.

— Роан — попита той тихо, за да не чуе Уин. — Искам да те попитам нещо…

— Да?

— Как се държиш в брака си — като англичанин или като циганин?

— Предимно като англичанин — без да се колебае отвърна Кам. — Не би се получило иначе. Амелия не е от онези жени, към които можеш да се отнасяш като към подчинен. Но като циганин, аз ще продължа винаги да държа на правото си да я закрилям и да се грижа за нея. — Той се усмихна. — Ще намерите някакъв среден път, както ние.

Кев прокара ръка през косата си и попита предпазливо:

— Хатауей ядосани ли са от това, което направих?

— Имаш предвид това, дето си отвлякъл Уин?

— Да.

— Единственото оплакване, което чух, беше, че си се забавил прекалено.

— Знае ли някой от тях къде сме?

— Мисля, че не. — Усмивката на Кам се изкриви. — Мога да ти осигуря още няколко часа, братле. Но я върни преди да е мръкнало, ако не по друга причина, то поне да затвориш устата на Хароу. — Той се намръщи. — Странен човек е той, този Хароу.

Кев го погледна разтревожено.

— Защо го казваш?

Кам сви рамене.

— Повечето мъже в подобно положение *щяха да направят нещо досега*. Да строшат някой стол. Да стиснат някого за гърлото. До това време аз щях да съм обърнал Хемпшир с главата надолу, за да намеря жена си. А Хароу само приказва.

— За какво?

— За това какви били правата му, разбирането му за измяна… но така и не изрази никакво безпокойство за състоянието на Уин, нито се замисли тя какво иска. Изобщо, държи се като дете, на което са взели играчката, и то иска да си я върне обратно. — Кам направи гримаса. — Адски неприятен човек, дори за англичанин. — Той повиши глас и се провикна към Уин: — Тръгвам си. Приятен ден, малка сестричке.

— И на вас, господин Роан! — разнесе се радостният й глас отвътре.

* * *

Те разопаковаха лакомствата от кошницата: студена печена кокошка, различни салати, плодове и дебели парчета кейк с подправки. След като хапнаха солидно, двамата седнаха пред камината мълчаливо. Облечена само с ризата на Кев, Уин се разположи между бедрата му, докато той оправяше разбърканата й коса. Прокара пръсти бавно през копринените й кичури, които блестяха като лунна светлина в ръцете му.

— Ще излезем ли да се разходим сега, след като вече имам дрехи? — попита Уин.

— Ако искаш. — Кев отметна косата й настрана и целуна вдлъбнатината на шията й. — А след това — обратно в леглото.

Тя потръпна и се засмя.

— Не съм предполагала, че прекарваш толкова много време легнал.

— Досега не бях имал достатъчно добра причина. — Той я придърпа в скута си и тя се сгуши в него. Целуна я лениво, а тя се надигна към него жадуваща, карайки го да се усмихне и да се дръпне назад. — По-кротко — погали я той по скулата. — Не бива да започваме отначало.

— Но ти току-що каза, че искаш да се върнем в леглото.

— Имам предвид да си починем.

— Няма ли да правим повече любов?

— Не днес — каза той кротко. — За теб е достатъчно. — Прокара пръст по подутите й от целувките устни. — Ако те любя още веднъж, утре няма да можеш да вървиш.

Но, както установи, всяко предизвикателство към физическата издръжливост на Уин беше посрещано с мигновена съпротива.

— Аз съм си напълно добре — каза тя инатливо, като се изправи от скута му. Покри с целувки лицето и шията му, навсякъде, където можеше да стигне. — Още веднъж, преди да се върнем. Желая те, Кев, желая…

Принуди я да млъкне с устните си и получи страстен, нетърпелив отговор, който го накара да се усмихне срещу устните й.

— Подиграваш ли ми се!

— Не. Не. Само че… си толкова очарователна, такова удоволствие ми доставяш. Моята страстна малка англичанка… — Целуна я отново, опитвайки се да я успокои. Но тя бе настоятелна, съблече ризата му и придърпа ръцете му върху голото си тяло. — Защо си толкова нетърпелива? — прошепна той и легна по гръб върху леглото с нея. — Не… почакай… Уин, чуй ме.

Тя притихна в ръцете му, малкото й намръщено личице се притисна в неговото.

— Боя се да се върнем — призна тя. — Имам чувството, че ще се случи нещо лошо. Не мога да повярвам, че наистина можем да сме заедно.

— Не можем да се крием тук вечно — промърмори Кев и я погали по косата. — Нищо няма да се случи, любов моя. Стигнахме прекалено далеч, за да се връщаме. Сега си моя и никой не може да промени това. Да не би да се страхуваш от Хароу? Това ли е?

— Не че се страхувам. Но не горя от желание да го видя.

— Разбира се, че не — тихо произнесе Кев. — Ще ти помогна. Първо аз ще говоря с него.

— Не мисля, че е разумно. — Гласът й прозвуча колебливо.

— Настоявам. Ще запазя спокойствие. Но ще поема отговорност за това, което съм направил. Няма да те оставя да понасяш последиците без мен.

Уин допря бузата си до рамото му.

— Наистина ли си сигурен, че няма да се случи нещо, което да промени мнението ти да се ожениш за мен?

— Нищо на света няма да ми попречи. — Чувствайки напрегнатостта й, той прокара ръце по тялото й, спря се върху сърцето й, което биеше силно и тревожно. — Какво да направя, за да се почувстваш по-добре? — попита я той нежно.

— Вече ти казах, но ти не искаш — отвърна тя с тих, сърдит глас, който изтръгна сдържан смях от него.

— Тогава ще го имаш — прошепна й. — Само че бавно, така че да не те боли. — Целуна я зад ухото, после се плъзна надолу по гладката белота на раменете, в трапчинката на шията, където биеше пулсът й. И още по-надолу — към нежната извивка на гърдите. Зърната й бяха лъскави и набъбнали от предишните му занимания. Затова беше много внимателен, когато покри с уста набъбналото връхче.

Уин се раздвижи леко, простена и той предположи, че зърното я е заболяло. Но ръцете й се вдигнаха към главата му и го задържаха там. Той използва езика си, за да направи няколко бавни окръжности, смуквайки съвсем лекичко, колкото да задържи нежната плът в хватката на устните си. Остана дълго време върху гърдите й, докато тя стенеше и движеше хълбоци, нуждаеща се от повече от слабото насърчаване.

Като прокара устните си надолу, между бедрата й, Кев се зарови в горещата й коприна, намери деликатната точка на клитора и използва кадифето на езика си, за да я милва. Тя стисна главата му още по-

здраво и задъхано прошепна името му, карайки го да издаде гърлен звук.

Когато откликващите движения на хълбоците й станаха ритмични, той откъсна уста от нея и разтвори по-широко коленете и бедрата й. Отне му цяла вечност да разхлаби сочната стегната плът. Изправи се до седнало положение, обгърна я с ръце и я притисна към себе си.

Тя се изви, подтиквайки го към тласъци, но той остана спокоен и неподвижен, притиснал уста към ухото й, шепнеше й, че ще я накара да свърши по този начин, и че ще остане твърд вътре в нея, докато това трае. Ухото й се зачерви и тя се стегна и запулсира около него.

— Моля те, помръдни — прошепна тя, но той отказа. — Моля те, моля те, моля те…

— Не.

След известно време той размърда хълбоците си в едва доловим ритъм. Тя изскимтя и завибрира, когато го усети да хлътва дълбоко в нея, още по-дълбоко, неумолим в сдържаността си. Кулминацията я заля, изтръгвайки викове от устните й и предизвика диви тръпки на повърхността. Кев беше неподвижен, преживяващ върховния миг толкова остро и парализиращо, че не можеше да издаде и звук. Гъвкавото й тяло се притискаше в него, поглъщаше го, затваряше го в нежна топлина.

Удоволствието беше толкова голямо, че предизвика непознато парене в очите и носа му и го разтърси до основи. *По дяволите*, помисли си Кев, осъзнавайки, че нещо в него се е променило. Всичките му защитни сили бяха ограничени до несигурната сила на една малка жена.

* * *

Слънцето залязваше зад върхарите на дърветата, когато двамата най-после се облякоха. Огънят беше угаснал, оставяйки къщата студена и тъмна.

Уин се притисна към ръката на Мерипен разтревожено, когато той я поведе към коня.

— Питам се защо щастието винаги изглежда толкова крехко — каза тя. — Мисля, че нещата, които семейството ни преживя… смъртта на родителите ни, това, че Лео загуби Лора, пожарът, болестта ми… ме накараха да разбера колко лесно могат да ни бъдат отнети нещата, които ценим. Животът може да се промени в един миг.

— Не всичко се променя. Някои неща траят вечно.

Уин спря и обърна лице към него, обгърна врата му. Той мигновено й отвърна, като я притисна към силното си тяло. Тя зарови лице на гърдите му.

— Надявам се — произнесе след малко. — Кев, наистина ли сега си мой?

— Винаги съм бил твой — каза той в ухото й.

* * *

Очакваща бурни възмущения от страна на сестрите си, Уин изпита облекчение, когато тя и Кев се върнаха в имението Рамзи и го завариха тихо и спокойно. Толкова необичайно тихо, че бе ясно, че всички са се наговорили да се държат така, сякаш нищо необикновено не се е случило. Тя завари Амелия, Попи, мис Маркс и Биатрикс в гостната на втория етаж, трите бродираха, докато Биатрикс четеше на глас.

Когато Уин влезе предпазливо в стаята, момичето спря да чете и всички я погледнаха любопитно.

— Здравей, скъпа — произнесе сърдечно Амелия. — Приятна ли беше разходката с Мерипен? — Сякаш това не бе нищо повече от обикновен пикник или разходка с файтон.

— Да, благодаря. — Уин се усмихна на Биатрикс. — Продължавай, Бий. Онова, което четеше, ми се стори приятно.

— Един интересен роман — каза Биатрикс. — *Много* вълнуващ. Става въпрос за едно мрачно и унило имение, за слуги, които се държат странно и за тайна врата, скрита зад един гоблен. — Тя сниши глас театрално: — Някой ще бъде убит.

Преди Биатрикс да продължи, Уин седна до Амелия и усети как ръката на по-голямата й сестра се протяга към нея. Малка, но опитна ръка. Успокояващо стискане. Толкова много се съдържаше в

изпълнената с обич длан на Амелия… загриженост, одобрение, успокояване.

— Къде е той? — прошепна Амелия.

Уин усети пристъп на безпокойство, въпреки че изражението й остана спокойно.

— Отиде да говори с Хароу.

Хватката на Амелия се стегна.

— Хубаво — отвърна тя тихо, — сигурно разговорът ще е приятен. Останах с впечатлението, че твоят Хароу си държи в запас някои неща, които да каже.

* * *

— Недодялан, груб селяк. — Джулиан Хароу беше пребледнял, но се контролираше, когато той и Кев влязоха в библиотеката. — Нямате представа какво сте направили. В бързината си да стигнете и да хванете онова, което искате, не помислихте за последствията. И няма и да го направите, докато не стане прекалено късно. Докато не я убиете.

Със съвършено ясната идея какво се кани да каже Хароу, Кев вече бе решил как да се държи с него. Заради Уин щеше да понесе всякакви обиди или обвинения. Докторът щеше да си каже каквото има за казване… а Кев щеше да го остави без каквито и да било коментари. Той беше спечелил. Сега Уин бе негова и всичко друго беше без значение.

Обаче съвсем не беше лесно. Хароу бе съвършеното въплъщение на обидения романтичен герой… строен, елегантен, с бледо лице и изпълнен с негодувание. Той караше Кев да се чувства като мургав прост селяндур в сравнение с него. И тези последни думи, *„докато не я убиете“*, които го накараха да изтръпне до мозъка на костите си.

Толкова много уязвими създания бяха страдали в неговите ръце. Никой с миналото на Кев не заслужаваше Уин. И макар тя да бе простила неговата история, изпълнена с жестокост и бруталност, той никога нямаше да я забрави.

— Никой няма да я нарани — каза Кев. — Очевидно е, че като ваша съпруга Уин би била добре обгрижвана, само че тя не го иска. Тя

направи своя избор.

— По принуда!

— Не съм я принуждавал.

— Разбира се, че не сте — каза Хароу с презрение. — Отвлякохте я, демонстрирайки груба сила. И бидейки жена, тя, разбира се, го е приела като вълнуващо и романтично. Жените могат да бъдат доминирани и убедени да направят почти всичко. А в бъдеще, когато умре по време на раждане, разкъсвана от болка, дори няма да ви обвинява за това. Но ще знаете, че вие сте отговорен. — Дрезгав смях се откъсна от устните му, когато видя изражението на Кев. — Наистина ли сте толкова елементарен, че не разбирате какво ви казвам?

— Сигурен сте, че Уин е прекалено крехка, за да има деца — каза Кев. — Но тя се е консултирала с друг лекар, който…

— Да. Уинифред каза ли ви името на този лекар? — Очите на Хароу бяха ледено сиви, тонът му — изпълнен със снизходителност.

Кев поклати глава.

— Настоявах — каза Хароу, — докато тя не ми каза. И веднага разбрах, че става въпрос за измислено име. За фалшификация. Но за да съм напълно сигурен, проверих всички регистри на лекари в Лондон. Лекарят, за когото говори, не съществува. Тя ме излъга, Мерипен. — Хароу прокара ръце през косата си и направи няколко крачки напред-назад. — Жените хитруват като деца, когато искат да постигнат нещо. Господи, толкова лесно ли сте се поддали на манипулацията?

Кев не можа да отговори. Беше повярвал на Уин по простата причина, че тя никога не лъжеше. Доколкото знаеше, беше го измамила само веднъж през живота си, за да го накара да приеме морфин, когато го мъчеше рана от изгаряне. По-късно бе разбрал защо го е направила, и й беше простил. Но ако го беше излъгала за *това*… Жегна го дълбоко.

Сега разбра защо беше толкова неспокойна на връщане.

Хароу спря пред масата в библиотеката и се облегна на нея.

— Все още я искам — произнесе той тихо. — Все още желая да я имам. При условие че не е забременяла. — Той млъкна, когато Кев го изгледа със смразяващ поглед. — О, може и да се палите, но не сте в състояние да отричате истината. Вижте се — как бихте окачествили онова, което сте направили? Вие сте един мръсен, развратен циганин, привлечен от красива дрънкулка, като останалите от вашата пасмина.

Хароу изгледа съсредоточено Кев и продължи:

— Сигурен съм, че я обичате по свой начин. Не изтънчено, с финес, не по начина, по който тя наистина има нужда, а така, както човек като вас е способен. Намирам го дори за някак трогателно. И достойно за съжаление. Уинифред без съмнение чувства, че връзките на близостта от детството ви дават повече права над нея, отколкото всеки друг мъж би могъл да има. Но тя е била също така дълго предпазвана и защитавана от света. Поради което няма ни мъдростта, ни опита, за да знае собствените си нужди. Ако се омъжи за вас, ще е само въпрос на време да се измори от вас и да иска повече, отколкото изобщо сте в състояние да й предложите. Мерипен, идете и си намерете едно просто селско момиче. Още по-добре, ако е циганка, която ще е доволна от простия живот, който можете да й дадете. Искате славей, когато би било толкова по-добре да си имате една яка, енергична селянка. Направете правилното нещо, Мерипен. Дайте ми я. Още не е съвсем късно. Тя ще е в безопасност с мен.

Кев едва чу собствения си дрезгав глас, пулсът му биеше в слепоочията му с отчаяние и ярост.

— Може би трябва да попитам семейство Ланхамс. Дали те ще се съгласят, че Уин ще е в безопасност с вас?

И без да поглежда какъв ефект са произвели думите му, Кев напусна библиотеката.

* * *

Безпокойството, обхванало Уин нарасна, когато вечерта се спусна над къщата. Тя остана във всекидневната със сестрите си и мис Маркс, докато Биатрикс не се умори да чете. Единственото облекчение от увеличаващото се напрежение беше да гледа лудориите на порчето Доджър, което изглеждаше влюбено в мис Маркс, въпреки или може би тъкмо поради нейната явна антипатия. Животинчето непрекъснато се мъчеше да изпълзи нагоре и да открадне някоя от куките за плетене на гувернантката, докато тя го наблюдаваше с присвити очи.

— Дори не си го помисляй — каза мис Маркс на порчето с ледено спокойствие. — Че току-виж съм ти отрязала опашката с ножа.

Биатрикс се засмя.

— Мислех си, че това се случва само на сляпа мишка, мис Маркс.

— О, действа на всякакви гризачи — отвърна мрачно гувернантката.

— Всъщност, порчетата не са гризачи — възрази Биатрикс. — Класифицирани са като невестулки. Така че в известен смисъл може да се каже, че порът е далечен братовчед на мишката.

— Не са семейство, с което бих искала да се запозная отблизо — обади се Попи.

Доджър се спусна от канапето и закова влюбен поглед в мис Маркс, която го игнорира.

Уин се усмихна и се протегна:

— Изморена съм. Пожелавам на всички ви лека нощ.

— И аз съм изморена — прикри дълбоката си прозявка Амелия.

— Може би трябва всички да си починем — предложи мис Маркс, оставяйки пъргаво куките си за плетене в една малка кошничка.

Всички тръгнаха към стаите си. Нервите на Уин се изопнаха напълно в зловещо тихия коридор. Къде беше Мерипен? Какви думи си бяха разменили той и Джулиан?

В стаята й гореше лампа и блясъкът й разпръскваше едва-едва прииждащите сенки. Тя примига, когато видя един неподвижен силует в ъгъла… Мерипен, който седеше на стол.

— О! — възкликна тя изненадано.

Погледът му я проследи, докато се приближаваше към него.

— Кев? — колебливо произнесе тя и по гърба й пробягаха студени тръпки. Разговорът не беше минал добре. Нещо не беше наред. — Какво има? — попита тя дрезгаво.

Мерипен стана и се надвеси над нея, изражението му беше неразгадаемо.

— Уин, кой беше докторът, който те преглежда в Лондон? Как го откри?

Тогава тя разбра. Стомахът й се сви и тя си пое няколко накъсани глътки въздух.

— Нямаше никакъв доктор. Не виждах необходимост да ходя на преглед.

— Не си виждала необходимост — повтори той.

— Да. Защото — както Джулиан каза по-късно — мога да ходя от лекар на лекар, докато намеря такъв, който ще ми даде отговора, който искам.

Мерипен изпусна една въздишка, която прозвуча като стържене в гърлото му, и поклати глава.

— Исусе.

Уин никога не го беше виждала толкова опустошен, отвъд виковете или гнева. Тя протегна ръка към него.

— Кев, моля те, позволи ми…

— Недей. Моля те. — Той с видимо усилие се опитваше да се владее.

— Съжалявам — каза тя искрено. — Толкова много те желаех, а щях да се омъжа за Джулиан, и си помислих, че ако ти кажа, че ме е преглеждал друг лекар, това ще те… ами, ще те поощри малко.

Той се извърна, ръцете му бяха стиснати.

— Това не променя нищо. — Уин се опита да звучи спокойно и да не обръща внимание на отчаяните удари на сърцето си. — Нищо не се променя, особено след днес.

— Променя се, щом ме лъжеш — гърлено възрази той.

Циганските мъже не допускаха да бъдат манипулирани от жените си. А тя бе разрушила доверието на Мерипен в момент, когато беше в известна степен уязвим. Беше свалил гарда, беше й позволил да влезе в душата му. Но как иначе би могла да го има?

— Не се чувствах така, сякаш имам избор — каза тя. — А ти си невероятно упорит, когато си наумиш нещо. Не знаех как да го променя.

— Току-що излъга отново. Защото не съжаляваш.

— Съжалявам, че си обиден и ядосан, и разбирам колко…

Тя млъкна, когато Мерипен с изненадваща бързина я хвана за раменете и я притисна в стената. Разкривеното му от гняв лице се наведе към нейното.

— Ако разбираше нещо, нямаше да очакваш от мен да ти направя дете, което ще те убие.

Разтреперана, тя го гледаше в очите, докато не й причерня. Пое си дълбоко дъх, преди да успее да каже упорито:

— Ще отида на преглед при колкото кажеш лекари. Ще съберем цял куп мнения и тогава ще пресметнеш шансовете. Но никой не е в

състояние да предскаже със сигурност какво ще се случи. И никой не може да ме накара да променя начина, по който съм решила да изживея остатъка от живота си. Ще живея както аз искам. А ти… ти или ще ме имаш цялата, или никак. Повече няма да съм инвалид. Дори това да означава да те загубя.

— Не приемам ултиматуми — каза той и леко я разтърси. — Още по-малко пък от жена.

Очите й се замъглиха и тя усети надигащите се сълзи. Запита се в отчаяние защо съдбата е решила да я лиши от нормалния живот, който е позволен на останалите хора.

— Ти си един надменен ром — каза тя дрезгаво. — Това не е твой избор, а мой. Тялото си е мое. Рискът е мой. Освен това вече може да е прекалено късно. Може и да съм заченала…

— *Не.* — Той хвана главата й и притисна чело в нея, дъхът на устните му я опари. — Не мога да направя това — задъхано произнесе. — Няма да ме принудиш да те нараня.

— Просто ме обичай. — Уин не осъзнаваше, че плаче, докато не усети устата му върху лицето си, гърлото му вибрираше от сподавени стонове, а устните му облизваха сълзите й. Той я целуна отчаяно, нападна устата й с дива страст, която я прониза от главата до петите. Когато притисна тялото си към нейното и тя усети възбудата му дори през слоевете дрехи, това изпрати във вените й ток. Искаше го в себе си, искаше да го притисне по-дълбоко и по-силно, да му доставя удоволствие, докато свирепия му глад бъде утолен. Присегна се и го обхвана в цялата му дължина. — Отнеси ме в леглото, Кев. Отнеси ме…

Но той се извърна от нея с яростна ругатня.

— Кев…

Един горещ поглед и той излезе от стаята, вратата се залюля на пантите от силния трясък.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранният въздух беше свеж и натежал от обещание за дъжд, студен бриз проникваше през полуотворения прозорец на стаята на Кам и Амелия. Кам се събуди бавно, когато усети пищното тяло на жена си да се притиска плътно в него. Бременността беше направила женствените й форми още по-сочни и възхитителни. Напоследък тя излъчваше блясък, разцъфваща уязвимост, която го изпълваше със съкрушителен импулс да я защитава. И знаейки, че промените в нея са в резултат от неговото семе, че част от него расте в нея… това бе несъмнено възбуждащо.

Не бе очаквал да е дотолкова очарован от състоянието на Амелия. В очите на ромите раждането и всичко, свързано с правенето на любов, беше нещо мръсно. А тъй като ирландците са прочути с подозрителност и прекалена скромност, когато става дума за възпроизводство, не би могло да се очаква от човек с такова потекло като неговото да проявява такава възхита от бременността на съпругата си. Но истината беше, че е очарован. Тя бе най-красивото и възхитително създание, което някога беше срещал.

Когато я потупа сънливо по хълбока, импулсът да я люби беше толкова силен, че не можеше да му устои. Повдигна нощницата й нагоре и погали голото й дупе. Целуна я по устните, по брадичката, вкусвайки фината й кожа.

Амелия се раздвижи.

— Кам — промърмори сънено. Краката й се разтвориха, подканвайки го.

Кам се усмихна.

— Каква прелестна малка женичка си ти — прошепна той на циганski. Тя се протегна и изпусна въздишка на доволство, когато ръцете му се плъзнаха по топлото й тяло. Погали я, пошепна й колко е красива и зацелува гърдите й. Пръстите му се заиграха между бедрата й, докато тя не задиша задъхано, издавайки тихи стонове. Ръцете й се

впиваха в гърба му, а тялото му, когато я възседна, тялото му беше жадно за топлото й влажно посрещане…

В този миг на вратата се почука. Чу се заглушен глас.

— Амелия?

Двамата замръзнаха.

— Някоя от сестрите ми — прошепна Амелия.

Кам пусна една цветиста ругатня, съдържаща описание на онова, което се канеше да прави, и което очевидно нямаше да може да довърши.

— Семейството ти — произнесе той с мрачен тон.

— Знам. — Тя облече нощницата си. — Съжалявам. Аз… — Думите й секнаха, когато видя колко е възбуден. — О, скъпи.

Макар обикновено да бе толерантен, когато ставаше дума за безкрайните чудатости и проблеми на семейство Хатауей, в момента Кам не беше в настроение да проявява разбиране.

— Който и да е, отърви се от него — каза той, — и се върни тук.

— Да. Ще се опитам. — Тя наметна един халат върху нощницата си и бързо закопча горните три копчета. Докато ситнеше към съседната всекидневна стая, тънката бяла роба шляпаше зад нея като грог на шхуна.

Кам остана в леглото, вслушвайки се напрегнато. Чу се звук от отварянето на вратата към коридора и някой влезе в малката всекидневна. После жизнерадостният глас на Амелия, която питаше нещо, последван от тревожните отговори на една от сестрите й. Уин, предположи той, тъй като Попи и Биатрикс едва ли биха се събудили толкова рано.

Едно от нещата, които Кам харесваше най-много у Амелия, беше нейната преданост и неуморен интерес към всичко, важно и маловажно, засягащо сестрите й. Тя ценеше семейството и се грижеше за него като малка майчица-квачка, каквито бяха и ромските жени. Това му харесваше. Връщаше го в ранното му детство, когато все още му позволяваха да живее с племето.

След няколко минути бъбренето на жените все още продължаваше. Осъзнавайки, че Амелия няма да се върне в леглото скоро, Кам въздъхна и се измъкна от чаршафите.

Облече се, отиде във всекидневната и видя жена си, седнала на малкото канапе с Уин. Която изглеждаше нещастна.

Двете бяха до такава степен погълнати от разговора, че почти не забелязаха появата му. Той се отпусна на близкия стол и се заслуша. Не след дълго схвана за какво става дума. Уин беше излъгала Мерипен, че е ходила при лекар и Мерипен беше побеснял. И сега отношенията помежду им се бяха влошили.

Амелия се обърна към Кам, челото й беше набръчкано от тревога.

— Може би Уин не е трябвало да го заблуждава, но нейно право е да взема сама решения, които я засягат лично. — Амелия държеше ръката на сестра си, докато говореше. — Знаеш добре, че аз самата не бих искала да подлагам Уин на никакъв риск, но има неща, които… Мерипен трябва да разбере, че тя иска да има нормален брачен живот с него.

Кам разтърка лицето си и потисна една прозявка.

— Да. Но начина да го накараш да приеме това не е да го манипулираш. — Той погледна директно Уин. — Малка сестричке, трябва да знаеш, че ултиматумите никога не сработват с един циганин. Циганинът не обича да му се казва какво да прави, особено от жена му.

— Не съм му казвала какво да прави — възрази Уин мрачно. — Просто му казах…

— Че няма значение какво той си мисли или чувства — промърмори Кам. — Че искаш да живееш живота си както ти го разбираш.

— Да — съгласи се тя. — Но това не означава, че не ме е грижа за чувствата му.

Кам се усмихна тъжно.

— Възхищавам се на твърдостта ти, сестричке. Дори съм съгласен с позицията ти. Но това не е начинът, по който да се оправяш с един циганин. Дори сестра ти, която не е известна с дипломатичността си, знае добре, че не трябва да подхожда към мен по подобен начин.

— Достатъчно дипломатична съм, когато искам да бъда — възрази Амелия, като се намръщи. Той й се усмихна. Амелия се обърна към Уин и призна неохотно: — Кам обаче е прав.

Уин не каза нищо известно време, после въздъхна:

— А сега какво да правя? Как могат да се оправят нещата?

Двете жени погледнаха Кам.

Последното, което искаше Кам, беше да се замесва в проблемите на Уин и Мерипен. А господ знае, че Мерипен щеше да е свиреп като мечка стръвница тази сутрин. Единственото, което искаше Кам, беше да се върне обратно в леглото и да прави любов с жена си. А после евентуално да поспи. Но когато сестрите го погледнаха с умолителните си сини очи, той въздъхна.

— Ще говоря с него.

— Сигурно е буден — каза Амелия с надежда. — Мерипен винаги става рано.

Кам й кимна навъсено, не му се нравеше особено перспективата да разговаря с киселия си брат за женски проблеми.

— Ще ме изрита като прашен килим във всекидневна — каза той. — И няма да го обвиня изобщо.

* * *

След като се облече и изми, Кам слезе на долния етаж в стаята за чай, където Мерипен неизменно закусваше. Заобикаляйки бюфета, Кам видя говеждо месо, печено в тесто, касерола с наденици, чинии с бекон и яйца, филета, пържени филийки и купа с печен фасул.

Един от столовете около кръглата маса беше издърпан. Виждаха се празна чаша и чинийка и малък димящ кафеник от сребро до тях. Мирисът на силно черно кафе изпълваше въздуха.

Кам погледна стъклените врати, водещи към задната тераса и видя тъмния строен силует на Мерипен. Явно беше, че Мерипен се взира в овощната градина отвъд строгата симетрия на лехите с цветя и храсти. Видът на раменете и главата му показваха, че е раздразнен и мрачен.

По дяволите. Кам нямаше представа какво да каже на брат си. Двамата бяха твърде далеч от отношенията на доверие. Всеки съвет, който Кам се опиташе да даде на Мерипен, щеше вероятно да бъде яростно отхвърлен.

Като взе една пържена филийка и я намаза с портокалов мармалад, Кам излезе на терасата.

Мерипен му хвърли кос поглед и върна вниманието си отново към пейзажа: цъфналите поля отвъд земите на имението, гъстите гори,

подхранвани от пълноводната артерия на реката.

Няколко тънки струйки дим се издигаха от далечния бряг на реката, едно от местата, където циганите имаха обичай да разпъват катуна си, когато минаваха през Хемпшир. Кам собственоръчно беше белязал дърветата, за да се познава, че това е било дружелюбно към ромите място. И всеки път, когато идваше ново племе, Кам отиваше да ги посети с надеждата, че някой от отдавна изгубеното му семейство може да е там.

— Дошли са и други — отбеляза той небрежно, присъединявайки се към Мерипен на балкона. — Защо не дойдеш с мен да ги посетим тази сутрин?

Тонът на Мерипен беше далечен и враждебен.

— Работниците днес ще изливат новите корнизи за източното крило. А след начина, по който ги изпортиха последния път, се налага да съм там.

— Последния път изравнителните летви, които бяха заковали, не бяха на еднаква височина — кимна Кам.

— Знам го — сопна се Мерипен.

— Хубаво. — Сънен и раздразнен, Кам разтърка лицето си. — Виж, нямам желание да си вра носа в твоите работи, но…

— Тогава не го ври.

— Няма да ти навреди да чуеш и една външна гледна точка.

— Пет пари не давам за гледната ти точка.

— Ако не беше толкова погълнат в себе си — каза Кам язвително, — може би щеше да се сетиш, че не си единственият, който се тревожи за нещо. Мислиш ли, че не се притеснявам какво може да се случи на Амелия сега, когато е бременна?

— Нищо няма да се случи на Амелия — каза Мерипен презрително.

Кам се намръщи.

— Всички в това семейство избраха да мислят за нея като за недосегаема за неприятности. Дори самата тя го мисли. Но тя може да има всичките обичайни проблеми на всяка жена в нейното положение. Истината е, че това винаги си е риск.

Тъмните очи на Мерипен заблестяха с неприязън.

— Още повече за Уин.

— По всяка вероятност. Но щом тя иска да поеме този риск, това е нейно решение.

— Ето къде е разликата, Роан. Защото аз…

— Защото ти не поемаш риск за никого, така ли? Лошо е, че си се влюбил в жена, която няма да стои като безгласна кукла в ъгъла, *фрал*.

— Ако ме наречеш още веднъж по този начин — озъби се Мерипен, — ще ти откъсна главата.

— Хайде, защо не опиташ?

Мерипен сигурно щеше да се нахвърли върху Кам, ако в този момент не се бяха отворили стъклените врати и на терасата не излезе още някой. Поглеждайки по посока на досадника, Кам простена вътрешно.

Беше Хароу, изглеждаше спокоен и овладян. Приближи се към Кам, без да обръща внимание на Мерипен.

— Добро утро, Роан. Идвам да те известя, че ще тръгна от Хемпшир по-късно днес. Щом не мога да убедя госпожица Хатауей да се вразуми, отказвам се.

— Разбира се — кимна Кам, като потисна радостния изблик и изобрази незаинтересована любезност. — Моля да ме уведомите, ако има нещо, което мога да направя, за да съдействам за отпътуването ви.

— Просто искам най-доброто за нея — промърмори докторът, без да поглежда към Мерипен. — Продължавам да вярвам, че идването й с мен във Франция е най-умният избор. Но все пак решението е на госпожица Хатауей. — Той млъкна, сивите му очи помрачняха. — Надявам се, че ще упражните влиянието, което имате, за да разясните на *всички* заинтересовани какъв е залогът.

— Мисля, че всички сме достатъчно наясно със ситуацията — каза Кам с благост, която маскираше саркастичната нотка.

Хароу го изгледа подозрително и кимна кратко.

— Тогава ще ви оставя да продължите *дискусията* си. — С едва доловим скептицизъм той натърти на думата „дискусия“, сякаш знаеше, че са на прага на явен скандал. След това напусна терасата, затваряйки стъклената врата след себе си.

— Мразя този нещастник — изсъска Мерипен.

— На мен също не ми е любимец — призна Кам и разтърка тила си, за да отпусне схванатите си мускули. — Ще сляза долу, до

циганския катун. И ако нямаш нищо против, ще изпия една чаша от онази дяволска запарка, която ти пиеш. Презирам тази гадост, но ми трябва нещо, което да ми помогне да остана буден.

— Изпий онова, което е останало в кафеника — промърмори Мерипен. — Аз съм достатъчно буден, повече, отколкото бих искал.

Кам кимна и отиде до френските врати. Но спря на прага, приглади косата си и заговори тихо:

— Най-лошата част от това да обичаш някоя жена, Мерипен, е, че винаги ще има неща, от които не можеш да я предпазиш. Неща извън твоя контрол. Накрая осъзнаваш, че съществува нещо по-лошо от това любимият ти човек да умре… че може да му се случи нещо. И че трябва да живееш постоянно с този страх. Но се налага да се примириш с лошата част, ако искаш добрата.

Кев го погледна със замъглени очи.

— А коя е добрата част?

По устните на Кам се разля усмивка.

— Добрата част е всичко останало — каза той и излезе.

* * *

— Бях предупреден под страх от смъртно наказание да не казвам нищо — беше първият коментар на Лео, когато се присъедини към Мерипен в една от стаите в източното крило. В ъгъла имаше двама мазачи, които мереха и отбелязваха по стените, и друг, който оправяше скелето, предназначено за работника, който щеше да се занимава с тавана.

— Хубав съвет — каза Кев. — Трябва да го вземеш предвид.

— Никога не приемам съвет, независимо дали е добър или лош. Това само би довело до още.

Въпреки мрачните си мисли, усмивка се плъзна по устните на Кев. Той посочи към една близка кофа, пълна с бледосива течност.

— Защо не вземеш една пръчка и да разтрошиш бучките вътре?

— Какво е това?

— Обикновена глина. Чудесна е. — Но Лео покорно взе една захвърлена пръчка и започна да бърка в кофата с разтвора.

— Жените отиват на утринна служба — отбеляза той. — После ще отидат в имението Стоуни Крос да посетят лейди Уестклиф. Биатрикс ме предупреди да бдя за порчето й, което изглежда е изчезнало. А мис Маркс остана. — Замислена пауза. — Странно малко създание, не си ли съгласен?

— Порчето или мис Маркс? — Кев внимателно постави една дървена летва на стената и я закова.

— Маркс. Чудех се… Дали е мъжемразка, или мрази всичко?

— Тя не мрази мъжете. Винаги е много любезна към мен и Роан.

Лео изглеждаше леко озадачен.

— Тогава… сигурно мрази само мен?

— Така изглежда.

— Но тя няма причина.

— А това, че си арогантен и презрителен?

— Това е част от аристократичния ми чар — възрази Лео.

— Явно аристократичният ти чар не въздейства на мис Маркс. — Кев изви едната си вежда и изгледа смръщеното лице на Лео. — Пък и какво значение има? Ти не проявяваш персонален интерес към нея, нали?

— Разбира се, че не — отхвърли Лео с негодувание това предположение. — По-скоро бих си легнал с порчето на Биатрикс. Представи си само тези остри малки лакти и колене. Всички тези остри ъгли. Човек може да се нарани, ако рече да прегърне мис Маркс… — Той разбърка разтвора с нова сила, очевидно замислен за безбройните опасности от това да се озовеш в едно легло с гувернантката.

Даже една идея повече, помисли си Кев.

* * *

Беше безобразие, мислеше Кам, докато пресичаше зелената ливада, пъхнал ръце в джобовете, че бидейки част от едно сплотено семейство означаваше човек никога да не може да се радва на собственото си щастие, когато друг има проблеми.

Имаше толкова много неща, на които да се наслаждава в момента… благословията на слънчевата светлина, която се изливаше

върху пролетния пейзаж и цялата тази безсънна, бръмчаща, бликаща енергия на растения, покълващи от влажната пръст. Обещаващата миризма на пушек откъм циганския катун се носеше из въздуха. Може би днес той най-после щеше да открие някого от старото си племе. В ден като този всичко беше възможно.

Имаше красива жена, която носеше неговото дете. Обичаше Амелия повече от живота си. И имаше толкова много за губене. Но Кам нямаше да позволи страхът да го парализира, нито да му попречи да я обича с цялата си душа. Страх… Той забави крачка, смутен от внезапното бързо ускоряване на пулса си. Сякаш беше тичал километри без да спира. Обхвана с поглед полето и забеляза, че тревата е неестествено зелена.

Думканото на сърцето му стана болезнено, като че ли някой го беше ритал многократно. Объркан, Кам се напрегна като човек, в когото са опрели нож, и се хвана за гърдите. Исусе, слънцето беше ярко, нахлуваше в очите му, докато те не се насълзиха. Той изтри влагата с ръкав и се изненада, когато се оказа на земята, на колене.

Изчака болката да премине и сърцето му да забави ритъм, но стана по-лошо. Задъха се, неспособен да си поеме въздух, и се опита да се изправи. Тялото му не се подчиняваше. Бавно се отпусна, зелената трева заби острите си връхчета в бузата му. Болката го прониза отново, после още веднъж, сърцето му заплашваше да експлодира от силата на ударите.

Кам осъзна с известна почуда, че умира. Не можеше да мисли защо това се случва, нито как, мислеше единствено, че никой няма да се погрижи за Амелия, а тя се нуждае от него и той не бива да я оставя. Някой трябваше да бди над нея, тя имаше нужда някой да разтрива краката й, когато беше уморена. Много уморена. Той не можеше да вдигне главата или ръката си, да помръдне крака, но мускулите в тялото му подскачаха неконтролируемо, конвулсиите го разтърсваха като кукла на конци. *Амелия. Не искам да бъда далеч от теб. Господи, не позволявай да умра, прекалено рано е.* Болката продължаваше да се излива върху него, да го дави, задушавайки всеки дъх и удар на сърцето.

Амелия. Искаше да произнесе името й, но не можа. Беше безкрайно жестоко да напусне този свят без тези последни безценни срички върху устните си.

* * *

След един час ковane на летви и пробване на различни смеси от вар, гипс и глина, Кев, Лео и работниците постигнаха правилните пропорции.

Лео бе проявил неочакван интерес, дори измисли собствен усъвършенстван вариант на трипластовата мазилка с подобряване на базовия слой или изстъргване на боята.

— Сложи още косми в този слой — предложи той, — и заравни с мистрията, така следващият слой ще хване по-здраво.

За Кев бе ясно, че макар Лео да проявява нищожен интерес към финансовите аспекти в управлението на имението, любовта му към архитектурата и всички останали аспекти на строителството са на път да се проявят повече от всякога.

Докато Лео слизаше от скелето, икономката, госпожа Барнстейбъл, се приближи до входната врата, влачейки едно момче. Кев го изгледа с любопитство. Момчето изглеждаше на единайсет или дванайсет години. Дори да не бе облечено в колоритни дрехи, дръзките му черти и златистомургавият тен подсказваха недвусмислено, че е циганче.

— Сър — започна извинително икономката, — моля да ме извините, че прекъсвам работата ви, но този хаймана дойде и започна да дрънка нещо неразбираемо, отказва да се махне. Помислихме си, че може би вие ще го разберете.

Дрънканиците се оказаха чист цигански.

— *Дробой туне ромале* — произнесе любезно момчето.

Кев отвърна на поздрава с кимане.

— *Мишто авилан* — продължи той разговора на цигански. — Ти от клана оттатък реката ли си?

— Да, *кейко*. Изпратиха ме да ти кажа, че намерихме един ром, който лежеше в полето. Беше облечен като бял. Помислихме си, че може да живее някъде тук.

— Лежеше в полето — повтори Кев и в него се надигна студена, разяждаща тревога. Изведнъж осъзна, че се е случило нещо много лошо. С известно усилие успя да произнесе спокойно: — Почиваше ли си?

Момчето поклати глава.

— Болен е и нещо не е наред с главата. Освен това трепери ей така… — То изимитира тремор с ръце.

— Каза ли ти как се казва? — попита Кев. — Каза ли изобщо нещо? — Макар да продължаваха да говорят на цигански, Лео и госпожа Барнстейбъл гледаха Кев напрегнато, разбрали, че се е случило нещо лошо.

— Какво има? — попита Лео и се намръщи.

Момчето отвърна на Кев:

— Не, *кейко*, той не може да каже нищо. А сърцето му…

Циганчето удари силно гърдите си с малкия си юмрук.

— Заведи ме при него. — За Кев нямаше съмнение, че ситуацията е сериозна. Кам Роан никога не беше боледувал и беше във върховна физическа кондиция. Каквото и да му се беше случило, излизаше от категорията на обичайните болести.

Като премина на английски, Кев заговори на Лео и икономката:

— Роан се е разболял… В момента е в циганския катун. Господарю, бих предложил да изпратите слуга и кочияш до имението Стоуни Крос, за да вземат Амелия. Госпожо Барнстейбъл, повикайте доктор. Аз ще докарам Роан колкото се може по-бързо.

— Сър — попита икономката объркано, — д-р Хароу ли имате предвид?

— Не — рязко отвърна Кев. Всичките му инстинкти го предупреждаваха да държи Хароу далеч от това. — Всъщност, не позволявайте да разбере какво става. Изобщо, не разгласявайте за случилото се.

— Да, сър. — Макар да не разбираше основанията на Кев, жената беше добре обучена да не поставя под въпрос авторитета му. — Господин Роан изглеждаше съвсем добре тази сутрин — каза тя. — Какво може да му се е случило?

— Ще разберем. — Без да чака повече въпроси или други реакции, Кев хвана момчето за рамото и го насочи към вратата: — Води!

* * *

Кланът се оказа малък и процъфтяващ род. Циганите се бяха настанили в добре организиран катун с две палатки и няколко грижливо гледани коне и магарета. Водачът на племето, *ромският фуро*, представляваше привлекателен мъж с дълга черна коса и топли тъмни очи. Макар да не беше висок, бе добре сложен и строен и излъчваше непоколебима властност. Кев бе изненадан от младостта му. Думата „фуро“ обикновено се отнасяше за възрастен и мъдър мъж. За човек, все още не навършил четирийсетте, това трябваше да означава, че е необикновено уважаван лидер.

Те размениха кратки поздравления и ромският *фуро* поведе Кев към собствената си палатка.

— Това ли е приятелят ти? — попита мъжът с очевидна загриженост.

— Брат ми. — По някаква причина коментарът на Кев предизвика продължителен поглед от страна на циганина.

— Добре, че сте тук. Това е може би последният ви шанс да го видите жив.

Кев беше удивен от собствената си интуитивна реакция на случващото се, от прилива на обида и скръб.

— Той няма да умре — произнесе дрезгаво Кев, като ускори крачка и нахълта в палатката.

Вътрешността на циганската палатка беше приблизително дванайсет стъпки дълга и шест стъпки широка, с типичната готварска печка и метална тръба за комин, намираща се отстрани на вратата. В другия край бяха разположени две легла едно по-високо и друго по-ниско. Дългото тяло на Кам Роан беше простряно на по-ниското, обутите му крака висяха от края. Той трепереше и се тресеше, главата му се въртеше непрестанно върху възглавницата.

— По дяволите. — Гласът на Кев беше нисък, плътен, не можеше да повярва, че е възможно да се случи нещо подобно на човек за такова кратко време. Здравият тен беше изчезнал от лицето на Роан и сега то бе бяло като хартия, а устните напукани и сиви. Брат му стенеше от болка, виеше като куче.

Кев седна на края на леглото и сложи ръка върху ледената чело на Роан.

— Кам — настоятелно го извика той. — Кам, аз съм, Мерипен. Отвори очи. Кажи ми какво се случи.

Роан се помъчи да потисне треперенето, да фокусира погледа си, но се оказа невъзможно. Опита се да оформи дума, но единственото, което излезе от гърлото му, бе несвързан звук.

Кам постави длан върху гърдите му и усети силния, неравномерен пулс. Той изруга, осъзнавайки, че ничие сърце, независимо колко е силно, не би издържало дълго това бясно темпо.

— Сигурно е ял някаква трева, без да знае, че е вредна — обади се ромският *фуро*. Човекът изглеждаше разтревожен.

Кев поклати глава.

— Брат ми познава отлично билките. Никога не би направил такава грешка. — При вида на изпитото лице на Роан изпита смесица от ярост и състрадание. Искаше му се да има начин неговото сърце да поеме работата на братовото му. — Някой го е отровил.

— Кажете ми какво мога да направя — тихо произнесе водачът на племето.

— Необходимо е първо да изхвърли колкото се може повече от отровата.

— Стомахът му се изпразни, преди да го пренесем тук.

Това беше добре. Но щом реакцията беше такава дори след изхвърлянето на отровата, значи ставаше дума за силно токсична субстанция. Сърцето под дланта на Кев сякаш бе готово да експлодира. Той сигурно скоро щеше да бъде обхванат от конвулсия.

— Трябва да направим нещо, което да забави пулса и да успокои тремора — каза кратко Кев. — Имате ли лауданум?

— Не, но имаме суров опиум.

— Още по-добре. Донесете го бързо.

Водачът на племето даде нареждания на две жени, които бяха дошли до входа. След по-малко от минута те донесоха малък буркан с гъста кафява паста — изсушената течност от неразкъсан маков семенник. Като гребна малко от нея с върха на една лъжица, Кев се опита да я сложи в устата на Роан.

Зъбите на Роан изскърцаха в метала, главата му се тресеше, докато най-после езикът му изтика навън лъжицата. Кев търпеливо подпъхна ръка под врата му и го повдигна нагоре.

— Кам, аз съм. Дойдох да ти помогна. Лапни това заради мен. — Той пъхна обратно лъжицата в устата на Роан и я държа вътре, докато нещастникът започна да се задушава и се разтърси в ръцете му. —

Готово — промърмори Кев и след миг извади лъжицата. Сложи ръка върху гърлото на брат си и леко разтърка. — Преглътни. Да, *фрал*, точно така.

Опиумът подейства с чудодейна бързина. Скоро треморът намаля и неистовото задъхано дишане се успокои. Кев не осъзнаваше, че е сдържал дъха си, докато не изпусна една въздишка на облекчение. Допря дланта си върху гръдния кош на Роан и усети как пулсът се забавя.

— Опитайте се да му дадете малко вода — предложи водачът на племето и подаде една издълбана дървена купа на Кев. Той притисна ръба й до устните на брат си и ги разтвори, за да изсипе няколко глътки в устата му.

Тежките клепки се вдигнаха и Роан се фокусира върху него с усилие.

— Кев…

— Тук съм, малко братче.

Роан го погледна и примига. Пресегна се нагоре и стисна ризата на Кев като пиян.

— Синьо — прошепна той накъсано. — Всичко… е синьо.

Кев плъзна ръка зад гърба му и го хвана здраво. Погледна ромския *фуро* и се опита отчаяно да мисли. Беше чувал за такъв симптом преди, синя мъгла пред очите. Причиняваше се от вземането на прекалено голяма доза силно лекарство за сърце.

— Може да е дигиталис — промърмори той. — Но не знам от какво произхожда.

— Напръстник[1] — обади се ромският *фуро*. Тонът му беше сух, по лицето му бе изопнато от безпокойство. — Силно смъртоносен. Добитък убива.

— Каква е противоотровата? — остро попита Кев.

Мъжът от говори тихо:

— Не знам. Не знам дори дали съществува такава.

---

[1] Digitalis purpurea (бот.) или напръстник — тревисто растение от сем. Живовлекови. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След като изпрати слугата за селския доктор, Лео реши да отиде в циганския катун и да види как е Роан.

Не можеше да издържи неизвестността и напрежението от чакането. Освен това бе дълбоко обезпокоен при мисълта, че нещо се е случило на Роан, който бе станал важна част от цялото семейство.

Той се спусна бързо надолу по главното стълбище и тръгна по коридора, когато към него се приближи мис Маркс. Тя влачеше след себе си една прислужница, стиснала нещастното момиче за китката. Прислужницата беше бледа и със зачервени очи.

— Господарю — произнесе отчетливо мис Маркс. — Заповядвам ви незабавно да дойдете с нас във всекидневната. Има нещо, което трябва да…

— Предполагайки, че познавате добре етикета, Маркс, би трябвало да сте наясно, че никой не може да заповядва на господаря на къщата да прави каквото и да било.

Строгата уста на гувернантката се изкриви нетърпеливо.

— По дяволите етикета! Важно е!

— Много добре. Тогава ми кажете тук, тъй като нямам време за празни приказки във всекидневната.

— В гостната — настоя тя.

След като вдигна глава към небето и завъртя очи, Лео последва нея и прислужницата по коридора.

— Предупреждавам ви, ако става дума за някакви обикновени домакински проблеми, ще ви откъсна главата. Точно сега имам неотложни ангажименти и…

— Да — прекъсна го Маркс, докато се движеха бързо към дневната. — Знам за това.

— Нима? По дяволите, госпожа Барнстейбъл не трябваше да казва на никого.

— Тайните рядко остават под стълбището, господарю.

Когато прекрачваха прага на всекидневната, Лео погледна изправения гръб на гувернантката и почувства същото раздразнение, което изпитваше винаги в нейно присъствие. Беше като да те сърби гърбът на място, до което не можеш да стигнеш. И то бе свързано с къдриците светлокестенява коса, събрани и забодени стегнато отзад на тила. И тесният торс, и тънкият кръст в корсет, и скучната, девствена бледност на кожата й. Не можа да се сдържи да не помисли какво би било да я развърже, да я разкопчае и освободи. Да свали очилата й. Да направи неща, които да я изчервят, да я разгорещят и силно да я раздразнят.

Да, това беше. Той искаше да я дразни. Непрекъснато.

Мили боже, какво му ставаше?

Влязоха във всекидневната и мис Маркс затвори вратата; след това потупа ръката на прислужницата с нежната си бяла ръка.

— Това е Силвия — каза тя на Лео. — Видяла е нещо нередно тази сутрин, но се е страхувала да сподели. Обаче, след като научила за болестта на господин Роан, тя дойде при мен с тази информация.

— Защо чакахте досега? — попита нетърпеливо Лео. — За всяка нередност трябва да се съобщава веднага.

Мис Маркс отговори с дразнещо хладнокръвие:

— Няма защита за прислужник, който по невнимание види нещо, което не би трябвало. А като благоразумно момиче, Силвия не иска да бъде изкупителна жертва. Ще ни дадете ли уверение, че за Силвия няма да има неблагоприятни последствия от онова, което ще разкрие?

— Имате думата ми — каза Лео. — Без значение за какво става дума. Кажи ми, Силвия.

Прислужницата кимна и се облегна на мис Маркс за подкрепа. Беше доста по-ячка от крехката гувернантка и бе чудно, че не паднаха.

— Господарю — заекна несигурно прислужницата, — излъсках вилиците за риба тази сутрин и ги занесох в бюфета за закуска, за филетата от морски език. Но когато влязох в стаята за чай, видях господин Мерипен и господин Роан да говорят навън на терасата. А д-р Хароу беше в стаята, гледаше ги…

— И? — подтикна Лео момичето, когато устните му затрепериха.

— И мисля, че видях д-р Хароу да пуска нещо в кафеника на господин Мерипен. Извади нещо от джоба си — приличаше на едно от онези странни малки стъклени шишенца в аптеките. Но всичко стана

толкова бързо, че не мога да съм сигурна какво всъщност направи. А после се обърна и ме погледна, когато влязох в стаята. Престорих се, че не съм видяла нищо, господарю. Не исках да създавам неприятности.

— Мислим, че може би господни Роан е изпил напитката с добавката, каквато и да е тя — довърши гувернантката.

Лео поклати глава.

— Господин Роан не пие кафе.

— Не е ли възможно тази сутрин да е направил изключение?

Острието на сарказъм в гласа й бе непоносимо дразнещо.

— Възможно е. Но не е типично. — Лео изпусна силна въздишка. — По дяволите! Ще се опитам да разбера какво е направил Хароу, ако изобщо е направил нещо. Благодаря ти, Силвия.

— Да, господарю. — Прислужницата изглеждаше облекчена.

Когато Лео излезе от стаята, той се вбеси, установявайки, че госпожица Маркс е тръгнала след него.

— *Не идвайте с мен*, Маркс.

— Необходима съм ви.

— Идете някъде да плетете. Спрягайте глаголи. Правете нещо, което гувернантките правят.

— Щях да го сторя — каза тя язвително, — ако бях сигурна в способността ви да се справите със ситуацията. Но от онова, което съм виждала като ваши умения, силно се съмнявам, че ще постигнете каквото и да било без моя помощ.

Лео се запита дали друга гувернантка би се осмелила да разговаря по този начин с господаря си. Не му се вярваше. Не можеше ли на сестра му да се падне някоя скромна, приятна жена, вместо тази малка оса?

— Притежавам умения, които никога няма да имате щастието да видите или да преживеете, Маркс.

Тя изхъмка презрително и продължи да крачи след него.

Стигайки до стаята на Хароу, Лео почука небрежно и влезе вътре. Гардеробът беше празен и до леглото стоеше отворен куфар.

— Извинете ме за нахлуването, Хароу — произнесе Лео, без да се старае особено да бъде любезен. — Но възникна нещо.

— О? — Докторът изглежда не проявяваше никакъв интерес.

— Някой се е разболял.

— Колко жалко. Бих искал да съм ви от помощ, но ако желая да пристигна в Лондон преди полунощ, трябва да тръгна след малко. Ще се наложи да потърсите друг лекар.

— Трябва да имате морално задължение да помогнете на човек, който се нуждае — обади се госпожица Маркс скептично. — Какво ще кажете за Хипократовата клетва?

— Клетвата не е задължение. И в светлината на последните събития имам пълното право да откажа. Трябва да намерите друг лекар да го лекува.

Него.

Не беше необходимо Лео да поглежда мис Маркс, за да разбере, че тя също е хванала гафа. Той реши да продължи да притиска Хароу да говори.

— Мерипен спечели сестра ми честно, стари приятелю. А онова, което ги събра заедно, бе възникнало много преди вие да се появите на сцената. Не е спортсменско да ги обвинявате.

— Не ги обвинявам — рязко рече Хароу. — Обвинявам вас.

— *Мен?!* — Лео беше възмутен. — За какво? Аз нямам нищо общо с това.

— Вие до такава степен не се грижите за сестрите си, че позволихте на не един, а даже на *двама* цигани да влязат в семейството ви.

С ъгълчето на окото си Лео видя порчето Доджър да пълзи по покрития с килим под. Любопитното зверче стигна до един стол, на който бе преметнато тъмно палто, изправи се на задни крачета и затършува в джобовете на палтото.

Мис Маркс каза отривисто:

— Господин Мерипен и господин Роан са отлични мъже, д-р Хароу. Лорд Рамзи може да е виновен за много други неща, но не и за това.

— Те са цигани, за бога! — изсъска презрително Хароу.

Лео понечи да заговори, но спря, когато мис Маркс продължи лекцията си.

— За един човек трябва да се съди по онова, което този човек е направил от себе си, д-р Хароу. По онова, което той върши, когато никой друг не гледа. А живеейки в близост до господин Мерипен и

господин Роан, аз мога да твърдя със сигурност, че и двамата са изискани, благородни мъже.

Доджър измъкна нещо от джоба на палтото и се размърда триумфално. После се изтегли бавно в ъгъла на стаята, гледайки предпазливо Хароу.

— Простете ми ако не приема уверения за реномето на някого от жена като вас — каза Хароу на мис Маркс. — За вас самата се носи мълва, че сте били в *прекалено голяма близост* с определен джентълмен в миналото си.

Гувернантката побеля като платно от гняв.

— Как си позволявате?

— Намирам, че забележката е напълно неуместна — каза Лео на Хароу. — Очевидно е, че никой мъж с всичкия си не би си позволил нещо скандално с Маркс. — Виждайки, че Доджър е стигнал до прага, Лео се протегна към вкочанената ръка на гувернантката. — Хайде, Маркс. Да оставим доктора да си опакова багажа.

В същия момент Хароу хвърли поглед към порчето, понесло тънко стъклено шишенце в устата си. Очите на доктора се разшириха и той пребледня.

— Дай ми го! — извика той и се спусна към животинчето. — Това е мое!

Лео се хвърли върху доктора и го повали на пода. Хароу го изненада с внезапен десен удар, но челюстта на Лео бе заякнала от многото кръчмарски скандали, завършващи с бой. Двамата мъже си разменяха удар след удар, търкаляйки се по пода, и се бореха за надмощие.

— Нещастник такъв — измърмори Лео, — ти ли изсипа нещо в кафето?

— Нищо не съм изсипвал. — Силната ръка на доктора го стисна за гърлото. — Не знаеш какво говориш…

Лео го удари отстрани със свит юмрук и хватката на Хароу около шията му се разхлаби.

— Как ли пък не — изсъска Лео и заби коляно в слабините му. Беше гаден трик, научен в една от многото колоритни лудории в Лондон.

Хароу се сгърчи, стенейки.

— Един джентълмен… не би направил… това…

— Джентълмените също така не тровят хора. — Лео го хвана. — Кажи ми какво беше, мътните да те вземат!

Въпреки болката, устните на Хароу се извиха в злобна усмивка.

— Мерипен няма да получи помощ от мен.

— Не Мерипен е изпил онази гадост, идиот такъв! Роан я е изпил. А сега ми кажи какво си сложил в онова кафе, иначе ще ти извия врата.

Докторът погледна слисано. Затвори уста и отказа да говори. Лео му изпрати един удар отдясно, а после и отляво, но проклетникът продължаваше да мълчи.

Гласът на мис Маркс проби бушуващия гняв на Лео.

— Господарю, стига. *Спрете веднага.* Трябва да ми помогнете да взема шишенцето.

Издърпвайки Хауърд нагоре, Лео го блъсна в празния гардероб и го затвори вътре. Заключи вратата и се обърна към мис Маркс. Лицето му беше потно, а гърдите му се вдигаха и отпущаха.

Погледите им се заковаха един в друг за част от секундата. Нейните очи изглеждаха кръгли като стъклата на очилата й. Но странното чувство, припламнало между тях, бе мигновено прекъснато от радостното цвърчене на Доджър.

Порчето чакаше на прага и изпълняваше боен танц, състоящ се от серия странични подскоци. Явно се наслаждаваше на новата си придобивка и още повече на факта, че мис Маркс явно я иска.

— Пуснете ме да изляза! — извика Хароу със заглушен глас от вътрешността на гардероба.

— Този проклет пор — промърмори мис Маркс. — За него това е игра. Часове наред ще ни измъчва с това шишенце и няма да ни даде да се докопаме до него.

Като гледаше животинчето, Лео седна на килима и понижи глас.

— Ела тук, ела, ти малка, космата топчице. Ще ти дам колкото искаш захарни бисквити, само ми дай новата си играчка. — Той подсвирна леко и щракна с пръсти.

Но ласкателството не подейства. Доджър само го гледаше с блеснали очи и стоеше на прага, стиснал шишенцето в малките си лапички.

— Дайте му един от жартиерите си — каза Лео, като не откъсваше очи от порчето.

— Моля, не ви разбрах? — попита ледено мис Маркс.

— Чухте ме. Свалете жартиера си и му го дайте в замяна. Иначе ще гоним това проклето животно из цялата къща. А се съмнявам, че Роан ще оцени забавянето.

Гувернантката хвърли на Лео многострадален поглед.

— Ще го направя само заради господин Роан. Обърнете се с гръб.

— За бога, Маркс, наистина ли си мислите, че някой наистина иска да види тези сухи кибритени клечки, които наричате крака? — Но все пак отстъпи и се обърна на другата страна.

До слуха му достигна шумолене, когато мис Маркс седна на един стол в спалнята и вдигна полите си.

Беше напълно случайно, че Лео се оказа близо до едно овално огледало в подвижна рамка, което можеше да се накланя напред и назад. И че имаше отлична гледка към седналата на стола гувернантка. Тогава се случи нещо във висша степен странно — пред очите му се разкри един удивително красив крак. Той примигна очарован и в следващия миг полите бяха спуснати отново надолу.

— Ето — каза рязко мис Маркс и го хвърли към Лео. Той се обърна и успя да го хване във въздуха.

Доджър ги наблюдаваше с мънистените си очички с интерес.

Лео усука изкусително жартиера около пръста си.

— Погледни, Доджър. Синя коприна с дантелен ръб. Всички ли гувернантки закопчават чорапите си с такова възхитително модно приспособление? Може би тези слухове за непристойното ви минало са истина, Маркс.

— Ще съм ви благодарна, ако се държите прилично, господарю.

Малката главица на Доджър се вдигна нагоре, за да проследи всяко движение на жартиера. Като нагласи шишенцето в устата си, порчето го понесе като миниатюрно куче, и тръгна към Лео влудяващо бавно.

— Получаваш го само в замяна, приятелче — каза му Лео. — Не може да се получи нещо срещу нищо.

Доджър внимателно постави на пода шишенцето и се протегна към жартиера. Лео в същия миг му даде украсената с дантелки халка и грабна шишенцето. Беше до половината пълно с фин зелен прах. Той го гледаше напрегнато, докато го въртеше между пръстите си.

Мис Маркс застана мигновено до него, подпряна на ръце и колене.

— Има ли етикет? — попита тя задъхано.

— Не. По дяволите! — Лео беше изпълнен с гняв.

— Подайте ми го — каза мис Маркс и протегна ръка.

Лео се изправи веднага и с един скок се озова до гардероба. Удари по вратата с юмруци.

— Мътните да те вземат, Хароу, какво е това вещество? Кажи ми, иначе ще останеш вътре, докато изгниеш.

Откъм гардероба не последва никаква реакция.

— Дигиталин.

— За бога, ще… — подзе Лео, но мис Маркс го прекъсна:

— Това е дигиталин.

Лео я погледна объркано. Тя беше отворила шишенцето и го душеше предпазливо.

— Откъде знаете?

— Баба ми го пиеше за сърцето си. Миризмата е като на чай, а цветът не може да се сбърка.

— Каква е противоотровата?

— Нямам представа — каза мис Маркс. В момента изглеждаше още по-нещастна. — Но това е силно вещество. Една голяма доза е в състояние да спре сърцето и на кон.

Лео се обърна към гардероба.

— Хароу! — излая той. — Ако искаш да живееш, ще ми кажеш веднага каква е противоотровата!

— Първо ме пусни да изляза — дойде заглушеният отговор.

— Никакви преговори! Кажи ми какво неутрализира отровата, да те вземат дяволите!

— *Никога.*

— Лео? — намеси се нов глас. Той се обърна бързо и видя Амелия, Уин и Биатрикс, застанали в рамката на вратата. Гледаха го, сякаш е полудял.

Амелия заговори с възхитително хладнокръвие:

— Аз имам два въпроса, Лео: защо си изпратил да ме повикат и защо спориш с този гардероб?

— Хароу е вътре — отвърна й той.

Изражението й се промени:

— Но защо?

— Опитвам се да го накарам да ми каже как да неутрализираме свръхдозата дигиталин. — Той погледна отмъстително към гардероба. — И ще го убия, ако не го стори.

— Кой е взел свръхдоза? — поиска да разбере Амелия и лицето й пребледня. — Болен ли е някой? Кой?

— Била е предназначена за Мерипен — каза с нисък глас Лео и протегна ръка да я подпре, преди да продължи. — Но Кам я е погълнал по грешка.

От устните й се откъсна глух вик.

— О, боже! Къде е той?

— В лагера на циганите. Мерипен е с него.

От очите на Амелия бликнаха сълзи.

— Трябва да отида при него.

— Няма да му помогнеш много без противоотрова.

Уин прелетя покрай тях и се насочи към масичката до леглото. С бързи, отмерени движения тя взе една газена лампа и кутия с кибритени клечки и ги занесе до гардероба.

— Какво правиш? — попита Лео, изплашен, че си е изгубила разсъдъка. — Не му трябва лампа, Уин.

Без да му обръща внимание, Уин свали стъкленото шише и го хвърли към леглото. Направи същото и с месинговата горелка с фитила, откривайки резервоарчето с газта. Без да се колебае хвърли газената лампа към гардероба. Острата миризма на силно запалим керосин изпълни стаята.

— Да не си се побъркала? — извика Лео, изненадан не само от действията й, но и от сдържаното й поведение.

— Държа кутия с кибрит, Джулиан — каза тя. — Кажи ми какво да дадем на господин Роан или ще запаля гардероба.

— Няма да посмееш — извика отвътре Хароу.

— Уин — обади се Лео, — ще изгориш цялата къща до основи, и то след като е ремонтирана. Дай ми проклетата кутия!

Тя поклати глава решително.

— Да не би това да е някакъв нов ритуал по случай пролетта? — опита Лео. — Хайде, Уин, ела на себе си.

Тя се извърна от него и погледна към вратата на гардероба.

— Бяха ми казали, Джулиан, че си убил първата си съпруга. Вероятно с отрова. Но сега, когато знам, че си отровил зет ми, вече го вярвам. И ако не ни помогнеш, ще те опека като сандвич със сирене. — Тя отвори кибритената кутия.

Осъзнавайки, че сестра му не се шегува ни най-малко, Лео реши да отвърне на блъфа й:

— Умолявам те, Уин — произнесе той театрално, — не го прави. Не е нужно да… *Исусе Христе.*

Последните му думи съвпаднаха с момента, когато Уин драсна една клечка и гардеробът пламна.

Изобщо не е било блъф, осъзна Лео смаяно. Тя всъщност се канеше да опече негодника!

При първите ярки, виещи се пламъци се чу ужасен вик от вътрешността на гардероба.

— Добре! Пуснете ме да изляза! *Пуснете ме да изляза!* Танинова киселина. Противоотровата е *танинова киселина*! Има в докторската ми чанта, пуснете ме *оттук*.

— Браво, Лео — каза Уин, останала без дъх. — Вече можеш да загасиш огъня.

Въпреки паниката, плъзнала по вените му, Лео не можа да потисне шокирания си смях. Тя говореше така, сякаш го караше да изгаси свещ, а не голяма, горяща мебел. Събличайки палтото си, той се спусна напред и заудря яростно вратата на гардероба.

— Луда жена — промърмори, докато минаваше покрай сестра си.

— Иначе нямаше да ни каже — сопна му се тя.

Разтревожени от вълнението, дотичаха няколко слуги, един от тях лакеят, който също съблече униформата си и се присъедини към Лео да му помага. Междувременно жените се втурнаха към черната кожена чанта на Хароу.

— Таниновата киселина не е ли същото като чая? — попита Амелия, а ръцете й трепереха, докато разкопчаваше ключалката.

— Не, госпожо Роан — каза гувернантката. — Сигурна съм, че докторът говореше за танинова киселина от дъбови листа, а не за танина, който се съдържа в чая. — Тя протегна бързо ръка. — Внимателно, да не я съборите. Той не слага етикети върху шишенцата. — Като отвориха чантата, те откриха редици от старателно подредени

шишета, пълни с прахчета и течности. Макар че самите шишенца не бяха означени, слотовете, в които се намираха, бяха надписани с мастило. Четейки внимателно, мис Маркс извади едно, пълно с блед жълтокафяв прах. — Това е.

Уин го взе от нея.

— Ще им го занеса — каза тя. — Знам къде е лагерът. А Лео да побърза да загаси огъня.

— Аз ще занеса шишенцето на Кам — възрази Амелия. — Той е мой съпруг.

— Да. А ти носиш неговото дете. Ако се спънеш и паднеш опасно, той никога няма да ти прости, че си рискувала бебето.

Амелия я погледна измъчено, устата й трепереше. Тя кимна и произнесе дрезгаво:

— *Побързай,* Уин.

* * *

— Можеш ли да направиш носилка с платнище и пръти? — попита Мерипен ромския водач. — Трябва да го върна в къщата на Рамзи.

Мъжът кимна. После се провикна към една малка група, чакащи на входа на шатрата, даде им някакви наставления и те изчезнаха мигновено. Обръщайки се отново към Мерипен, промърмори:

— Ще измайсторим нещо за няколко минути.

Кев въздъхна и погледна надолу към пепелявото лице на Кам. Той очевидно не беше добре, но поне опасността от гърчове и сърдечен пристъп бе временно отбита. Лишен от обичайната си експресивност, Кам изглеждаше млад и беззащитен.

Беше странно да мисли, че двамата са братя, а са прекарали живота си, без да знаят нищичко един за друг. Кев бе живял в самоналожено уединение толкова дълго, но напоследък то бе започнало да се пропуква като овехтял костюм, който се къса по шевовете. Искаше му се да знае повече за Кам, да споделят един с друг спомените си. Искаше брат. *Винаги съм бил сигурен, че не съм сам,* каза му Кам в деня, когато откриха кръвната си връзка. Кев беше усещал нещата по същия начин. Просто не беше способен да го изрече.

Той вдигна една кърпа и попи потта от лицето на брат си. Тих стон се отрони от устните на Кам, сякаш беше дете, което сънува кошмар.

— Всичко е наред, братко — промърмори Кев и сложи ръка на гърдите на брат си, проверявайки пулса му. — Съвсем скоро ще се оправиш. Няма да те оставя.

— Близък си с брат си — обади се водачът на племето. — Това е хубаво. Имаш ли и други близки?

— Живеем с бели — каза Кев и едва дръзна да го погледне. Изражението на мъжа остана дружелюбно. — Една от тях му е съпруга.

— Надявам се да не е красива — дойде коментарът на водача.

— Красива е — възрази Кев. — Защо не трябва да е красива?

— Защото човек трябва да избира съпруга с ушите, не с очите си.

Кев леко се усмихна.

— Мъдро. — Той отново погледна надолу към Кам и си помисли, че брат му изглежда по-зле. — Ако им трябва помощ да направят носилката, да го пренесем…

— Не, хората ми са бързи. Скоро ще са готови. Но носилката трябва да е здрава, за да издържи човек с такъв ръст.

Ръцете на Кам се извиха, дългите му пръсти мърдаха над одеялото, с което го бяха завили. Кев взе студената му ръка и я стисна силно, опитвайки се да я стопли и да му вдъхне увереност.

Ромът се вгледа в татуировката върху ръката на Кам, в удивителните линии на крилатия черен кон.

— Кога срещна Роан? — попита той тихо.

Кев го погледна слисано и ръката му се стегна около тази на брат му.

— Откъде знаеш името му?

Мъжът се усмихна, очите му бяха топли.

— Знам и други неща. Ти и брат ти сте били разделени от дълго време. — Той докосна татуировката с показалеца си. — И този белег… ти също го имаш.

Кев го гледаше без да мигне.

В шатрата нахлуха звуци отвън и някой застана на прага. Жена. С изненада и тревога Кев видя блясъка на светлоруса коса.

— Уин! — ахна той, пусна внимателно ръката на Кам и се изправи. За съжаление, не можеше да стои изправен в цял ръст заради ниския таван. — Кажи ми, че не си дошла тук сама. Не е безопасно. Защо…

— Опитвам се да помогна. — Полите на дрехите й за езда прошумоляха, когато тя влезе навътре. Едната й ръка беше без ръкавица и държеше нещо. Тя не обърна внимание на водача на циганите, нямаше търпение да стигне до Кев. — Ето. *Вземи.* — Тя дишаше тежко заради бързата езда, бузите й пламтяха.

— Какво е това? — промърмори Кев и взе полека шишенцето от нея, разтърквайки гърба й със свободната си ръка. После погледна праха в малкото шишенце.

— Противоотровата — отвърна тя. — Дай му я бързо.

— Откъде знаеш, че е правилното лекарство?

— Накарах д-р Хароу да ми каже.

— Може да те е излъгал.

— Не. Сигурна съм, че не е, защото в този момент той беше принуден.

Пръстите на Кев се стегнаха около стъкленото шишенце. Нямаше голям избор. Можеха да чакат, докато пристигне някой надежден лекар, но от вида на Кам беше ясно, че не разполагат с много време. А да не правят нищо не беше решение.

Кев разтвори десет гранули в малко количество вода, разсъждавайки, че е по-добре да започне със слаб разтвор, вместо да предозира брат си с друга отрова. Повдигна Кам до седнало положение, като го подпря на гърдите си. Несигурен и не на себе си, Кам издаде протестиращ звук, когато движението предизвика нова болка в схванатите му мускули.

Макар да не можеше да вижда лицето му, Кев видя състрадателното лице на Уин, докато протягаше ръка към стегнатата челюст на брат му. Тя разтърка стегнатите мускули и се опита да отвори устата му. След това изля една лъжица течност в устата му, масажира бузите и гърлото, убеждавайки го да преглътне. Кам изпи лекарството и потрепери, след което се облегна на Кев.

— Благодаря ти — прошепна Уин и погали Кам по тила успокоително. — Сега ще ти стане по-добре. Лежи спокойно и остави да подейства. — Кев си помисли, че тя никога не е изглеждала толкова

прекрасна, както в този момент, с тази загрижена сериозност. След няколко минути Уин произнесе тихо: — Цветът му се подобрява.

Така беше и с дишането, сърдечният ритъм стана по-бавен и на по-дълги интервали. Кев усети как тялото на брат му се отпуска, стегнатите мускули омекнаха, когато активните съединения на дигиталиса бяха неутрализирани.

Кам се раздвижи, сякаш събуден от дълъг сън.

— Амелия — произнесе той неясно, като в транс.

Уин взе ръцете му в своите.

— Тя е добре и те очаква вкъщи, скъпи.

— Вкъщи — повтори той с изтощено кимване.

Кев внимателно остави брат си на леглото и го изгледа преценяващо. Приличната на маска бледност се стопяваше с всяка секунда, здравият цвят се връщаше на лицето му. Скоростта на преобразуването бе удивителна.

Кехлибарените очи се отвориха и Кам се взря в Кев.

— Мерипен — каза той толкова отчетливо, че Кев изпита облекчение.

— Да, *фрал*!

— Умрял ли съм?

— Не.

— Трябваше да съм.

— Защо? — попита Кев изненадан.

— Защото… — Кам спря, за да навлажни пресъхналите си устни. — Защото ти се усмихваш… а аз виждам братовчед ми Ноа тук.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ромският фуро се приближи и клекна до леглото.

— Здравей, Камло — промърмори той.

Кам го изгледа с недоумение.

— Ноа. Ти си по-големият.

Братовчед му се усмихна.

— Наистина. Последния път, когато те видях, едва стигаше до гърдите ми. А сега май си по-висок с цяла глава от мен.

— Ти така и не се върна за мен.

Кев се стегна.

— И никога не му каза, че той има брат.

Усмивката на Ноа се изпълни със съжаление, докато ги гледаше.

— Не можех да направя нито едно от тези неща. Заради собствената ви сигурност. — Погледът му се стрелна към Кев. — Казаха ни, че си мъртъв, Кев. Радвам се, че това се оказа лъжа. Как оцеля? Къде живя през това време?

Кев го изгледа намръщено.

— Няма значение. Роан изгуби *години* да те търси. Да търси отговори. Сега му кажи истината за това защо е бил отделен от племето и какво означава проклятието на татуировката. Без да пропускаш нищо.

Ноа изглеждаше леко объркан от диктаторския маниер на Кев. Като водач на клан не беше свикнал да получава заповеди от другиго.

— Той винаги си е такъв — каза Кам на Ноа. — Трябва да свикнеш.

Като се протегна и бръкна под леглото, Ноа извади една дървена кутия и започна да рови из съдържанието й.

— Какво знаеш за нашите ирландски корени? — поиска да знае Кев. — Как се казва баща ни?

— Има много неща, които не зная — призна Ноа. Като намери онова, което явно търсеше, той го извади от кутията и погледна Кам.

— Но баба ни ми каза онова, което знаеше, на смъртния си одър. И ми даде този…

Той вдигна един изгубил блясъка си сребърен нож.

С мигновен рефлекс Кев хвана китката на братовчед си. Уин изписка изненадано, когато Кам неуспешно се опита да се вдигне на лакти.

Ноа погледна твърдо Кев в очите.

— Успокой се, братовчеде. Няма да нараня Камло. — Той отпусна хватката си. — Приеми го от мен. Той принадлежи на теб, беше на баща ти. Казваше се Брайан Коул.

Кев взе ножа и бавно пусна китката на Ноа. Погледна ножа — нож за пъхане в ботуш с две остриета, дълги приблизително девет сантиметра. Ръкохватката беше сребърна, гравирана. Ножът изглеждаше стар и скъп. Но онова, което изненада Кев беше изгравираното върху плоската част на дръжката… идеален стилизиран символ на ирландската *пуука*.

Той го обърна към Кам, който спря да диша за миг.

— Вие сте Камерън и Кевин Коул — каза Ноа. — Този символ на кон беше печатът на вашето семейство… Имаше го и в герба ви. Когато ви отделихме, беше решено да татуираме знака върху двама ви. Не само да ви познаем, но също така като призив към втория син на Мошто, да ви закриля и пази.

— Кой е Мошто? — попита тихо Уин.

— Циганско божество — каза Кев, чувайки собствения си замаян глас така, сякаш принадлежеше на другиго. — Богът на всички добри неща.

— Аз гледах… — започна Кам, все още взрян в ножа, и поклати глава, сякаш усилието да обясни беше прекалено голямо.

Кев заговори вместо него:

— Брат ми наел експерти по хералдика, които да проучат ирландските фамилии гербове, но те не открили този символ.

— Сигурен съм, че семейство Коул са махнали крилатия кон от герба преди триста години, когато английският крал се провъзгласил за глава на Ирландската църква. Крилатият кон бил езически символ. Без съмнение са си мислели, че това може да заплаши тяхната репутация в реформираната църква. Но Коул продължили да държат на него.

Спомням си, че вашият баща носеше голям сребърен пръстен с изгравиран върху него крилат кон.

Поглеждайки брат си, Кев усети, че Кам се чувства също като него — чувството, сякаш си бил в затворена стая през целия си живот и внезапно се е отворила една врата.

— Баща ви Брайън — продължи Ноа — беше син на лорд Каван, ирландски представител в Британската Камара на лордовете. Брайън беше единственият му наследник. Само че баща ви направил грешка — влюбил се в едно ромско момиче на име Соня. Изключително красиво. Оженил се за нея напук на неговото и нейното семейство. Живели далеч от всички достатъчно дълго, че Соня да роди двама сина. Тя умряла при раждането на Кам.

— Винаги съм си мислел, че майка ми е умряла по време на моето раждане — произнесе тихо Кев. — Не съм предполагал, че имам по-малък брат.

— Майка ви е отишла при Бог едва след второто си дете. — Ноа погледна замислено. — Бях достатъчно голям, за да си спомням деня, в който Коул ви донесе вас двамата на баба ни. Каза й, че е истинска мъка да се живее в два свята, и че иска да се върне на мястото, на което принадлежи. Така остави децата си на племето и повече не се върна.

— Защо ни разделихте? — попита Кам, който все още изглеждаше изтощен, но вече започваше да възвръща обичайния си вид.

Ноа се изправи и отиде в ъгъла близо до печката. Докато отговаряше, правеше чай с уверени движения, като сложи сухи листа в малък чайник с вряща вода.

— След няколко години баща ви се ожени повторно. А после други хора ни казаха, че някакви бели идвали да търсят момчетата, предлагайки пари за информация и проявили насилие, когато циганите отказали да им кажат каквото и да било. Осъзнахме, че баща ви иска да се отърве от нечистокръвните си синове, които били законните наследници на титлата. Имал нова съпруга, от която се надявал да има бели деца.

— И ние сме се оказали пречка — каза мрачно Кев.

— Така изглежда. — Ноа прецеди чая в друг чайник. Наля една чаша, добави захар и я подаде на Кам. — Пийни си, Камло. Трябва да изхвърлиш отровата.

Кам седна и се облегна на стената. Взе чашата с несигурни пръсти и отпи предпазливо от горещата отвара.

— Значи, за да намалите шансовете двамата да бъдем намерени — каза той, — сте ме задържали, а сте дали Кев на вуйчо ни.

— Да, на вуйчо Нов. — Ноа се намръщи и отвърна погледа си от Кев. — Соня беше любимата му сестра. Мислехме, че ще ти бъде добър защитник. Никой не очакваше, че ще вземе да обвинява нейните деца за смъртта й.

— Той мразеше белите — каза Кев с нисък глас. — Непрекъснато ми го повтаряше.

Ноа направи усилие да го погледне.

— След като чухме, че си умрял, решихме, че е твърде опасно да държим Кам. Затова го заведох в Лондон и му помогнах да си намери работа.

— В клуб за хазарт? — каза Кам с нотка на въпросителен скептицизъм в гласа.

— Понякога най-добрите места да се скриеш са най-явните — каза Ноа.

Кам унило поклати глава.

— Обзалагам се, че половината Лондон е видял татуировката ми. Цяло чудо е, че не е стигнало до лорд Коул.

Ноа се намръщи.

— Казах ти да не я показваш.

— Не, не си.

— Казах ти — настоя Ноа и сложи ръка на челото си. — Ах, Мошто, никога не си бил добър в слушането.

* * *

Уин седеше тихо до Мерипен. Слушаше как мъжете говорят, но освен това бе заета да разглежда обкръжението. Караваната беше стара, но старателно поддържана, вътрешността бе чиста и спретната. Лек, свеж мирис на дим се излъчваше от стените, дъските бяха изсъхнали от хилядите ястия, готвени вътре. Навън играеха деца, смееха се и се караха. Беше странно да си мисли, че тази каравана е единственото семейно убежище от външния свят. Липсата на сигурен

покрив принуждаваше племето да живее предимно навън. Колкото и чужда да бе тази идея, в това имаше известна свобода.

Не беше невъзможно да си представи Кам да води този начин на живот, но не и Кев. В него винаги бе имало нещо, което го караше да контролира и да владее обкръжението си. Да строи, да организира. Живял толкова дълго като хората от нейния свят, той бе започнал да ги разбира. И разбирайки ги, постепенно беше заприличал на тях.

Запита се как ли се чувства той сега, когато беше научил подробности за ромското си минало и мистериите бяха разбулени. Изглеждаше напълно спокоен и овладян, но това би разклатило хладнокръвието на всекиго, преживял подобно нещо.

— … при положение че е минало толкова време — казваше Кам, — се питам дали още съществува някаква опасност за нас? И дали баща ни е жив?

— Няма да е трудно да се разбере — отвърна Мерипен и добави мрачно: — Вероятно няма да е щастлив, когато разбере, че *ние* сме още живи.

— Докато все още сте цигани, повече или по-малко сте защитени — намеси се Ноа. — Но ако Кев се разкрие като наследник на Каван и се опита да предяви претенции над титлата, ще има неприятности.

Мерипен погледна презрително.

— Защо ми е да го правя?

Ноа сви рамене.

— Никой циганин не би го направил. Но ти си наполовина бял.

— Не искам нито титлата, нито онова, което върви с нея — каза твърдо Мерипен. — Не искам също така нищо, свързано със семейство Коул, лорд Каван или нещо ирландско.

— Ще игнорираш половината от себе си? — попита Кам.

— Прекарал съм половината от живота си, без да зная за ирландската си половина. Няма да е проблем да я игнорирам сега.

Едно циганче влезе да им каже, че носилката е готова.

— Добре — каза Мерипен решително. — Ще му помогна навън, а той…

— О, не — намръщи се Кам. — Няма начин да ви оставя да ме занесете в носилка в имението Рамзи.

Мерипен го изгледа със сардоничен поглед.

— Как планираш да стигнеш до там?

— Ще яздя.

Мерипен смръщи вежди.

— Не си в състояние да яздиш. Ще паднеш и ще си счупиш врата.

— Мога да го направя — настоя инатливо Кам. — Не е далече.

— Ще паднеш от коня!

— Няма да легна в проклетата носилка. Това ще изплаши Амелия.

— Не те тревожи толкова Амелия, колкото собствената ти гордост. Ще те занесем и точка.

— Разкарай се — сопна се Кам.

Уин и Ноа размениха разтревожени погледи. Братята изглеждаха готови да стигнат до бой.

— Като водач на племето бих могъл да помогна да се реши спорът… — започна дипломатично Ноа.

Мерипен и Кам отговориха едновременно:

— *Не.*

— Кев — обади се Уин, — той би ли могъл да язди с мен? Може да седне отзад и да се държи за мен за равновесие.

— Хубаво — съгласи се Кам веднага. — Така ще направим.

Мерипен ги изгледа намръщено.

— И аз ще дойда. — Ноа се усмихна леко. — На собствения си кон. Ще поръчам на сина ми да го оседлае. — Той направи пауза. — Можете ли да почакате още няколко минути? Имате много цигански братовчеди, с които да се запознаете. А аз имам съпруга и деца, които искам да ви представя…

— По-късно — отсече Мерипен. — Трябва да заведа брат ми при съпругата му, без да се бавим.

— Много добре.

След като Ноа излезе, Кам се загледа разсеяно в утайката от чая си.

— Какво мислиш? — попита Мерипен.

— Питах се дали баща ни има деца от втората си жена. И ако е така, колко ли са? Имаме ли и други полубратя и полусестри, които не познаваме?

Мерипен присви очи.

— Какво значение има?

— Те са нашето семейство.

Мерипен се плесна по челото с нехарактерен, драматичен жест.

— Имаме Хатауей и получихме повече от дузина роми, които бродят навън, и които, както изглежда, са ни братовчеди. Какво още семейство ти е нужно?

Кам само се усмихна.

* * *

Нищо чудно, че в къщата на Рамзи цареше пълна врява. Членовете на семейство Хатауей, мис Маркс, прислужниците, общинският полицай и един доктор се бяха събрали в салона. Тъй като кратката езда бе изтощила Кам, той бе принуден да се облегне на Мерипен, докато влизаха вътре.

Те бяха мигновено заобиколени от семейството, а Амелия побърза да си пробие път към съпруга си. Тя се разплака от облекчение, когато стигна до него и започна да движи трескаво ръце по гърдите и лицето му. Кам на свой ред се откъсна от Мерипен и я прегърна, после отпусна глава на рамото й. Стояха тихи и мълчаливи сред тълпата, дишащи на пресекулки. Амелия вдигна ръка и я зарови в косата му, а той прошепна нещо в ухото й. Прегърнаха се още по-силно.

Най-накрая Кам вдигна глава и погледна към съпругата си.

— Пих кафе тази сутрин — каза й той. — Но то не се оказа много хубаво.

— И аз така чух — прокара ръка по гърдите му Амелия. После погледна обезпокоено към Кев. — Погледът му не е фокусиран.

— В еуфория е — отвърна Кев. — Дадохме му малко суров опиум да успокоим сърцето, преди Уин да донесе противоотровата.

— Нека го заведем до втория стаж — предложи Амелия и избърса с крайчеца на ръкава мокрите си очи. Тя се обърна с по-висок глас към възрастния брадат мъж, който стоеше встрани от групата. — Д-р Мартин, моля ви, придружете ни до горе, за да прецените състоянието на съпруга ми на спокойствие.

— Не ми е нужен лекар — възрази Кам.

— Не бих се оплаквала, ако бях на твое място — каза му Амелия. — Канех се да извикам половин дузина лекари, да не споменавам специалистите от Лондон. — Тя млъкна и загледа Ноа. — Вие ли сте джентълменът, който помогна на господин Роан? Задължени сме ви, сър.

— За братовчед ми всичко — отвърна Ноа.

— Братовчед? — Очите на Амелия се разшириха.

— Ще ти обясня горе — каза Кам и понечи да тръгне напред. Ноа застана от едната страна, а Мерипен от другата и като полувлачеха, полуносеха Кам, тръгнаха по стъпалата. Семейството ги последва, възклицаваха и говореха развълнувано.

— Тези са най-шумните бели, които някога съм виждал — отбеляза Ноа.

— Това е нищо — каза Кам, задъхан от усилието. — Обикновено е къде-къде по-зле.

— Мошто! — възкликна Ноа и поклати глава.

Стигнаха до спалнята и д-р Мартин започна да преглежда Кам. Амелия направи няколко опита да отпрати семейството и родните от стаята, но те продължаваха да напират да видят какво се случва. След като д-р Мартин провери пулса, големината на зениците, белите дробове, влагата и цвета на кожата, както и рефлексите, той обяви, че според него пациентът ще се възстанови напълно. Ако се появят някакви обезпокоителни симптоми през нощта, като сърцебиене, те можели да бъдат успокоени с приемане на капка лауданум в чаша вода.

Докторът каза също, че на болния трябва да се дават бистри течности и лека храна, и че трябва да си почива през следващите няколко дни. Може би щял да страда от загуба на апетит и със сигурност от главоболие, но когато изхвърлел и последните следи от дигиталис, всичко щяло да се нормализира.

Доволен, че състоянието на брат му е добро, Кев отиде при Лео в ъгъла на стаята и попита тихо:

— Къде е Хароу?

— Далече оттук — отвърна Лео. — Отведоха го в затвора точно преди да се върнете. И не си прави труда да се опитваш да стигнеш до него. Вече казах на полицая да те държи на не по-малко от сто метра оттам.

— Трябваше да се досетя, че ти би искал да го докопаш първи — каза Мерипен. — Презираш го не по-малко от мен.

— Истина е. Но нека видим какво ще стане. Не искам да разочаровам Биатрикс. Тя се надява да има съд.

— Защо?

— Иска да представи Доджър като свидетел.

Като вдигна театрално поглед към небесата, Кев се отправи към ъгъла на стаята и подпря гръб в стената. Слушаше как семейство Хатауей обсъждат събитията през деня, как полицая задава въпроси, беше въвлечен дори и Ноа, което доведе до разкриване на миналото на Кев и Кам и така нататък. Новината се разчу мигновено. Никога ли нямаше да има край?

Кам междувременно изглеждаше повече от доволен да лежи в леглото, докато Амелия се суети покрай него — даваше му вода, оправяше завивките и го милваше непрекъснато. Той се прозя и направи усилие да държи очите си отворени, но щом долепи бузата си до възглавницата сънят го обори.

Кев насочи вниманието си към Уин, която седеше в един стол до леглото с изправен гръб, както винаги. Изглеждаше спокойна и овладяна, с изключение на измъкналите се от фуркетите кичури коса. Човек никога не би предположил, че е способна да подпали гардероба, с д-р Хароу в него. Както Лео бе допуснал, деянието може да не говореше добре за нейния разсъдък, но обяснение за безпощадността й имаше. Точно решимостта й бе свършила работа.

Кев по-скоро съжаляваше, че Лео е пуснал Хароу да излезе, опушен, но невредим.

Най-накрая Амелия оповести, че визитата скоро ще свърши, тъй като Кам се нуждае от спокойствие, за да се възстанови. Полицаят си тръгна, същото сториха Ноа и прислужниците и останаха най-близките от семейството.

— Мисля, че Доджър е под леглото — отпусна се на пода Биатрикс и надникна отдолу.

— Искам си обратно жартиера — каза мрачно мис Маркс и коленичи на килима до Биатрикс. Лео я гледаше с таен интерес.

Междувременно Кев се питаше какво да прави с Уин. Струваше му се, че любовта тече във вените му неумолимо, по-екзотична и сладка, по-дезориентираща от суров опиум. По-всеобхватна и

необходима от кислорода във въздуха. Беше се уморил да се опитва да й устои.

Кам е имал право. Никога не можеш да предвидиш какво ще се случи. Единственото, което можеш, е да я обичаш.

Много добре.

Щеше да й се предаде на нея, без да се опитва да квалифицира или контролира нещо. Щеше да отстъпи. Да излезе от сенките. Пое си бавно въздух и го изпусна.

Обичам те, помисли си той, докато гледаше Уин. *Обичам всяка частица от теб, всяка мисъл и всяка дума… цялата очарователна съвкупност от неща, които те съставляват. Желая те по десет различни начина едновременно. Обичам всички твои сезони, обичам те такава, каквато си сега, мисълта за това колко по-красива ще ставаш през идните години. Обичам те затова, защото си отговорът на всичко, което сърцето ми може да попита.*

А след като капитулира, всичко изглеждаше толкова лесно. Изглеждаше естествено и правилно.

Кев не беше сигурен дали се предава на Уин, или на собствената си страст към нея. Но нямаше връщане назад. Щеше да я вземе. И щеше да й даде всичко, което има, всяка частица от душата си, дори счупените парченца.

Той я погледна, без да мига, внезапно обхванат от страх, че и най-лекото движение от негова страна може да предизвика действия, които не би бил в състояние да контролира. Можеше да се втурне към нея и да я измъкне от стаята. Предчувствието беше възхитително, като знаеше, че скоро ще я има.

Привлечена от погледа му, Уин го погледна. Каквото и да бе видяла върху лицето му, то я накара да примигне и да се изчерви. Пръстите й се вдигнаха нагоре към гърлото, сякаш да успокоят пулса й. Това само влоши нещата, той изпита отчаяна нужда да я държи. Искаше час по-скоро да вкуси кожата й, да поеме топлината на устните и езика й. Събудиха се най-първичните му инстинкти и той впи очи в нея.

— Извинете — промърмори тя и се изправи с грация, която го възбуди до умопомрачение. Пръстите й отново потрепнаха, този път до бедрото, сякаш нервите й подскачаха, и на него му се прииска да хване

ръката й и да я приближи до устата си. — Ще ви оставя да си починете, скъпи господин Роан — каза тя несигурно.

— Благодаря — усмихна се Кам от леглото. — Малка сестричке… благодаря за…

Тъй като той се поколеба, Уин довърши с бърза усмивка:

— Разбирам. Лека нощ.

Усмивката й избледня, когато рискува да погледне Кев. Сякаш подтикната от чувството си за самосъхранение, тя бързо напусна стаята.

Преди да е изминала и една секунда, Кев излезе след нея.

— Къде тръгнаха така бързо? — попита Биатрикс изпод леглото.

— Да играят табла — побърза да отговори мис Маркс. — Сигурна съм, че ги чух да се уговарят да изиграят една-две игри.

— Аз също — обади се и Лео.

— Трябва да е забавно да играеш табла в леглото — изкоментира невинно Биатрикс и се изкикоти.

* * *

Веднага стана ясно, че това няма да е просто размяна на думи, а на нещо далеч по-важно. Уин вървеше бързо и безшумно към стаята си, без да посмее да погледне назад, макар да бе сигурна, че той я следва по петите. Постланият с килим под погълна звуците на стъпките им — едните забързани, другите — грабливи.

Без да го поглежда, Уин спря пред затворената си врата и хвана дръжката.

— Условията ми — произнесе тя тихо. — Както ти бях казала преди.

Кев разбра. Нищо нямаше да се случи между тях, освен ако имаше нещо, което Уин не казва. И той я обичаше за инатливата й сила, докато в същото време циганската му половина се ежеше. Тя може и да го манипулираше по някакъв начин, но не съвсем. Той се облегна на рамката на отворената врата, побутна я да влезе навътре и я последва. После превъртя ключа в ключалката.

Преди да си е поела дъх, той обхвана главата й в ръце и я целуна, отваряйки устата й със своята. Вкусът й го разпали, но продължи

бавно, задълбочавайки целувките, като засмука езика й. Усети тялото й да омеква срещу неговото, или поне дотолкова, доколкото позволяваха тежките й поли.

— Не ме лъжи отново — произнесе той дрезгаво.

— Няма. Обещавам. — Сините й очи блестяха от любов.

Нямаше търпение да докосне меката плът под слоевете плат и дантела. Започна да развързва отзад роклята й, разкопча богато украсените копчета, откъсна останалите, дърпайки надолу, докато всичко се освободи и тя ахна. Като смачка роклята с крак, той стъпи върху дълбоките розови гънки на съдраната рокля, сякаш бяха в сърцето на някакво огромно цвете. Посегна към бельото й, развърза панделката на деколтето на долната риза и връзките на гащите. Тя понечи да му помогне, гъвкавите й ръце и крака се измъкнаха от омачканото бельо.

Розово-бялата й голота спираше дъха. Силните стройни глезени бяха обвити в бели чорапи, вързани с обикновени жартиери. Беше непоносимо еротично, контрастът с разкошна топла плът и обикновен бял памук.

Възнамерявайки да разкопчае жартиерите, той клекна в меката купчина розов муселин. Тя изви едното си коляно, за да му помогне, срамежливата покана го разсея. Наведе се да целуне коленете й, копринената им вътрешна страна и когато тя промърмори и се опита да му се изплъзне, хвана хълбоците й и я накара да стои неподвижно. Зарови лице в светлите къдрици, в розовия аромат и мекота, използвайки езика си да я отдели. Разтвори я. Стонът й беше тих и умоляващ.

— Коленете ми треперят — прошепна тя. — Ще падна.

Кев я игнорира и влезе по-навътре. Млясна и я засмука, гладът му се надигна при първото вкусване на женски еликсир. Тя пулсираше срещу него, когато той пъхна език по-дълбоко и усети отговора, който отекна в цялото й тяло. Като дишаше в плюшените гънки, той я близна от едната страна, после от другата, след което се премести там, където се намираше нейният център на удоволствие. Продължи да се движи в нея отново и отново, докато тя не го хвана за косата и хълбоците й не започнаха да извършват тласъци.

Тогава откъсна уста от нея и се изправи. Лицето й изглеждаше замаяно, погледът — далечен, сякаш изобщо не го виждаше.

Трепереше от главата до петите. Ръцете му се плъзнаха около нея и той притисна голото тяло към своето. Наведе глава към нежната извивка на врата и рамото й, целуна я по кожата и я докосна с език. В същото време се пресегна да разкопчае панталоните си и да ги събуе.

Тя се прилепи към него, когато той я повдигна и я притисна в стената, предпазвайки с една ръка гърба й от ожулване. Тялото й беше гъвкаво и изненадващо леко, гърбът й се опъна, когато той я пусна долу и тя осъзна какво се кани да направи. Остави я, загледан в устата й, която оформи едно изненадано „О“.

Обутите в чорапи крака се обвиха около кръста му и тя се вкопчи в него отчаяно, сякаш се намираха на блъскана от вълните корабна палуба. Но Кев я държеше здраво, оставяйки хълбоците си да работят. Коланът на панталоните му се изхлузи от гайките и се хлъзна към коленете му. Той извърна лице, за да скрие бързата усмивка, обмисляйки за миг идеята дали да не спре да се съблича… но чувството бе толкова върховно, похотта се надигна рязко и затъмни всяка следа от игривост.

Уин изпускаше лека въздишка при всеки влажен, силен тласък, чувстваше се пълна и преорана. Той спря да я целува лакомо и се пресегна надолу с ловки пръсти да разтвори подутите срамни устни. Когато ритъмът се възобнови, тласъците му докосваха малката изпъкналост при всяко твърдо, решително мушкане. Краката й се стегнаха около кръста му. Тя се скова и извика срещу устата му и той я запечата с целувка, за да мълчи. Но устните й отронваха леки стонове, удоволствието я разтърсваше и преливаше. Когато Кев се зарови в прелестната млечна мекота, прониза го екстаз.

Като дишаше с отворена уста, Кев смъкна краката си към пода. Двамата стояха с вкопчени едно в друго тела, устата им се триеха в облекчаващи целувки и въздишки. Ръцете на Уин се провряха под неговата риза и го загалиха. Той се измъкна внимателно и свали дрехите от потното си тяло.

Стигнаха някак си до леглото, пъхнаха се в пашкула от вълнени завивки и чаршафи и той настани Уин срещу себе си. Миризмата й, миризмата на двама им стигна като лек солен парфюм до ноздрите му. Вдиша го, възбуден от смесицата.

— *Ми волив ту* — прошепна той и докосна усмихнатите й устни със своите. — Когато един мъж казва на жена си „Обичам те“,

значението на думата никога не е целомъдрено. То изразява желание. Страст.

На Уин това й хареса.

— *Ми волив ту* — прошепна тя в отговор. — Кев…

— Да, любима?

— Как се женят ромите?

— Съединяват ръце пред свидетели и си дават клетва. Но ние ще го направим и според традицията на белите. И по всеки друг начин, за който се сетя. — Той разкопча жартиерите й и смъкна един след друг чорапите й и раздвижи един след друг пръстите на краката й, докато тя издаваше тихи, мъркащи звуци.

После Уин се пресегна към него и придърпа главата му към гърдите си, извивайки се напред подканящо. Той й се подчини, пое розовото връхче в устата си и завъртя език около него, докато не се втвърди.

— Не знам какво се прави сега. — Гласът й беше слаб.

— Просто легни тук. Аз ще се погрижа за останалото.

Тя се усмихна.

— Не, имах предвид какво правят хората, когато постигнат заветното щастие?

— Продължават го. — Той помилва другата й гърда, правейки леки кръгове с пръстите си.

— Вярваш ли във вечното щастие? — настоя тя, ахвайки, когато той закачливо ощипа зърното й.

— В онова, от детските приказки ли? Не.

— Не вярваш?

Той поклати глава.

— Вярвам в това, че двама души се обичат един друг. — Лека усмивка изкриви устните му. — Че откриват удоволствие в обикновените моменти. Разхождат се заедно. Спорят за неща като колко време трябва да се варят яйцата или как да се ръководи прислугата, или за размера на сметката на бакалина. Лягат си заедно всяка нощ и се будят заедно сутрин. — Вдигайки глава, той обхвана лицето й в ръка. — Винаги съм започвал деня като отивам сутрин до прозореца да погледна небето. Но сега не е необходимо.

— Защо? — попита тя.

— Защото вместо него ще виждам синьото на очите ти.

— Колко си романтичен — промърмори тя с усмивка и го целуна нежно. — Но не се тревожи, няма да кажа на никого.

Мерипен започна да я люби отново, толкова погълнат, че не забеляза лекото изтракване на ключалката на вратата.

Уин погледна през рамо и видя дългото слабо телце на порчето на Биатрикс, което се протягаше нагоре, за да изтегли ключа от ключалката. Тя понечи да каже нещо, но тогава Мерипен я целуна и разтвори бедрата й. *По-късно*, помисли си замаяно, игнорирайки Доджър, който се промъкна под вратата с ключа в устата си. Може би по-късно щеше да е по-подходящо да го каже…

Но скоро тя напълно забрави за ключа.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макар сватбената церемония традиционно да траеше няколко дена, Кев беше решил, че ще трае само една нощ.

— Заключихме ли среброто? — бе попитал той по-рано Кам, когато циганите от лагера край реката бяха започнали да изпълват къщата, облечени в живописни одежди и накичени с дрънкулки.

— *Фрал* — каза весело Кам, — не е необходимо. Те са от семейството.

— Точно затова искам среброто да е под ключ.

Кев имаше чувството, че Кам се радва на венчавката малко прекалено. Няколко дни преди това бе направил цяло шоу — дойде при Лео като представител на Кев да уговорят цената на булката. Двамата бяха обсъждали съответно достойнствата на младоженеца и на младоженката, и колко да плати семейството на младоженеца за привилегията да се сдобие с такова съкровище като Уин. Двете страни бяха стигнали до извода, шегувайки се, че е цял късмет да се намери жена, която би изтърпяла Мерипен. През цялото това време Кев седеше и ги гледаше намръщено, което изглежда развесели преговарящите още повече.

С приключването на тази формалност церемонията бързо бе планирана и всички се заеха с ентусиазъм да я организират. След венчавката щеше да се състои голямо празненство с печено прасе и говежди джолани, всякакви видове птици и плата с пържени картофки с подправки и голямо количество чесън. От уважение към Биатрикс порчето не влизаше в менюто.

Музика от китари и цигулки изпълни балната зала, докато гостите се събираха в кръг. Облечен в свободна бяла риза, кожени бричове и ботуши, Кам отиде в центъра на кръга. Вдигна една бутилка, увита в ярка коприна, около гърлото на която трептеше наниз от златни монети. После направи знак на всички да млъкнат и музиката постепенно утихна.

Радвайки се на живописното вълнение на събраните, Уин стоеше до Мерипен и слушаше как Кам обявява нещо на ромски. За разлика от брат си Мерипен носеше официалното облекло на белите, с изключение на това, че не си бе сложил вратовръзка и яка. Беглите погледи, които хвърляше към гладката му кафява шия отвличаха вниманието й. Тя искаше да допре устни до мястото, където трептеше пулсът му. Вместо това обаче се задоволи да докосне дискретно пръстите му. Мерипен рядко правеше публични демонстрации. Насаме обаче…

Тя усети ръката му да се увива бавно около нейната, палецът му погали нежната плът над дланта й.

След завършването на кратката си реч Кам отиде до Уин. Мълчаливо свали наниза с монети от бутилката и ги окачи около шията й. Бяха тежки и хладни, когато се допряха до кожата й, прозвънявайки. Огърлицата известяваше, че тя е вече омъжена и никой мъж, освен Мерипен, не може да я доближи, без риск за себе си.

Като се усмихна, Кам я прегърна силно, произнесе нещо нежно в ухото й и й даде да отпие от бутилката. Тя пое предпазлива глътка от силното червено вино и предаде шишето на Мерипен да направи същото. Междувременно пълни догоре бокали с искряща течност бяха раздадени на всички гости. Докато ги надигаха в чест на младоженците, се чуха викове „Састимос“, пожелание за добро здраве.

Тържеството навлезе в разгара си. Музикантите подеха отново и чашите бързо бяха пресушени.

— Танцувай с мен — изненада я Мерипен.

Уин поклати глава и се засмя, загледана как двойките се въртят и се вият. Жените правеха с ръце треперливи движения около телата си, докато мъжете тракаха с токове и пляскаха с ръце, кръжейки около партньорките си, без да откъсват очи от тях.

— Не знам как — каза Уин.

Мерипен застана зад нея и кръстоса ръце пред гърдите й, притегляйки я към себе си. Още една изненада. Тя никога не бе подозирала, че той ще я докосне така открито. Но сред цялата олелия и врява изглежда никой не забеляза или пък не се впечатли.

Гласът му прозвуча горещ и мек в ухото й:

— Погледни за момент. Виждаш ли колко малко пространство е необходимо? Как обикалят един около друг? Когато циганите танцуват,

те вдигат ръце към небето, но тропат с крака, за да изразят връзката си със земята. И с първичните страсти. — Той се усмихна до бузата ѝ и леко обърна лицето ѝ към себе си. — Хайде — промърмори и обви ръка около кръста ѝ, побутвайки я напред.

Уин го последва срамежливо, очарована от тази негова страна, която не бе виждала преди. Не беше очаквала от него да я поведе така самоуверено за танц с животинска грация и с дяволит блясък в очите. Убеди я да вдигне ръце нагоре, да щракне с пръсти, дори да шибне с полите си срещу него, докато той се върти около нея.

Тя не можеше да спре да се смее. Двамата танцуваха, а той бе дяволски добър в това да превръща танца в своего рода игра на котка и мишка.

Тя се завъртя в кръг, той я хвана за кръста и я придърпа към себе си. Мирисът на кожата му, движенията на гърдите му срещу нейните, всичко това я изпълни със силно желание. Като наведе чело срещу нея, Мерипен я гледа, докато тя потъна в дълбините на очите му, тъмни и бляскави като дяволски огън.

— Целуни ме — прошепна тя дрезгаво, без да я е грижа къде се намират и гледа ли ги някой.

По устните му премина усмивка.

— Ако започна сега, няма да мога да спра.

Магията беше прекъсната от извинително покашлюване до тях.

Мерипен погледна и видя Кам.

Лицето му беше празно.

— Извинявам се за прекъсването. Но госпожа Барнстейбъл току-що дойде при мен с новината, че е пристигнал неочакван гост.

— Още роднини?

— Да. Но не от ромска страна.

Мерипен поклати глава озадачено.

— Кой е?

Кам преглътна мъчително.

— Лорд Каван. Дядо ни.

* * *

Бе решено, че Кам и Кев ще се срещнат с лорд Каван, без да присъстват други членове на семейството. Докато сватбеното тържество продължаваше с пълна сила, братята се измъкнаха към библиотеката и зачакаха. Двама слуги тичаха напред-назад и внасяха какви ли не предмети от екипажа отвън: възглавнички, тапицирана с кадифе табуретка за крака, одеяло за загръщане на коленете, грейка за крака, сребърен поднос с чаша. След приключването на безкрайните приготовления бе съобщено за лорд Каван от един от слугите, и той влезе в стаята.

Старият ирландски благородник не беше внушителен физически — оказа се възрастен, дребен и слаб. Но Каван притежаваше осанката на детрониран монарх, избледняло великолепие, в което се усещаше уморена гордост. Кичурът бяла коса бе отрязан така, че да прилегне към розовия скалп, а козята брадичка обрамчваше брадата му като лъвски мустаци. Проницателните му кафяви очи преценихa младите мъже безстрастно.

— Вие сте Кевин и Камърън Коул — произнесе той по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос с гладък англо-ирландски акцент, отделяйки сричките елегантно и безгрижно.

Никой от тях не отговори.

— Кой е по-големият? — попита Каван, настанявайки се в тапицирания стол. Един от слугите незабавно сложи табуретка под краката му.

— Той. — Кам услужливо посочи към Кев, докато Кев му хвърляше кос поглед. Игнорирайки погледа му, Кам заговори небрежно: — Как ни намерихте, господарю мой?

— Един специалист по хералдика наскоро дойде при мен в Лондон с информацията, че сте го наел да изследва определен модел. Той го е определил като древния герб на семейство Коул. Когато ми показа скицата, която направил по татуировката на ръката ви, разбрах веднага кой сте и защо сте искали това проучване.

— И защо? — попита тихо Кам.

— Искате социални и финансови придобивки.

Кам се усмихна безрадостно.

— Повярвайте ми, господарю, не ми трябват нито пари, нито признаване. Просто исках да знам кой съм. — Очите му проблеснаха от яд. — Платих на онзи проклет специалист, за да осведоми мен, а не

да дотича с информацията първо при вас. И затова ще го лиша от хонорара, който му обещах при наемането.

— Защо сте поискали да ни видите? — попита Кев безцеремонно. — Ние не искаме нищо от вас и вие няма да получите нищо от нас.

— Първо, защото реших, че може би ще ви е интересно да научите, че баща ви е мъртъв, спомина се преди няколко седмици в резултат на инцидент по време на езда. Винаги е бил несръчен с конете. И смъртта му накрая го доказа.

— Нашите съболезнования — равно произнесе Кам.

Кев само сви рамене.

— Така ли посрещате смъртта на баща си? — остро попита Каван.

— Боя се, че не познаваме достатъчно добре баща си, за да демонстрираме по-удовлетворителна реакция — каза Кев сардонично. — Просим извинение за липсата на сълзи.

— Искам нещо друго, а не сълзи от вас.

— Защо ли съм разтревожен? — запита се гласно Кам.

— Синът ми остави подир себе си жена и три дъщери. Няма синове, освен вас. — Лордът събра бледите си възлести пръсти в куличка. — Земите се наследяват само по мъжка линия, но не бяха открити никакви други по линия на Коул. В момента нещата стоят по следния начин: фамилното име Каван и всичко свързано с него ще изчезне след моята смърт. — Челюстта му се стегна. — Няма да позволя наследството завинаги да се загуби единствено заради неспособността на баща ви за възпроизводство.

Кевин изви вежда.

— Трудно бих нарекъл двама синове и три дъщери резултат от неспособност за възпроизводство.

— Дъщерите не са от значение. А вие двамата сте мелези. Не може да се твърди, че баща ви е успял в продължаването на семейните интереси. Но няма значение. Ситуацията трябва да се приеме такава, каквато е. Вие сте законните потомци. — Язвителна пауза. — Моите единствени наследници.

Дълбоката културна бездна между тях зейна в цялата си пълнота в този момент. Ако лорд Каван бе направил подобен дар на когото и да било другиго, той би бил приет единствено с възторг. Но подаряването

на перспективата за висок социален статус и огромно материално богатство на двама роми не постигна реакцията, която лорд Каван беше очаквал.

Вместо това те двамата изглеждаха необикновено, даже влудяващо безразлични.

Каван се обърна раздразнено към Кев:

— Ти си виконт Морнингтън, наследник на имението Морнингтън в графство Мийд. След смъртта ми ще получиш също замъка Нотфорд в Хилсбъроу, имението Феъруел в графство Даун и парка Уотфорд в Хертфордшир. Това говори ли ти нещо?

— Всъщност не.

— Ти си последният по права линия — настоя Каван, гласът му се усили — от семейство, чиито корени стигат назад до шотландски клан, създаден от Ателстан през 936 година. Нещо повече, ти си наследник на благородническа титла, принадлежаща на изтъкнат род, от който произхождат повече от три четвърти от кралската аристокрация. *Нищо* ли няма да кажеш? Имаш ли изобщо представа за забележително щастливата съдба, която те е сполетяла?

Кев разбираше всичко това. Разбираше също така, че високомерният стар негодник, който навремето бе пожелал смъртта му, сега очакваше от него да се размаже от благодарност, че е получил наследство, което не е искал.

— Не бяхте ли вие този, който някога ни търсеше с намерението да ни убие като две нежелани палета?

Каван се намръщи:

— Този въпрос няма отношение към обсъжданата тема.

— Което означава „да“ — каза Кам на Кев.

— Обстоятелствата се промениха — възрази Каван. — За мен станахте по-полезни живи, отколкото мъртви. Факт, от който трябва да сте доволни.

Кев понечи да разясни на Каван къде да си завре имената и титлите, когато Кам го стисна за лакътя и грубо го избута настрана.

— Извинете ни — каза през рамо Кам на Каван, — докато си поприказваме по братски.

— Не искам да си приказвам — промърмори Кев.

— Ще ме изслушаш ли? — Тонът на Кам беше любезен, но очите му се присвиха. — *Поне* веднъж?

Като скръсти ръце пред гърдите си, Кев наклони глава, упорито стиснал устни.

— Преди да го изриташ по стария задник — каза Кам тихо, — може би трябва да премислиш някои неща. Първо, той няма да живее дълго. Второ, арендаторите на земите на Каван сигурно отчаяно се нуждаят от сносно управление и помощ. Има много неща, които могат да се направят за тях, дори ако избереш да живееш в Англия и да надзираваш ирландската част от наследството отдалеч. Трето, помисли за Уин. Тя би имала богатство и положение. Никой не би дръзнал да обиди една контеса. Четвърто, оказва се, че имаме мащеха и три полусестри, за които няма кой да се погрижи, след като старецът обърне петалата. Пето…

— Няма нужда от пето — прекъсна го Кев. — Ще го направя.

— Какво? — вдигна вежди Кам. — Съгласяваш се с мен?

— Да.

Всички точки бяха разумни, но и само споменаването на Уин щеше да е достатъчно. Тя щеше да живее по-добре и да се отнасят към нея с много повече уважение като контеса, отколкото като съпруга на циганин.

Старият мъж погледна Кев с кисело изражение.

— Ти май се заблуждаваш в това, че ти предоставям *избор*. Не те моля за нищо. *Информирам* те за щастливия ти късмет и за задълженията ти. Нещо повече…

— Ами, всичко е уредено — прекъсна го Кам бързо. — Лорд Каван, вече имате наследник. Предлагам сега да оставим всеки да обмисли насаме новото си положение. Ако това ви удовлетворява, уважаеми господине, ще се срещнем отново утре сутринта да обсъдим подробностите.

— Съгласен.

— Можем ли да предложим на вас и слугите ви да пренощувате тук?

— Вече уредих да ни подслонят мен и моята компания у лорд и лейди Уестклиф. Несъмнено сте чували за лорда. Изключителен джентълмен. Бяхме познати с баща му.

— Да — мрачно каза Кам. — Чували сме за Уестклиф.

Устните на Каван се свиха до гънка черта.

— Предполагам, че на мен ще се падне задачата да ви представя пред него някой ден. — Той плъзна презрителен поглед по тях. — Ако можем да направим нещо за стила ви на обличане и поведението ви. Както и за образованието ви. Господ да помага на всички ни. — Той щракна с пръсти и двамата слуги бързо събраха предметите, които бяха внесли преди влизането на лорда. Надигайки се от стола, Каван позволи да наметнат палтото върху тесните му рамене. С мрачно поклащане на главата той погледна Кев и промърмори: — Както честичко си напомням: вие все пак сте повече от нищо. Хайде, до утре.

В мига, в който Каван напусна салона, Кам отиде до масичката и наля две чаши бренди. Подаде едното на Кев.

— Какво мислиш? — попита той.

— Прилича малко на дядото, който сме имали — каза Кев и Кам едва не се задави с брендито, когато се засмя.

* * *

Много по-късно същата вечер Уин се сви до гърдите на Кев, а косата й се стелеше върху него като струя лунна светлина. Тя беше гола, с изключение на огърлицата от монети. Като я освободи нежно от косата й, Кев я разкопча и я сложи на нощното шкафче.

— Недей — опъна се тя.

— Защо?

— Харесва ми да я нося. Напомня ми, че съм омъжена.

— Аз ще ти напомням — промърмори той. — Толкова често, отколкото имаш нужда.

Тя му се усмихна и докосна крайчетата на устните му с изучаващи пръсти.

— Съжаляваш ли, че лорд Каван те откри, Кев?

Той целуна възглавничките на пръстите й, докато обмисляше въпроса.

— Не — отвърна накрая. — Той е един злобен стар кретен и аз не бих искал да прекарам и един миг в неговата компания. Но сега най-после имам отговорите на нещата, за които съм се питал през целия си живот. И… — Той се поколеба, преди да признае стеснително: — Не бих имал нищо против да бъда граф Каван някой ден.

— *Не би!* — Тя го изгледа с озадачена усмивка.

Кев кимна.

— Мисля, че ще съм добър в това — призна той.

— И аз така мисля — каза Уин доверително. — Всъщност, мисля, че страшно много хора ще бъдат изненадани от абсолютната ти интелигентност, когато им кажеш какво да правят.

Кев се усмихна и я целуна по челото.

— Казах ли ти последното нещо, което Каван каза, преди да си тръгне тази вечер? Каза, че често си напомнял, че съм по-добре от нищо.

— Какъв глупав стар негодник — каза Уин и плъзна ръка по врата на Кев. — Но той силно греши — добави тя, точно преди устните им да се срещнат. — Защото, любов моя, ти си по-добре от *всичко*.

Дълго след това нямаше думи.

ЕПИЛОГ

Според доктора това било първото раждане, на което той се тревожел повече за бъдещия баща, отколкото за майката и новороденото.

Кев се бе държал съвсем добре през повечето време, докато Уин се мъчеше, макар да реагираше пресилено на моменти. Обикновените болки и пристъпи по време на бременността предизвикваха кратка паника и той всеки път настояваше да повикат лекар съвсем безпричинно, въпреки раздразнения отказ на Уин.

Но имаше и удивителни моменти. Тихите вечери, когато си почиваше до нея и галеше корема й с надеждата да усети ритането на бебето. Летните следобеди, когато двамата се разхождаха през Хемпшир, чувствайки се едно с природата и жужащия наоколо живот. Неочакваното откритие, че бракът, добавил към отношенията им сериозност, по някакъв начин беше придал на живота чувство за лекота, за жизнерадост.

Кев вече често се смееше. Беше далеч по-склонен да се шегува, да играе, да показва обичта си открито. Той изглежда обожаваше сина на Кам и Амелия, Ронан, и го глезеше, както впрочем и всички от семейството.

Но през последните няколко седмици от бременността на Уин, Кев не успяваше да скрие нарастващата си тревога. И когато тя започна да ражда посред нощ, той изпадна в състояние на смирен ужас, който нищо не можеше да успокои. Всяка родилна болка, всяко изохкване и поемане на въздух от Уин го караше да пребледнява.

— Моля те — прошепна тя тайно на Амелия, — направи нещо с него.

И Кам и Лео го измъкнаха от стаята, наливайки го щедро с добро ирландско уиски през целия ден.

Когато бъдещият граф Каван се роди, докторът обяви, че е напълно здрав и че би му се искало всички раждания да минават така добре. Амелия и Попи изкъпаха Уин и я облякоха в чиста нощница,

измиха и повиха бебето в меки памучни пеленки. Едва тогава на Кев бе позволено да влезе да ги види. След като се увери сам, че съпругата и детето му са в добро състояние, Кев се разплака най-откровено и веднага заспа в леглото до Уин.

Тя премести очи от красивия си спящ съпруг към бебето в ръцете си. Синът й беше мъничък, но идеално оформен, с нежна кожа и забележително количество черна коса. Цветът на очите му в момента бе неопределен, но Уин си помисли, че с времето сигурно ще стане син. Тя го вдигна по-високо към гърдите си и устните й докоснаха миниатюрното ушенце. И както повеляваше ромската традиция, произнесе в него тайното му име.

— Ти си Андрей — прошепна тя. Това бе име на боец. Нямаше как синът на Кев Мерипен да е друг. — Бялото ти име е Джейсън Коул. А племенното ти име… — Тя се спря замислено.

— Джадо — долетя дрезгавият глас на съпруга й.

Уин погледна към Кев и протегна ръка да погали гъстата му тъмна коса. Бръчките по лицето му бяха изчезнали и той изглеждаше спокоен и доволен.

— Какво означава това? — попита тя.

— Човек, който живее отделно от ромите.

— Идеално е. *Ов ийло иси?* — попита тя тихо.

— Да — отговори Кам на английски. — Има сърце в това.

А Уин се усмихна, когато той се изправи да я целуне.

Издание:
Лайза Клейпас. Любов на разсъмване
ИК „Ергон“, София, 2012
Американска. Първо издание
Редактор: Сергей Райков
ISBN: 978-954-9625-85-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.